

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBBIE MACOMBER

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Kar Tanelerinin Bir Bildiği Var

Çeviren: Nilgün Birgül

Kar Tanelerinin Bir Bildiği Var

Debbie Macomber

1. Baskı: Aralık 2014

ISBN: 978-605-348-535-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DEBBIE MACOMBER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla

Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No:291 Topkapı / İstanbul

Serfitika No: 28487

Tel: (0 212) 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: Christmas Letters
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Nilgün Birgül
Editör	: Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı	: Erkan Küçük
Redaksiyon	: Işıl Kocaoğlu
Kapak Tasarımı	: Yasin Öksüz

DEBBIE
MACOMBER

*Kar Tanelerinin
Bir Bildiği Var*

Çeviren: Nilgün Birgül

*Katherine Orr 'a,
Daha çok bilinen adıyla K.O. 'ya, yıllar boyunca verdiği
destek ve teşvik için...*

Giriş

*Zelda O'Connor Davidson
76 Orchard Avenue
Seattle, Washington
Noel, 2006*

*Sevgili Ailem ve Dostlarım,
Herkesi İyi Yıllar!*

Sizi uyarıyorum. Bu Yeni Yıl mektubu geçen seneki kadar esprili olmayacak. O mektup, benim adıma kız kardeşim Katherine (kısaca K.O. diyebilirsiniz) tarafından yazılmıştı ama gariptir ki bu yıl bunun için vakti yok. Garip çünkü bu özel mektup sayesinde kendisine bir yan iş edindi; başkaları için Yeni Yıl mektupları yazmak! (Kuşkusuz benimkini de yazmayı teklif etti ama tıbbi reçeteler hazırlamakla, Yeni Yıl mektupları araştırıp yazmak arasında zaman ayırması hayli zor olacaktı.)

İşte başlıyorum. İkizler Zoe ve Zara geçenlerde beş ya-

şına bastı. Önümüzdeki eylül ayında anaokuluna başlamak için sabırsızlanıyorlar. Küçük kızlarımızın okul çağına geldiklerine inanmak zor! Yine de kendilerini (ve bizi de!) meşgul ediyorlar. Çeşitli evcil hayvanlarımız da öyle; özellikle Zero ve Zorro adındaki köpeklerimiz.

Hâlâ ev kadını bir anneyim ve Zach hâlâ yazılım programcısı olarak çalışıyor. Hepinizle paylaşmak istediğim bu yılın en büyük haberi ise okuduğum harika bir kitapla ilgili. Ailemin hayatını değiştirdi. Özgür Çocuk adında, Doktor Wynn Jeffries'in yazdığı kitap. Kız kardeşim bununla dalga geçiyor ama Doktor Jeffries kendi sınırlarını belirleme konusunda çocuklara güvenmemiz gerektiğine inanıyor. Ayrıca, ebeveynler olarak kendi fantezilerimizi onlara dayatmamamız gerektiğine de inanıyor; Noel Baba gibi fantezilerimizi. Çocukların gerçekleri kabullenme kapasitelerinin olduğunu söylüyor ve ona katılıyorum! (Bkz. Özgür Çocuk, sayfa 146)

Dolayısıyla, bu Noel bizim için fantezilere değil, aileye odaklanan farklı bir deneyim olacak.

Zach ve kızlarla birlikte hepinize harika bir yıl diliyorum. Unutmayın, özgür bir çocuk mutlu bir çocuktur (Bkz. sayfa 16).

Sevgi ve öpücüklerimizle,

Zelda, Zach, Zoe ve Zara

(Ve Zero ile Zorro size kuyruk sallıyor.)

Bölüm 1

Bu *oydu*. Katherine O'Connor, daha çok bilinen adıyla K.O. neredeyse emindi. Her ihtimale karşı gözlerini kısarak tekrar baktı. Kız kardeşinin, çocuk yetiştirmenin kutsal kitabı olarak gördüğü kitabın kapağındaki adama tıpatıp benziyordu. Elbette insanlar tanıtım fotoğraflarındaki aynısı olmazdı ve kendini beğenmiş Doktor Wynn Jeffries'in Seattle bölgesinde yaşadığını daha önce fark etmemişti. Dahası, onun Blossom Sokağı'nda ne aradığını anlayamamıştı.

Onunla tanışmıyordu bile ama kendisinden hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Bunun sebebi, Doktor Jeffries yüzünden yerel bir kitabevi tarafından yasaklanmış olmasıydı. Wynn'in kitabının konusu hakkında kitabevi sahibesiyle küçük bir anlaşmazlığı olmuştu. Anlaşılan, kitabevi sahibi kadın, adamın arkadaşıydı çünkü hemen onu savunmaya geçerek K.O.'nun dükkânı terk etmesini istemiş, hatta daha da ileri giderek bundan sonraki kitap alışverişlerini başka yerden yapmasını söylemişti.

“K.O.,” diye fısıldayan Bill Mulcahy onun dikkatini dağıttı. Sabah telaşındaki hıncahınç dolu *French Café*’de karşılıklı oturuyorlardı. İnsanlar kahve kuyruğuna girmişti, bir diğer kuyruk ise pastane tezgâhının önündeydi. “Hepsini anladın mı?”

“Elbette,” dedi K.O., ilgisini tekrar ona çevirerek. “Üzgünüm, tanıdık birini gördüğümü sandım.” Of, fazladan biraz bayram harçlığı için yapmaya gönüllü olduğu işler. Kız kardeşi adına yazdığı nüktedan bir Yeni Yıl mektubunun ardından K.O. birdenbire kayınbiraderinin ofisinde en çok peşinde koşulan kadın oluvermişti. Herkes Yeni Yıl mektubunu onun yazmasını istiyordu. Bu iş için parayı bastırmaya ne kadar gönüllü olduklarını keşfetmek K.O.’yu çok şaşırtmıştı. Bill Mulcahy o hafta görüştüğü üçüncü kişiydi ve mektubu, yazdıkları arasında şimdilik en zor olanıydı. Leno ya da Letterman bile bu adamın hayatıyla ilgili yazacak eğlenceli bir şey bulmakta zorlanırdı.

“Ne yazacağını bilmiyorum,” diye devam etti Bill. “Son derece kötü bir yıldı. Daha önce söylediğim gibi, oğlum ıslahevinde, kızım işe yaramaz sevgilisiyle beraber yaşıyor ve Şükran Günü’nde hamile olduğunu haber verdi. Doğal olarak, evlilik söz konusu bile değil.”

“*Bu* gerçekten zor bir durum,” diye kabul etti K.O. Gözlerini biraz daha açarak uzun kasa kuyruğunda bekleyen adamı süzdü. *Oydu*; artık emindi. Tam olarak ifade etmek gerekirse, işe yaramaz doktor çatlağın tekiydi. Adam, çocuk psikoloğuydu ve zamane çocuk yetiştirme çılgınlığı üstüne

Özgür Çocuk adında bir kitap yazmıştı.

Açık konuşmak gerekirse, K.O. bekârdı ve anne değildi. Tek çocuk yetiştirme deneyimini hayran olduğu ikiz yeğenleri Zoe ve Zara'yla yaşamıştı. Tabii son zamanlara kadar. Kız kardeşi, Doktor Jeffries'in *Özgür Çocuk* kitabında belirlediği kuralları izlemeye kalkınca, beş yaşındaki ikizler birdenbire minyatür canavarlara dönüşüvermişlerdi.

"Karım..." dedi Bill. "Ruhsal çöküntünün eşiğinde."

K.O., zavallı kadına ve kocasına karşı acıma hissetti.

"Yıllarca Yeni Yıl mektupları yazdık ve hayatımız, şey... ima ettiğimiz gibi mükemmel olmasa da..." Sesi soldu.

"Örnek bir aile tablosu çizdiniz."

"Evet." Bill genzini temizleyip hafifçe gülümsedi. "Karım Patti, nasıl desem, her şey güllük gülistanlıkmiş gibi davranmayı tercih etti." Hızla soluğunu bıraktı. "Asla aile fotoğraflarımız olmadı; oğlumla tanışsanız bunun sebebini anlarsınız. Mason'ı gören herkes çocuğun Ulusal Onur Topluluğu'nun bir üyesi olmadığını tahmin edebilir." Tekrar soluğunu koyvererek başını üzüntüyle iki yana salladı. "Mason *piercing* meraklısı," diye ekledi Bill. "Kaşlarını, burnunu, dudaklarını, dilini, göğüs uçlarını deldirdi..."

Sesi daha da alçalmadan önce K.O. onu susturdu. "Anlıyorum."

"Muhtemelen anlamıyorsunuz ama bunun için şükredin. Ah, saçlarını da yeşile boyadı."

"Yeşile mi?"

"Ayrıca onları çivi gibi sivriltiliyor ve bunu... boyayla

yapıyor.” Bill’in sesi iyice kısıldı.

K.O. yanlış anladığından emindi. “Efendim?”

“Mason boya olarak adlandırmıyor. Yüzüne bir tür kozmetik sıvıyor. Oğlumun bir gün annesinin makyaj çekmece-sini altüst edeceğini aklıma getirmezdin.”

“Sanırım bu biraz endişe verici,” diye mırıldandı K.O.

“Gözlerinin altındaki ve yanaklarındaki siyah lekelerin asıl anlamını söylemeyi unuttum,” dedi Bill. “Benim gözüme ergenlik çağındaki bir komando gibi görünüyor.”

Evet, bu mektup kesinlikle çok zor olacaktı. K.O. umutla, “Bu sene Yeni Yıl mektubu yazmaktan vazgeçmeyi düşündünüz mü?” diye sordu. “Evet, bana kalsa yapardım ama dediğim gibi Patti’nin duygusal durumu hassas. İnsanların şimdiden, her yıl yazdığımız mektupları sormaya başladığını iddia ediyor. Bunu yapmayı sürdürmezsek, herkesin zavallı ebeveynler olduğumuzu düşüneceğinden korkuyor.” Omuzları öne sarktı. “Bir başka deyişle, çocuklarımız konusunda başarısız olduğumuzdan.”

“Başarısız olduğunuzu düşünmüyorum,” diye onu rahatlatmaya çalıştı K.O. “Bütün ergenlerin isyankâr olduğu bir dönem vardır.”

“Senin var mıydı?”

“Ah, elbette.”

“Bir yerini deldirdin mi?”

“Şey, kulaklarımı deldirmiştim...”

“Bu aynı şey değil.” Bill, onun gevşekçe arkadan tuttuğu düz sarı saçlarının arasından görünen küpelerine

baktı. “Ayrıca her kulağında tek delik var, oğlumunki gibi sekiz ya da on tane değil.” İddiasını kanıtladığı için hoşnut görünüyordu. “Yeni Yıl mektubumuzu yazıp geçirdiğimiz yılın sivri köşelerini törpüleyecek misin?”

K.O. bunun üstesinden gelebileceğine olan inancını giderek kaybediyordu. “Sizin için doğru kişi ben miyim bilmiyorum,” dedi tereddütle. Bu kadar talihsiz geçen bir yıldan nasıl olumlu bir uyarılama çıkarabilirdi? Üstelik bu ek işten keyif alması gerekiyordu; gerçek mesleği değildi. Bu iş kız kardeşine iyilik olsun diye başlamış ve birdenbire yeni bir kariyere dönmeye başlamıştı. Bir aşamada durması gerektiğini biliyordu; belki umduğundan da çabuk.

Müşterisi oturduğu yerde kıpırdandı. “Normal ücretinin iki misli öderim.”

K.O.’nun sırtı dimdik oldu. İki misli. İki misli öderim mi dedi? “Dört gün sizin için uygun bir süre mi?” diye sordu. Bu durumda satın alınabilirdi. Ajandasını çıkardı, programını kontrol etti ve bir sonraki buluşmaları için bir tarih belirlediler.

“Şimdi yarısını ödeyeceğim, iş bitince kalan yarısını.”

Gayet uygun görünüyordu. Fazla gururlanacak bir durum yoktu. Adam, uzattığı eline üç tane elli dolar koydu. K.O. parmaklarıyla nakit parayı sıktı.

“O halde cuma günü görüşürüz,” diyen Bill evrak çantasına uzandı ve karton bardaktaki kahvesini de alıp French Café’den dışarı çıktı.

Yeni Yıl süsleriyle donatılmış pencereden dışarı bakan

K.O. kar yağışının yeniden başladığını gördü. Kayıtlara geçen en soğuk aralık ayıydı. Seattle'ın normalde ılıman seyreten iklimine karşın sıcaklık son on günden bu yana aralıksız donma noktasının altında kalmıştı. Küresel ısınma için bu kadarı yeterliydi, Seattle'da kendini fazla açığa vurmuyordu.

K.O. kahve kuyruğuna göz attı. Wynn Jeffries öne kadar ilerleyip sıcak içeceğini kapmıştı. Krema ve şeker ekledikten sonra –ikisinden de bolca kullanmıştı– sıradan uzaklaşmaya hazırdı. K.O. onu gözetlediğini belli etmek istemiyordu; o yüzden malzemelerini toplarlarken birkaç dakika oyalandı, sonra dışarı çıkan adamı takip etti.

K.O. kendini takdim etse bile ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ama en çok çocuklara sınırsız özgürlük tanıyan Özgür Çocuk Hareketi'nin gerçek bir çılgınlık olduğunu söylemek istiyordu. Akli başında biri nasıl olur da ebeveynleri böyle gülünç bir modaya sürükleyebilirdi? Bu ya da başka bir konuda olumsuz duygular beslediğinden değil. Tamam, o gün kitapçıda biraz aşırıya kaçmış olabilirdi ama elinde değildi. Yönetici, hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir anneyle Doktor Jeffries'in kitabının çığırtkanlığını yapıyordu. K.O. da zavallı kadını, Doktor Jeffries'in tavsiyelerine gerçekten uyacak olursa başına neler gelebileceğı hakkında uyarma gereğı hissetmişti. Kitapçı şiddetle itiraz etmiş ve ardından işler çığırından çıkmıştı.

K.O., adam sinsice onu izlediğini düşünmesin diye –aslında yaptığı buydu– belli bir mesafeyi korumaya çalışı-

yordu. Doktorun işyeri Seattle'daysa, aynı mahallede bile olabilirdi. Birkaç yıl önce Blossom Sokağı'nda bazı yenileme çalışmaları olmuş ve iki bina iş merkezine dönüştürülmüştü. Eğer onun nerede çalıştığını gizlice keşfederse, bir gün gidip onunla konuşabilirdi. Doktorla inançları ve ilkeleri hakkında tartışmak, Zelda onun tavsiyelerine uymaya başladığından beri yeğenlerinin davranış biçimlerindeki ürkütücü değişiklikten söz etmek istiyordu.

Görölmek istemediği için, çaktırmadan yolun karşısındaki Bir Yumak Mutluluk'a yöneldi ve kapı aralığında durarak vitrinde asılı duran kocaman Noel çorabıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Camdaki yansımadan, Doktor Jeffries'in hızla karşı kaldırımında yürüdüğünü görebiliyordu.

Tehlikenin geçtiğini düşününce tuhafiyeyi terk ederek çabucak yandaki çiçekçi Susannah'nın Bahçesi'ne daldı fakat Doktor Jeffries'i gözetlemekten az kalsın dev bir çiçek saksısını deviriyordu. Doktorun kanıtladığı bir şey varsa, o da görüntünün aldatıcı olduğuydu. Adam çok ama çok normal görünüyordu. Bu seçkin, entelektüel ve —evet— yakışıklı dış görünüşün altında bir canavarın gizlendiğini kim tahmin edebilirdi ki? Belki de *canavar* kelimesi çok acımasız olmuştu ama Zoe ve Zara'yı ölçüt alarak değerlendirecek olursa, Wynn Jeffries'in düşüncelerini şeytani buluyordu.

Olamaz!

K.O. olduğu yerde kalakaldı. Wynn Jeffries'in oturduğu apartmanın, kendi apartmanının, önünde durup şifreyi girerek içeri süzölmesini izledi.

Trafiğe dikkat etmeden tekrar karşıya geçti. Kornalar çaldı, frenlere basıldı ama o farkına bile varmadı. Afallamıştı.

Dili tutulmuştu.

Bir yanlışlık olmalıydı. Belki viziteye çıkmıştı. Hayır, bu doğru olamazdı. Hangi psikolog *şimdiye kadar* evlere viziteye çıkmıştı? Üstelik pek sevecen birine benzemiyordu. K.O. dudağını ısırıp ne zaman bu kadar kuşkucu hale geldiğini düşündü ve kız kardeşinin Doktor Jeffries'in kitabını okuduğu zamana denk geldiğine karar verdi.

Oraya vardığında kapı henüz kapanmıştı. Şifreyi girdi ve tam asansör harekete geçerken içeri adımını attıktan sonra, geri çekilerek birer birer yanan kat numaralarını takip etmeye başladı.

"Katherine?"

Dönüp baktığında, komşusu ve arkadaşı LaVonne Young'ın arkasında durduğunu gördü. LaVonne, ona Katherine diye hitap eden tek kişiydi. "Ne yapıyorsun, hayatım?"

K.O. parmağını suçlarcasına lobideki süslenmiş ağacın arkasındaki asansöre uzattı.

LaVonne dev kedisi Tom'u koltuğunun altına sıkıştırmış, kapı aralığında duruyordu. Gardırobuna özgü şekilsiz uzun bir elbise giymişti ve ağarmaya başlayan uzun saçlarını topuz yapmıştı. Tanıştıklarında LaVonne, K.O.'ya Sevgili Teyze tiplemesini hatırlatmıştı. Hâlâ öyleydi. "Asansörde bir sorun mu var?" diye sordu LaVonne.

"Hayır. Sadece... bir adam gördüm." K.O. arkasına baktığında asansörün çatı katı süitine kadar çıktığını fark etti.

Bu çok şaşırtıcı olmamalıydı; sattığı kitaplar düşünülürse adamın maddi gücü bir teras katına rahatlıkla yeterdi.

LaVonne onun bakışlarını takip etti. “Doktor Jeffries olmalı.”

“Onu tanıyor musun?” K.O. ilgisini saklama gereği duymamıştı. Hakkında ne kadar çok şey bilirse, bir sohbet açma şansı da o kadar yüksek olurdu.

“Elbette, Doktor Jeffries’i tanıyorum,” dedi emekli muhasebeci. “Binadaki herkesi tanırım.”

“Ne zamandır burada yaşıyor?” diye sordu K.O. Kendisi, bina yerleşime açıldığı ilk haftadan beri buradaydı; o yüzden daha önce karşılaşmış olmaları gerekirdi.

“Sanırım bina yenilendikten hemen sonra taşındı. Aslında, ikiniz aynı gün taşındınız.”

Bu ilginçti. Kuşkusuz bir çatı katı süiti ile kendi sahip olduğu giriş katındaki tek odalı daire arasında dünya kadar fark vardı. Daha doğrusu, bankanın sahip olduğu ve hâlâ taksitlerini ödemediği daire. Anne tarafından büyüklerinin mirasıyla aldığı daire. K.O. mevcut en küçük ve en ucuz daireye yatırım yapabilmişti. O zaman için sadece o kadarını karşılayabilirdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Daireyi aldığı anda kendini şanslı saymıştı.

“İsmi posta kutusunda yazılı,” dedi LaVonne, lobinin karşı tarafındaki kutuları işaret ederek.

“Kız kardeşimin de söylediği gibi, ben ayrıntılara önem veririm.” Bu ayrıntıyı kaçırdığı çok açıktı.

“Biliyorsun, ünlü biri,” diye fısıldadı LaVonne, komp-

locu edasıyla. “Özellikle kitabı basıldığından beri.”

“Okudun mu?” diye sordu K.O.

“Şey, hayır hayatım ama hiç çocuğum olmadığı için çocuk yetiştirmek ilgi alanıma girmiyor. Bununla beraber, Doktor Jeffries’in radyodaki röportajını dinledim ve beni ikna etti. Kitabı bütün satış rekorlarını kırıyor. Görünüşe göre en iyi satanlar listelerinde baş sırada. O yüzden söylediklerinde *bir şey* olmalı. Aslında, radyodaki adam Doktor Jeffries için yeni Doktor Spock diyordu.”

“Dalga geçiyorsun!” Jeffries’in insanları yanlış yönlendiren gerçekleri hızla yayılıyordu.

LaVonne onu süzdü. “Ve ilgileniyorsan... evli değil.”

“Bu beni şaşırtmadı,” diye söylendi K.O. Ancak karısı ve çocukları olmayan bir adamın bu kadar gülünç fikirleri olabilirdi. Teorilerini üstünde deneyeceği kendine ait bir ailesi yoktu; aksine, bu fikirleri kız kardeşi Zelda ve kayınbiraderi Zach gibi masum ebeveynlere kakalıyordu. Kızların davranış biçimindeki bozulma çarpıcıydı, ama onların yeni uygulamaya adapte olmaya çalıştıklarında ısrar eden Zelda, bu durumu normal buluyordu. “Dengelerini buluyorlar,” diyordu, kitaptan alıntı yaparak. Uzun saatler boyunca çalışan Zach ise farkında bile değildi. İkizlerin davranış bozukluğunu fark edebilmesi için çok daha uç noktalarda olmaları gerekiyordu.

LaVonne, “Seni onunla tanıştırmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” diye anında cevap verdi K.O. Kesinlikle hayır.

Belki evet, ama şimdi değil. Ayrıca LaVonne'un düşündüğü sebeplerden değil.

"Çay için vaktin var mı?" diye sordu LaVonne. "Devam ettiğim son kursu sana anlatmak istiyorum. İlginç konular, son derece ilginç." LaVonne emekli olduğundan beri kendini boşlukta hissediyor, bulduğu her çeşit atölye çalışmasına ve kursa kaydını yaptırıyordu.

"Psişik güçlerimi nasıl harekete geçireceğimi öğrendim."

"Sen mi psişiksin?" diye sordu K.O.

"Evet, sadece bu kursa gidene kadar farkında değildim. Çok şey öğrendim," dedi hayranlıkla. "Çok şey. İçsel yeteneğim bunca yıldır ortaya çıkmadan ve kullanılmadan öylece yatıyormuş. Bu kurs onu özgür bırakmamı ve şimdiye kadar bilmem gerekenleri öğrenmemi sağladı. *Geleceği görebiliyorum.*" Uğursuz bir fısıltıyla konuşuyordu.

"Bunları tek bir dersten sonra mı öğrendin?"

"Madam Ozma doğuştan durugörü* yeteneğim olduğunu söylüyor. Bu yeteneklerimi daha fazla boşa harcamam gerektiği konusunda beni uyardı."

Bu gerçekten *ilginçti*. Şey... daha doğrusu acayıpti. K.O. derslerle ilgili daha fazla şey dinlemek isterdi ama çalışmaya başlaması gerekiyordu. Yeni Yıl mektupları yazarı olmanın dışında –bu işi sadece kasım ve aralık aylarında yapıyordu– tıbbi yazım uzmanıydı. Bu şekilde faturalarını ödeyebilmiş ve Halkla İlişkiler Bölümü'nde derece yapabilmek için üniversiteye başvurabilmişti. Şimdi bu alanda, derecesi-

* Canlı-cansız nesnelerin ve olayların beş duyunun yardımı olmadan (paranormal olarak) algılanmasına verilen ad. (e.n.)

ne rağmen bulması zor olan bir iş arıyordu. Ayrıca çok seçiciydi. Bütün harcamalarını karşılayabileceği bir maaş istiyordu. Yıllar içinde birkaç lüks alışkanlık edinmişti; üç öğün yemek ve alafranga tuvalet gibi.

Özgeçmişî hâlâ bütün kasabada dolaşıyordu. Her an mükemmel iş teklifiyle karşılaşabilirdi. Bu süreç boyunca Yeni Yıl mektupları ona ümitsiz durumlarda olumlu bir dönüş yaratma konusunda işe yarar bir deneyim kazandırıyordu. Tıpkı zavallı Bill Mulcahy'nin durumunda olduğu gibi.

“Bir fincan çay çok hoşuma giderdi ama ne yazık ki çalışmak zorundayım.”

“Belki yarın,” diye önerdi LaVonne.

“Bu harika olur.”

“İstersen psişik güçlerime başvurup geleceğine bakabilirim.” Gayet ciddi görünüyordu.

“Elbette,” diye öylesine karşılık verdi K.O. Belki de LaVonne ona ne zaman bir iş bulacağını söylerdi.

LaVonne'un gözleri parladı. “Ders notlarıma göz atıp senin için neler *gördüğümü* söyleyeceğim.”

“Teşekkürler.” Uzanıp Tom'un kulaklarını kaşıdı. Kocaman kedi keyifle mırıldandı.

LaVonne hızlı adımlarla kendi dairesine dalıp kapıyı hızla çarpınca, altın aylar ve gümüş yıldızlarla süslü Yeni Yıl çelengi sarsıldı. K.O. koridorun karşı tarafındaki süslenmemiş kendi dairesinin yolunu tuttu. Kız kardeşinin kahramanından hoşlanmasa da Zelda'ya haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 2

K.O., kız kardeşine telefon etmeden önce iki saat aralıksız çalıştı. Zelda, tek yumurta ikizi kızları Zoe ve Zara'nın annesi, bir ev kadınıydı. Yılın başlarında Zelda ve Zach kızların her birine birer köpek almıştı. Kızların Zero ve Zorro adını verdiği iki Yorkshire teriyeriydi. K.O., kız kardeşinin evini "Z Diyarı" diye adlandırıyordu. Şimdi bile, köpekler bir yana, Zelda'nın kızları nasıl ayırt ettiğini merak ediyordu. Köpeklerin havlaması bile aynıydı. *Hav, hav* ve *hav*; ardından da çeşitlilik olsun diye, sanki kendi havlamalarından sıkılmışlar gibi, bir *hev*.

Zelda telefonu üçüncü kez çaldığında açtı. Sesi bitkindi ve soluk soluğaydı. "Evet?" diye patladı telefona.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu K.O.

"Of, selam." Coşku eksikliği çok açıktı. Bütün olanlar yetmezmiş gibi, Doktor Jeffries'in teorileri K.O.'nun kız kardeşiyle olan ilişkilerini de germişti.

"Sana da iyi seneler," dedi K.O. neşeyle. "Konuşabilir misin?"

“Elbette.”

“Kızlar uyuyor mu?”

“Hayır,” diye mırıldandı Zelda. “Artık gündüz uykusuna ihtiyaçları olmadığına karar verdiler. Doktor Jeffries’in kitabının 125. sayfasında, çocukların sadece ve sadece yorgun olduklarına karar verdiklerinde uyumaları gerektiği yazıyor. Onları düzenli bir uyku rejimine ve yatak zamanına sokmak biyolojik yapılarına aykırı.”

“Anlıyorum,” dedi K.O. tartışma dürtüsünü bastırarak. “Doktor Jeffries’den söz etmişken...”

“Onun felsefesiyle aynı görüşte olmadığını biliyorum ama Zach ve ben kızlarımızı bu şekilde büyötmeyi tercih ettik. Kendi ailen olduğunda, nasıl en iyi ebeveyn olunacağına kendin karar verirsın.”

“Doğru, ama...”

“Üzgünüm,” Zelda bir çığlık attı; telefonu düşürmüş gibi bir ses gelmişti.

K.O. arka planda kız kardeşinin kızlara ve köpeklere bağırdığını duyabiliyordu. Çığlıkları köpeklerin havlamalarına karışıyordu. Zelda dönene kadar beş dakikaya yakın bir zaman geçti.

K.O.’nun sesi, “Ne oldu?” diye sorarken samimiydi.

“Ah, hiçbir şey.”

“Söylemeye çalıştığım gibi, Doktor Jeffries’i gördüm.”

“Televizyonda mı?” diye sordu Zelda, yarım yamalak bir ilgiyle.

“Hayır, şahsen.”

“Nerede?” Birdenbire Zelda’nın bütün ilgisi ona yöneldi.

“Blossom Sokağı’nda. Buna inanmayacaksın ama benimle aynı apartmanda yaşıyor.”

“Doktor Jeffries mi? Hadi oradan!”

Artık Zelda’nın bütün merakını uyandırmıştı. “Bir dakika... kitabı basılmadan önce Seattle’a taşındığını duymuştum.” Derin bir soluk aldı. “Vay be! Gerçekten onu gördün mü?”

“Hı-hı.”

“Aman Tanrım, onunla konuştun mu? Fotoğraflarındaki kadar yakışıklı mı?”

Adam hakkındaki duyguları söz konusu olunca, K.O.’nun bu soruyu biraz düşünmesi gerekti. “Gözü rahatsız etmiyor.” Bu, yetersiz bir ifadeydi ama görüntü her şey demek değildi. K.O. onu soğuk ve ulaşılmaz buluyordu. Temkinli ve mesafeli.

“Zach ve benim onun kitaplarını okuduğumuzu ve hayatımızda ne kadar büyük bir değişikliğe yol açtığını söyledin mi?”

“Hayır, ama...”

“K.O., lütfen... bir imzasını alabilir misin? On beşinde onu da getirebilir misin?”

Zach ve Zelda şirketin Yeni Yıl partisine katılacağı akşam, K.O. geceyi ikizlerle geçirmeyi kabul etmişti. Kız kardeşi ve eşi, o gece kasabada bir otelde baş başa kalacaklardı.

“Anaokulundaki bütün anneler Doktor Jeffries’in bir

imzasını alabilmek için *can atarlar*.”

“Onunla tanışmadım,” diye itiraz etti K.O. Ayrıca onun için bir fan kulüp kurmaya da hevesli değildi.

“Ama az önce aynı apartmanda yaşadığınızı söyledin?”

“Evet.”

“O olduğundan emin misin?”

“Ona benziyor. Ayrıca LaVonne öyle olduğunu söyledi.”

Zelda heyecanla hafif bir çılgılık attı. “LaVonne o diyorsa, kesinlikle doğrudur. Nasıl olur da Doktor Jeffries’le aynı apartmanda yaşadığından haberin olmaz?” diye bağırды kız kardeşi. Oysa K.O. bu kritik bilgiyi kasten geçiştirmişti. “Bu gerçekten inanılmaz. Onun imzasını almak *zorundayım*.”

“Ben... ne yapabileceğime bakarım,” diye söz verdi K.O. Bu iyi değildi; kız kardeşiyle ortak bir zemin oluşturmaya çalışıyordu, Zelda ile kahramanının imzası arasında bir... bir arabulucu olmaya değil. Süper kahraman! K.O.’nun ebeveynlikle ilgili bütün görüşleri Doktor Jeffries’in ortaya koyduklarıyla taban tabana zıttı ve onun imzasını isteyecek olursa, kendini sahtekâr gibi hissedecekti.

“Bir şey daha,” dedi Zelda, heyecanı yatıştığında. “Çocuk yetiştirme yöntemleri konusunda anlaşılamadığımızı biliyorum.”

“Bu doğru ama onların senin kızın olduğunun farkındayım.” Derin bir nefes aldı. “Onları nasıl yetiştirdiğin beni hiç ilgilendirmez.”

“Kesinlikle,” dedi Zelda. “Dolayısıyla, Zach ve ben bu yıl Noel’i pek önemsemeyeceğiz.”

K.O. bunun ne anlama geldiğinden emin olamayarak, “Noel’i önemsememek,” diye tekrarladı.

“Ağaç kurmayacağız.”

“Yılbaşı ağacı yok mu!” diye çılgık atan K.O., onaylamadığını gizlemeyi başaramamıştı. Bu bayramı ağaç süslemekten geçirmeyi aklı almıyordu. Zavallı yeğenleri çok önemli bir gelenekten yoksun kalacaklardı.

“Mutfak masasına saksı içinde küçük bir tane konmasına izin verebilirim,” diyen Zelda’nın kendisi de şüphe duyar gibiydi. Şüphe *duymalıydı* çünkü yılbaşı ağacı daima aile kutlamalarının bir parçası olmuştu. Ebeveynlerinin Arizona’ya taşınmış olmalarını kabullenmek yeterince zordu. Bu yıl Noel’i ve Yeni Yılı, Güney Pasifik’te bir gemi yolculuğunda kutlamaya karar vermişlerdi. K.O. annesiyle babasının emekliliğin tadını çıkardıklarını görmekten hoşnut olsa da onları çok özliyordu.

“Bu da Doktor Jeffries’in fikirlerinden biri mi?” K.O. şüphelenmek için onun kitabını yeterince okumuş ve teorilerini gereğinden *fazla* dinlemişti. Yine de Wynn Jeffries’in bile bu kadar ileri gidebileceğine ihtimal veremiyordu. Noel’i önemsememek? Bu adam bir belaydı!

“Doktor Jeffries, çocukları Noel Baba konusunda yanlış yönlendirmenin ileride kalıcı psikolojik hasara yol açacağına inanıyor.”

“Kızların bir Noel Babası da mı olmayacak?” Bu, insafsızlık ve alışılmadık bir cezaydı. “Sanırım birazdan dış perisini de önemsemediğini söyleyeceksin.”

“Evet, tabii ki. Prensip aynı.”

K.O., kız kardeşiyle tartışmasının iyi olmayacağını biliyordu. “Noel’e geri dönersek...” diye söze başladı.

“Evet, Noel. Dediğim gibi, Zach’le ben bu yılı şatafatsız geçirmeyi düşünüyoruz ve Noel Baba’yla ilgili hiçbir şey söz konusu değil.”

Neyse ki kız kardeşi K.O.’nun gözlerini devirdiğini görmüyordu.

“Aslında, Doktor Jeffries bu konuyla ilgili, ‘Noel Baba’yı Kızağın Altına Gömün’ diye bir bölüm yazmış. Bölüm se-kiz.”

“Noel Baba’yı gömmek mi istiyor?” K.O. yeterince dinlemişti. Kendi adına, Zoe ve Zara’nın elinden Noel’i almadan önce Doktor Jeffries’i bir kar yığınının altına gömmek istiyordu. Ona göre, adamın felsefesi bütünüyle kabul edilemezdi ve Noel Baba’ya yasak getirme saçmalığı üstüne tüy dikmişti. Çizgiyi karın üstüne çiziyordu; Wynn Jeffries’in aştığı çizgiyi...

“Söylediğim *hiçbir* şeyi dinlemiyor musun?” diye sordu Zelda.

“Ne yazık ki dinliyorum.”

Kapı zili çaldı. K.O., kız kardeşine, “Gitmem gerek,” derken içini çekti. “Şu imza konusunda ne yapabileceğime bakayım.”

“Evet, lütfen,” dedi Zelda, açık bir minnettarlıkla. “Doktor Jeffries’in imzasını alman benim için dünyaya bedel.”

Tekrar içini çeken K.O. ahizeyi yerine koydu ve kapıyı

açmaya gittiğinde komşusu LaVonne'u karşısında dikilirken buldu. Aslında *dikilmek* doğru sözcük değildi. LaVonne zıplayıp duruyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bekleyemedim."

"İçeri gel," dedi K.O.

"Bir dakikadan fazla kalamam," diyen emekli yeminli mali müşavir eşikten atlarken Tom'u sımsıkı kavradı. "Başardım!" dedi heyecanla. "Geleceği gördüm." Keyifle şakıyarak sevinçten dans ediyordu. "Aşk hayatının geleceğini gördüm. Kedinin kumunu değiştirmeye gittiğim zaman oldu."

"Kedi... kumu." Şu anki aşk hayatı düşünülecek olursa, gayet uygundu. Zaten bir anlamda aynı yerde bulunuyordu.

"Tom işini henüz bitirmişti," diye devam etti LaVonne sevgiyle kedisine bakarak. "Ve işte, gün gibi ortadaydı."

"İşi mi?" diye sordu K.O.

"Hayır, hayır, gelecek. Bazı *doğuştan yetenekli* insanlar nasıl çay yapraklarını okurlar, bilirsin. Şey, benimki kedi kumu kabında ortaya çıktı. Çılgınca geldiğini biliyorum ama gerçek. Tam önümde duruyordu," dedi. "Hayallerindeki ağamla tanışacaksın."

"Sahi mi?" K.O. düş kırıklığına uğradığını belli etmek istemiyordu. "Kedi kumunda iş bulmamla ilgili bir şey görmemişindir muhtemelen?"

LaVonne başını iki yana salladı. "Üzgünüm, hayır. Tekrar gidip bakmamı ister misin? Kedi kumunun içinde duruş biçiminden açıkça okunuyordu. Tıpkı çay yapraklarında ol-

duğu gibi,” diye içini döktü. “Tıpkı çay yaprakları gibi.”

“Sanırım, hayır.” K.O. komşusunun, Tom’un “işini” daha fazla eşelemesinden sorumlu olmak istemiyordu.

“Bir dahaki sefere iş konusuna odaklanacağım.”

“Harika.” K.O.’yu asıl ilgilendiren, âşık olmak değil tamzamanlı bir iş bulmaktı. Yirmi sekiz yaşındaydı, ciddi bir ilişki için uygun zaman *olduğu* varsayılsa da acelesi yoktu. Ayrıca, evde çalışmak erkeklerle tanışmaya yardımcı olmu-yordu. Zelda, tıbbi yazım işi sayesinde K.O.’nun sayısız uygun doktorla tanışacağını düşünüyordu. Oysa durum böyle olmamıştı. Son altı aydır karşılaştığı tek beyaz gömlekli adam dişçisiydi ve K.O.’dan çok, röntgenlerine bakmakla ilgileniyordu.

“Unutmadan söyleyeyim,” dedi LaVonne gitmeye hazırlanırken. “Yarın kokteyl ve aperitif için bana gelmeni istiyorum.”

“Elbette.” Sanki sosyal ajandası çok yüklüymüş gibi. “Teşekkürler.”

“Altıda görüşürüz,” diyen LaVonne dışarı çıktı.

“Benim için bir iş görmeye odaklan,” diye başını koridora uzatarak hatırlattı K.O. “Yani kedinin tuvaletini tekrar boşaltacağın zaman demek istiyorum.”

LaVonne başıyla onayladı. “Yapacağım.” Uzaklaşırken, K.O.’nun anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

Ertesi sabah, Doktor Jeffries’i beklemeye kararlı olan

K.O. dizüstü bilgisayarını French Café'nin cam kenarındaki masalarından birine yerleştirdi. Adamın yöntemlerine karşı çıkmasına rağmen, imzasını almaya kendini zorunlu hissediyordu. Dahası, onunla Noel hakkında konuşması gerekiyordu. Bu kendini bilmez adam yeğenlerinin –ve yüz binlerce diğer çocuğun– Yeni Yılı'nı mahvediyordu.

Adamın kapısını çalacak değildi. Hayır, bu plansız bir şekilde gerçekleşmeliydi. Tesadüfi bir karşılaşma. Tek ümidi Wynn Jeffries'in sabah kahvesine bağımlı olmasıydı. Burası Seattle olduğuna göre, K.O. bundan neredeyse emindi. Washington eyaletinin neredeyse tamamında herkes kahve bağımlısıydı.

K.O. zamanını verimli kullanma çabasıyla ve iki misli ödeme alacağını kendine hatırlatarak Mulcahy'nin Yeni Yıl mektubu üstünde çalışmaya başladı. Konuya yaklaşmak için aklında iki fikir vardı. İlki komikti, gerçeği garip bir tarzda anlatarak okuyucunun bir tür kara mizah yaptığını anlamasına izin verebilirdi.

Mulcahy ailesinden Mutlu Yıllar, yazdıktan sonra dudaklarını ısırip atkuyruğundan kurtulan bir tutam uzun sarı saç geri itti. Bill ve ben zorlu bir yıl geçirdik. Mason şimdilik kapatıldığı islahavinden selamlarını gönderiyor. Julie hamile ve bebeğin babasıyla evlenmemesi için dua ediyoruz. Her ne kadar benim ayakta tedavi aldığım akıl sağlığı merkezinin ödemeleri konusunda endişeli olsa da, en azından Bill iyi.

K.O. homurdandı. Bu komik, kara ya da başka bir şey değildi. Mulcahy ailesinin geçirdiği feci yılı komediye dö-

nüştürmek zordu; özellikle mektubun onlardan geldiği var-sayılacak olursa.

Paragrafı iptal edip ikinci yaklaşımı denemeye karar verdi.

Mulcahy'lerden Mutlu Yıllar, sevgili ailemiz için ne ka-dar... İlginç? Şaşırtıcı? Beklenmedik? ... bir yıl oldu. So-nunda, olaylarla dolu bir yıl ifadesinde karar kıldı. Bill ve ben, artık yetişkinliğe adım atan çocuklarımızla gurur duyuy-yoruz. Onca yıl ne zaman geçti?

Mason reddedemeyeceği bir teklif aldı ve şimdilik okula ara verdi. Oğlumuz giderek olgun genç bir adam oluyor ve yetkililerin rehberliğini büyük bir anlayışla kabul ediyor. Tatlı Julie'miz ise üniversite ikinci sınıfta. Erkek arkadaşıyla ilişkisini biraz daha derinleştirmeye karar verdiler. Kim bilir, ufukta kızımız için evlilik çanları çalabilir; hatta bir bebek bile olabilir.

Bill Mulcahy'nin geçirdiği korkunç yılın ayrıntılarını olumluya çevirmeye kendini öylesine kaptırmıştı ki, nere-deyse Wynn Jeffries'i kaçıracaktı. Bakışlarını çevirdiğinde Doktor Jeffries'in kasaya doğru ilerlediğini gördü. K.O. öyle bir ayağa fırladı ki, aslında bütçesini aşan naneli mokasını az kalsın döküyordu. Adam kahvesini alana kadar ayakta bekledi ve sonra sırtını dikleştirip ona doğru yürüdü.

En çekici tebessümüyle, "Doktor Jeffries?" diye sordu. İş görüşmelerinden önce ayna karşısında bu tebessümün pro-vasını yapardı. Dişçisine son gidişinde yaptırdığı temizlikten sonra, ısıldayan dişleriyle adamı kör etmemeyi umuyordu.

“Evet?”

“Doktor Jeffries’siniz değil mi, Wynn Jeffries?”

“Benim.” Önünde dururken çok uzun boylu görünüyordu. K.O. kasten adamın yolunu kapamıştı.

K.O. elini uzattı. “Ben Katherine O’Connor. Aynı binada yaşıyoruz.”

Adam gülümseyerek onun elini sıktı, sonra K.O.’nun etrafına göz attı. Kaçmaya çalıştığı belliydi.

“LaVonne, *Özgür Çocuk* kitabının yazarıyla aynı apartmanda oturduğumuzu söyleyince nasıl şaşırdım anlatamam.”

“LaVonne Young’ı tanıyor musunuz?”

“Şey, evet, komşum olur. Tabii sizin de.” K.O. devam edip, “Bana katılır mısınız?” diyerek masasını ve boş sandalyeleri işaret etti. Günün bu saatinde boş masa bulmak çok zordu. Adama rastlamak için iki saat erken gelip yer tutmuştu.

Adam hiç vakti olmadığını söylemek ister gibi saatine baktı.

“Anladığım kadarıyla *Özgür Çocuk* bütün ülkede en iyi satanlar listesinde.” Yağcılık işe yarayabilirdi.

Wynn tereddüt etti. “Evet, çok şanslı olmalıyım.”

Doğru, ama K.O.’ya göre, Amerikalı çocuklar ve ebeveynler çok *şanssız* olmalıydı. Tabii bunu söylemeyecekti. En azından şimdilik. Adamın onu reddetmesine engel olur umuduyla sandalyesini çekti.

Doktor Jeffries gönülsüzce ona katıldı. “Sanırım sizi daha önce görmüştüm,” dedi ve kremalı kahvesinden bir yudum aldı.

K.O., onun varlığından tamamen habersizken, adamın kendisini tanınması şaşırtıcıydı. “Kız kardeşim en büyük hayranlarınızdan biri. İmzanızı alma ihtimalim olduğunu düşünce çok heyecanlandı.”

“Çok nazik bir hanım.”

“Kitabınızı okuduğundan beri hayatı kesinlikle değişti,” diyen K.O. mokasına uzandı.

Adam alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. “Bunu birkaç kez duydum.”

“Daha kötüye gitti,” diye mırıldandı K.O.

Adam gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

K.O. daha fazla kendini tutamayacaktı. “Noel Baba’yı yeğenlerimden almaya çalışıyorsunuz! *Noel Baba*. Sizin kalbiniz yok mu? *Sizin* yüzünüzden bütün ülkede Noel’den yoksun kalacak çocuklar olduğunu biliyor musunuz?” Onun suçluluğuna olan inancı o kadar güçlüydü ki, sesi giderek yükseliyordu.

Wynn gergin bir şekilde salona göz gezdirdi.

Kafedeki herkesin konuşmayı bırakıp onlara doğru baktığını fark edene kadar K.O. ne kadar heyecanlandığının farkında değildi.

Wynn aceleyle kalktı, muhtemelen onun kendisini daha fazla utandırmasına engel olmak için kapıya yöneldi.

“Sen... sen Jim Carrey’den daha iyi değilsin,” diye inledi K.O. Aslında Noel’i çalan Grinch’i kastetmişti ama ağzından birkaç yıl önce bu karakteri canlandıran aktörün adı çıkmıştı.

“Jim Carrey mi?” Adam dönüp ona baktı.

“Daha beter. Sen... sen gerçek bir Charles Dickens’sın.” Aksi şeytan, bu kez de Scrooge demek istemişti, ancak isimleri hatırlayamaması o kadar da önemli değildi. Tek isteği onu utandırmaktı. “Şu adam,” dedi, suçlayan parmağını ona doğru uzatarak, “Noel Baba’yı kızığının altına gömmek istiyor.”

Wynn arkasına bakmaya bile gerek duymadan kafenin kapısını açıp kendini dışarı attı. “Neyse, kurtulduk!” diye bağırarak K.O. sandalyesine çöktüğünde, salondaki herkesin hâlâ onu seyrettiğini gördü.

“Noel’e inancı yok,” diye açıkladıktan sonra, sakın bir tavırla Mulcahy’nin mektubuna geri döndü.

Bölüm 3

K.O. o gün öğleden sonra kotunu ve kazağını değiştiren, Wynn Jeffries'le karşılaşmasının iyi gitmediğini itiraf ediyordu. LaVonne onu içki ve aperitif için davet ettiğinde bunun resmi bir parti mi, yoksa sadece ikisi için mi olacağını sormamıştı. Komşusunun daha resmi bir davet vermesi ihtimaline karşı, gündelik bir kıyafetle görünmek istemediği için de özel dikim siyah pantolon, beyaz ipek bluz ve büyükannesinden miras kalan yılbaşı ağacı rozeti iliştirilmiş kırmızı kadife ceketini tercih etti. Bluz sahip olduklarının en iyisiydi. Genellikle saçını arkada toplardı ama bu akşam bir omzundan aşağı bırakıp gevşekçe elmasa benzer bir tokayla tutturmuştu. Biraz parlaticı ve rimelden sonra gitmeye hazırды.

Altıyı birkaç dakika geçe koridoru geçip LaVonne'un zilini çaldı. Ev sahibesi sanki orada bekliyormuş gibi kapıyı anında açtı.

K.O. üstünü değiştirmek için harcadığı zamana sevindi. Komşusu uzun eteği, siyah ceketini, boynundan sarkan altın

zincirleri ve bileklerindeki en az bir düzine bilezikle çok sevimli görünüyordu.

“Katherine!” diye bağırdı, sanki haftalardır görüşmemişler gibi. “İçeri gel ve Doktor Wynn Jeffries’le tanış.” Kapıyı biraz daha açarak geri çekildi ve gösterişli bir el hareketiyle onu içeri buyur etti.

Wynn Jeffries salonun ortasında duruyordu. Elinde ağzına doğru yola çıkmış bir kraker vardı ve onu görünce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Muhtemelen en hızlı nasıl kaçabileceğinin hesaplarını yapmaya başlamıştı bile.

Ah, Tanrım. K.O. sabah sebep olduğu hadise yüzünden suçluluk duydu.

“Sanırım tanışmıştık,” dedi Wynn sertçe. Krakeri peçetesinin üstüne koymuş, kapıya bakıyordu.

Kahrolası adam. Muhteşem görünüyordu, tıpkı kitabının kapağında olduğu gibi. Bu hiç adil değildi. K.O. ondan hoşlanmak ve kesinlikle cazibesine kapılmak *istemiyordu* ama ne yazık ki olmuştu bir kere. Önemli değildi. Adama ilgi duymuyordu ve sabahki karşılaşmalarından sonra onun da duymayacağı açıktı.

“Doktor Jeffries,” diye mırıldandı, ellerini kenetleyip salona doğru huzursuzca yürürken.

Adam onu başıyla selamlayıp yavaşça kapıya doğru yaklaştı.

Göründüğü kadarıyla aralarındaki gerginliğin farkında olmayan LaVonne, gümüş bir tepsi içinde içki şişelerinin ve kristal kadehlerin durduğu büfeye doğru ilerledi. “Size ne

ikram edebilirim?” diye sordu.

“Varsa, bir kadeh merlot fena olmaz,” dedi K.O., bu tuhaf durumla en iyi nasıl başa çıkabileceğini düşünürken.

“Evet var,” diyen LaVonne, Wynn’e döndü. “Ya sen, Doktor Jeffries?”

Adam gözlerini K.O.’dan ayırıp kanepenin arkasına do-landı. “Buzlu viski.”

“Hemen geliyor.”

K.O. dikkatlerin dağılması umuduyla, “Yardım ister misin?” diye sordu.

“Hayır, hayır, ikiniz misafırımsınız.” Sonra, herhangi bir yanlış anlamayı düzeltmek istercesine ekledi: “*Tek* misafirlerim.”

“Ya,” diye fısıldadı K.O. Midesine bir rahatsızlık çökmüştü. Wynn’e bakmıyordu ama onun da manzaradan en az kendisi kadar rahatsız olduğundan emindi.

Az sonra LaVonne içkileri getirdi ve onlara oturmalarını işaret etti.

K.O. şarabını, Wynn kendi içkisini aldı.

LaVonne elinde kadehiyle üstü dolu koltuğa yerleşirken kanepede boşta kaldı. Anlaşılan Doktor Jeffries’in oturmaya niyeti yoktu; tıpkı K.O. gibi. Sonunda sedirin bir ucuna ilişti, Wynn de olabilecek en uzak biçimde diğer uçtaki yerini aldı. İkisinin de sırtları birbirine dönüktü.

“Wynn, anladığım kadarıyla yengeç sosunu denemişsin,” dedi LaVonne, önlerindeki sehpa da duran aperitifleri kastederek.

“Bugüne kadar yediklerimin en iyisi,” diyen Wynn, bir kraker daha almak için uzandı.

“Beğendiğine sevindim. Tarifini Katherine verdi.”

Adam krakeri yerine bırakıp parmaklarındaki kırıntıları temizledi; anlaşılan zehirlenmekten korkuyordu.

K.O. rahatlamak için şarabından bir yudum aldı ama bütün şişeyi devirse de işe yaramayacağını hissediyordu.

“Sizi bu akşam neden buraya davet ettiğimi merak ediyorsunuzdur,” dedi LaVonne. Beyaz İran kedisi Phillip kuyruğu havada salınarak salona girdi ve tek bir hareketle kucığına zıpladı. LaVonne onun uzun tüylerini boydan boya okşadı. “Tekrar oldu,” dedi, sözcükleri yavaşça uzatarak.

“Ne oldu?” diye sordu Wynn, içkisini yudumlayarak.

LaVonne çarpıcı bir biçimde gözlerini kapadı. “Duru-görü.”

Bir şey anlamadığı belli olan Wynn, K.O.’ya baktı, alnı kırıışmıştı.

“LaVonne bu hafta psişik yetenekleri ortaya çıkaran bir kursa katıldı,” diye açıkladı K.O. fısıltıyla.

Wynn hafifçe gülümseyerek açıklama için teşekkür etti.

LaVonne’un omuzları yukarı kalktı. “Doğuştan durugörü yeteneğim var,” dedi sesini alçaltarak.

“Tebrikler,” dedi Wynn çekinerek.

“Kedi kumunu okuyabiliyor,” dedi K.O.

“Hepsi bu değil,” dedi LaVonne, bir elini kaldırarak.

“Dediğim gibi, tekrar oldu. Bu sabah.”

“Kedinin tuvalet kabında değil mi?” diye sordu K.O.

“Hayır.” Bakışlarını salonda bir boşluğa diktiğinde LaVonne’un yüzündeki ifade donuklaştı.

K.O. komşusunun neye baktığını tahmin etmeye çalıştı, ama süslenmiş küçük bir yılbaşı ağacı değilse, ne olduğunu anlayamadı.

“Üzümlü yulaf gevreğimi yiyordum ve sonra birdenbire anladım.” Dönüp K.O.’nun gözlerinin içine baktı. “Yulaf parçaları ayrıldı ve iki üzüm yüzeye çıktı.”

“Geleceği mi... gördün?” diye sordu K.O.

“Gördüğü şey,” diye mırıldandı Wynn, “sütün içinde yüzen iki üzüm tanesiydi.”

LaVonne bir kez daha elini kaldırarak onları susturdu. “*Geleceği* gördüm. Üzümlü gevreğin üstünde, kedi kumundakinden daha açık yazılıydı.” Parmağını K.O.’ya uzattı. “Katherine, *seninle* ilgiliydi.”

“Ben mi?” K.O. yutkundu. Gülmek ya da sadece başını sallamak arasında kararsızdı.

“Ve sen.” LaVonne’un parmağı Wynn’e döndü. Sesi alçak ve hevesliydi.

“Katherine’in French Café’de beni rezil etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi mi?” diye soran Wynn, karışık çerezi avuçladı.

K.O.’nun düşüncesine göre, *çerez* avuçlamak komşusunun falcılığına uygun bir karşılık değildi.

LaVonne elini indirdi. “Hayır.” Sitem dolu bir kaş çatışla K.O.’ya döndü. “Katherine, ne yaptın?”

“Ben...” Bocalayarak bakışlarını kaçırdı. “Sen... sen,

Doktor Jeffries'in Noel Baba'ya inanmadığını biliyor musun?"

"Sevgili kızım," dedi LaVonne, hafifçe gülerek. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama aslında Noel Baba diye biri yoktur."

K.O. öfkeyle kanepenin diğer ucundaki adama bakarak, "Beş yaşıdaysan vardır," diye karşılık verdi. "Doktor Jeffries çocukların Noelini yerle bir ediyor." Adam herkesin önünde alay konusu olmayı hak ediyordu. Tekrar düşününce fikrini yeniden gözden geçirdi. "Sadece Noel Baba'nın kızığının altına gömülmesini önerdiği için bile akranları tarafından kınanmalı."

"İkinizin küçük fikir ayrılıkları var gibi görünüyor," dedi LaVonne, durumu hafife alarak.

"Katherine'in kitabımın tamamını okuduğundan şüphem var."

"Gerek yok," dedi. "Kız kardeşim neredeyse her sohbetimizde bütün bölümlerden ve dörtlüklerden alıntı yapıyor."

"İmzamı isteyen kardeşiniz mi?"

"Evet," diye itiraf etti K.O. Vardığı sonuca göre, erkeklerin çoğu gibi Doktor Jeffries de pohpohlanmaya karşı başgışık değildi.

"Çocukları olan o mu?"

K.O. başıyla onayladı. "Sizin çocuklarınız var mı?"

LaVonne onun yerine cevap verdi. "Katherine de senin gibi bekâr, Wynn."

"Neden şaşırmadım?" diye karşılık verdi Wynn.

K.O. bu cevabı verirken onun sırttığını hissetti. “Sizin bekâr olmanız da beni şaşırtmadı,” dedi çenesini dikerek. “Akıllı başında hiçbir kadın...”

“Canlarım,” diye mırıldandı LaVonne. “Saçmalıyorsunuz.”

K.O. cevap vermedi, Wynn de öyle. “Üzümlü gevreğimin içinde ne gördüğümü merak etmiyor musunuz?”

LaVonne kabarık tüylerini okşadıkça Phillip mırıldanmaya devam ediyordu.

“Gelecek önümde açıldı ve gördüm...” daha etkileyici olmak için sustu, “...ikinizi gördüm. Birlikte.”

“Tartışırken mi?”

“Hayır, hayır. Âşıktınız. Deli gibi âşık.”

K.O. elini kalbinin üstüne bastırıp soluğunu tuttu. Bu, hayatında duyduğu en komik şeydi. LaVonne’ün önce kedi kumunda sonra üzümlü yulaf gevreğinde geleceği okuduğunu iddia etmesi yeterince gülünçtü, ama K.O. ile Wynn’i bir araya getirmek... Bu kadarı fazlaydı. K.O. kahkahasını tutamadı ve elini ağzına bastırarak kıkırdadığını gizlemeye çalıştı.

Wynn ilgiyle ona baktı.

LaVonne kaşlarını çatı. “Ben ciddiylim, Katherine.”

“Üzgünüm, kabalaşmak istemedim. LaVonne, sen benim komşum ve arkadaşısın ama kusura bakma, böyle bir şey asla olmayacak. Kesinlikle!”

Wynn doğruldu. “Katherine ve ben pek çok konuda anlaşamadığımız halde, bu konuda onunla aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim.”

LaVonne abartılı biçimde içini çekti. “Eğitmenimiz Madam Ozma bunun olacağı hakkında bizi uyarmıştı,” dedi üzgün bir tavırla. “İnançsızlar.”

“Sana inanmadığım için değil,” diye ekledi K.O. Arkadaşlığına değer verdiği LaVonne’u gücendirmek istemiyordu fakat bu düşüncesine katılmakta zorluk çekiyordu. Buna karşın, başka herhangi biriyle gönül macerası yaşama ihtimali hoşuna giderdi.

“Wynn?” dedi LaVonne. “Katherine hakkında neler hissettiğini sorabilir miyim?”

“Şey, bu sabaha kadar resmen tanışmıyorduk.”

“Yanlız izlenim uyandırmış olabilirim,” diye başladı K.O. “Ama...”

“Hayır,” dedi Wynn çabucak. “Sanırım doğru izlenim edindim. Benimle aynı fikirde değilsin ve bir sebeple benden hoşlanmadığını hissediyorum.”

“Doğru... şey, tam olarak değil. Hoşlanacak *ya da* hoşlanmayacak kadar seni tanımıyorum.”

LaVonne ellerini çırpı. “Harika! Bu kesinlikle harika.”

K.O. ve Wynn ona döndü. “Aslında birbirinizi tanımıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Doğru,” diye cevapladı Wynn. “Katherine’i binanın çevresinde ve Blossom Sokağı’nda ara sıra görüyordum ama hiç konuşmadık; bu sabah yaşanan talihsiz olaya kadar.”

K.O. biraz bocaladığını hissetti. “İyi bir başlangıç yapmadık.” Gönül alıcı bir sesle devam etti. “Her zaman bu sabah olduğu kadar zıt değilimdir. Biraz kendimi kaybetmiş ol-

malıyım. Özür dilerim.” Yaşanan süreçte onu ve kendini utandırdığı için suçlu hissediyordu.

Wynn’in kara kaşları, hata yaptığını itiraf etmesine şaşırmış gibi havaya kalktı.

“Zaman zaman hepimiz sonradan pişman olacağımız şeyler söyleriz,” dedi LaVonne, Phillip’e gülümseyerek. Sonra bakışlarını K.O.’ya çevirdi. “Doğru değil mi, Katherine?”

“Evet, sanırım.”

“Ve bazıları,” diye devam etti Wynn’e bakarak, “yargılamakta acele ederiz.”

Wynn tereddüt etti. “Evet. Ancak bu durumda...”

“İşte o yüzden,” diye araya giren LaVonne onu susturdu. “İkiniz için yemek rezervasyonu yaptırma hakkını kendimde buldum. Bu akşam. Bir saat sonra.”

“Yemek rezervasyonu mu?” diye tekrarladı K.O. Komşusunu ne kadar sevip saysa da yapmak istediği şeylerin bir sınırı vardı.

“Söz konusu bile değil,” dedi Wynn.

“Yapmaya çalıştığın şeye saygı duyuyorum, ama...” K.O. yardım için Wynn’e baktı.

“Ben de öyle,” diye araya girdi Wynn. “Senin adına çok ince bir davranış. Ne yazık ki, bu akşam için başka planlarım var.”

“Benim de öyle.” K.O.’nun planı televizyon karşısında bir şeyler yerken “Riziko” seyretmekti; her ne kadar sıra dışı bir aktivite olmasa da sonuçta onun planıydı.

“Tüh.” LaVonne gürültüyle soluğunu bıraktı. “Şef Jerome Ray arkadaşlarımla tanışamadığı için çok üzülecek.”

Bu isim Wynn'e bir anlam ifade etmese de, K.O. kesinlikle tanıyordu. "Şef Jerome Ray'i tanıyor musun?"

"Chez Jerome'un şefi mi?" diye araya girdi Wynn.

"Ah, evet. Yıllarca onun defterlerini tuttum. İnsanların farkında olmadığı şey, affınıza sığınarak söylüyorum, Jerome saman alevi değildir. Aslında, birdenbire meşhur olması yirmi yılını aldı."

Seattle'lı aşçıbaşı, Food Network kanalında reytingleri altüst eden kendi programını yapıyor, taze deniz ürünleriyle ilgili geliştirdiği teknikler ülkede fırtına gibi esiyordu. K.O.'nun duyduğuna göre, Chez Jerome'da rezervasyon yaptırmak için aylarca beklemek gerekiyordu.

"Bugün Jerome'la konuştuğumuzda, benim hatırım sözü konusu olduğu için akşam yemeğinde sizinle bizzat ilgileneceğini söyledi."

"Ay..." K.O., Wynn'e baktı ve seçeneklerini tartmaya başladı.

"Yemeğin parası ödendi," dedi LaVonne, yüreklendirici bir ses tonuyla. "Boşa gitmesi çok yazık olacak."

Mikrodalgada ısıtılmış yemek ve "Riziko"ya karşı, biraz kavgacı bir adamla arkadaşlarını kıskançlıktan çatlatacak bir akşam yemeği. "Sanırım planlarımda değişiklik yapabilirim," dedi K.O. genzini temizleyerek. Normalde fikirlerine sadık bir kadındı ama muhteşem bir akşam yemeği için uzlaşmaya gidebilirdi.

"Sanırım ben de aynısını yapabilirim," diye mırıldandı Wynn.

LaVonne sırtarak ellerini çırpı. “Harika. Bunu söylemenizi bekliyordum.”

“Bazı koşullarla,” diye ekledi Wynn.

“Evet,” dedi K.O. “Koşullar olmalı.”

Wynn ona kaşlarını çatı. “Kitabım ya da çocuk yetiştirme felsefem hakkında konuşmak *yok*.”

“Tamam,” diye kabul etti K.O. Makul bir istekti. “Ve şey... biz...” Aklına kendisiyle ilgili hiçbir koşul gelmiyordu. “Fazla yemeyeceğiz.” Wynn kaşlarını çatınca açıkladı. “Kiloma dikkat ediyorum da.”

Wynn anlamış gibi başıyla onayladı ama K.O. anlamadığından emindi. Adamın anladığı ne vardı ki?

“Bütün istediğim ikinizin harika bir akşam yemeği yemesi ama zaten öyle olacağından eminim.” LaVonne ikisine de gülümsedi. “Üzümler bunu zaten söylediler.” Saatine bakıp Phillip’i yavaşça yere bırakarak ayağa kalktı. “Artık gitmeniz gerek. Rezervasyon benim adıma,” dedi ve onları kapıya yönlendirdi.

K.O. kendini itiraz edemeden ya da bir şey söyleyemeden koridorda, Wynn Jeffries’le akşam yemeğine çıkarken buldu.

Bölüm 4

K.O. bu yemekte hiçbir şey olmasa bile, Wynn hakkında bir şeyler öğrenme fırsatı bulacağını düşünüyordu. Tabii sadece bu değil, aynı zamanda benzersiz bir akşam yemeği deneyimi olacaktı. Kendi düşüncesine göre, adamın geçmişindeki bir şey çocuk yetiştirme ideolojisini tamamen mantıksız yönde etkilemiş ve benmerkezci, şımarık ve yaramaz bir nesil yaratma tehdidi oluşturmuştu. Kendisi çocuk sahibi olmasa da Zelda kahrolası kitabı okuduğundan beri yeğenlerinin üstündeki etkilerini görmüştü. Kız kardeşinin kitabın kurallarına bu kadar kapılmasını şaşkınlıkla izliyor ve Zelda'nın *Özgür Çocuk* kitabına kendini nasıl adadığını, Zach'in anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Kayınbiraderi tam bir işkolikti. Kendini işe öylesine kaptırmıştı ki, genellikle akşamları geç saatlere kadar kalıyor ve hafta sonları da çalışıyordu.

Chez Jerome ile Blossom Sokağı arasında sadece bir dizi bina vardı, o yüzden Wynn ve K.O. yürümeye karar verdiler. Wynn apartmanın önünde beklerken K.O. dairesinden

uzun, yünlü bir manto aldı. Wynn'e katıldığı anda buz gibi bir soğukla karşılaştı. Baştan ayağa titreyerek rüzgâra karşı omuzlarını kaldırdı. Wynn'in rüzgârın şiddetini azaltmak için onunla yer değiştirerek binaların korumasından çıkması ve kaldırım tarafına geçmesi K.O.'yu şaşırttı. Bu tamamen modası geçmiş bir beyefendilik örneğiydi ve K.O.'nun beklediği bir şeydi. İşin gerçeği, adamdan *ne* bekleyeceğini bilmiyordu. Bunu fark ettiğinde ardından başka bir şeyi daha fark etti. Adam da onu tanımıyordu.

İlk binaları geçerken tek söz etmediler.

"Belki baştan başlasak daha iyi olur," diye öneride bulundu K.O.

Wynn yürümeyi bırakıp şüpheyle ona baktı. "Geri mi dönmek istiyorsun? Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, senden ve benden söz ediyorum."

"Nasıl olacak?" Ellerini uzun paltosunun ceplerine gömmüştü.

"Merhaba," diye başladı K.O. "Benim adım Katherine O'Connor, ama herkes genellikle K.O. diye çağırır. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Wynn kaşlarını çattı. "Daha önce tanışmıştık," dedi.

"Sadece öyle gibi yapıyorum." Adam bu kadar kuralcı olmak zorunda mıydı? "Bu sabahı hafızandan silip ilk kez karşılaşmışız gibi davranmanı istiyorum."

"Ya LaVonne'un evindeki içkiler? Onları da unutmam gerekiyor mu?"

"Şey." Bunu düşünmesi gerekiyordu. Orası da çok

olumlu bir deneyim olmamıştı. “Belki daha iyi olur,” dedi.

“Yani bunun bir kör randevu olduğunu mu varsaymamı istiyorsun?”

“Kör randevu,” diye tekrarlayan K.O. başını iki yana salladı. “O konuda yeterince tecrübe yaşadım, benim gören gözlere ihtiyacım var.”

Wynn güldü. Sesi melodik ve toktu. “Benim de.”

“Senin mi?” Bu kadar çekici ve başarılı bir adamın kadınlarla tanışmak için yardıma mı ihtiyacı vardı?

“Beni *hayallerimin kadını* ile tanıştırmak için kaç arkadaşımın seferber olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Benim arkadaşlarım da öyle. Hayatın boyunca beklediğin erkek işte *bu*. Yüzde doksan dokuzu felaketle sonuçlanır.”

“Gerçekten mi? Sen bile mi?” K.O.’nun çöpçatan arkadaşlarından yardım almasına çok şaşırmış görünüyordu.

“Ne demek *sen bile*?”

“Sarışın ve güzelsin. Kör randevularla ilgili dalga geçtiğini sanıyordum.”

K.O. şaşkınlıkla yutkundu. Bununla beraber, adamın görüşü buysa, onunla tartışmayacaktı.

Wynn elini uzattı. “Merhaba, Katherine. Benim adım Jim Carrey.”

K.O. bir kahkaha attı, tokalaştılar. Sakin adımlarla yürümeye devam ettiler ve çok geçmeden korkunç flört maceralarını paylaştıkları hararetli bir sohbete daldılar. Sık sık gülen K.O. bunu Wynn Jeffries’le yapabileceğini hayal bile

edemeyeceğini düşünüyordu.

“Sana Katherine dememin bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz. Sen hangisini tercih edersin, Wynn mi yoksa Doktor Jeffries mi?”

“Wynn.”

“Chez Jerome hakkında harikulade şeyler duydum,” dedi K.O. Bu kadarla kalsa iyi, bazı arkadaşları rezervasyon için telefon etmiş ve Mayıs ayından önce yer olmadığını öğrenmişlerdi.

“LaVonne gerçekten sürprizlerle dolu,” diye belirtti Wynn. “Ülkenin en ünlü şeflerinden biriyle bağlantısı olduğu kimin aklına gelirdi?”

Restorana ulaştıklarında Wynn yine centilmenlik göstererek ona kapıyı tutunca K.O. gülümsedi. Bu psikolog pek düşündüğü gibi biri değildi. Noel’le ilgili teorilerini duyduktan sonra onun tam anlamıyla huysuz ve çekilmez biri olduğundan emindi. Oysa Blossom Sokağı’ndan restorana uzanan kısa yolda, onunla ilgili bütün düşüncelerinin aksini kanıtlamıştı. En azından kişiliğiyle ilgili. İnançlarıysa hâlâ tartışma konusuydu.

Wynn, başgarsona LaVonne’un adını verince, hemen özel bir bölüme alındılar. “Chez Jerome’a hoş geldiniz,” dedi adam, ağırbaşlı bir reveransla.

K.O. mönüyü açtı ve okumaya henüz başlamıştı ki, Jerome masada göründü. “Ah, demek LaVonne’un arkadaşları sizlersiniz.”

K.O. taşkınlık yapmak istemiyordu ama bu gerçekten büyük bir onurdu. “Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım,” dedi. Her ne kadar kız kardeşi Jerome’dan çok Wynn Jeffries’le tanışmasından etkilenecek olsa da Zelda’ya bunları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Beyaz kepi ve önlüğü içindeki şef, K.O.’nun elini öptü. Bütün restoran onlara bakarak fısıldaşıyor ve ünlü şefin masalarına gittiği bu çiftin kim olduğunu merak ediyordu.

“Bunlara ihtiyacınız olmayacak,” diyen Jerome, püsküllü mönülerini gösterişli bir biçimde ellerinden aldı. “Yemeğinizi bizzat hazırlıyorum. Pişirdiklerimden sonra hâlâ âşık olmamışsanız, ikiniz için de umut yok demektir.”

Wynn, K.O.’nun bakışlarını yakalayıp gülümsedi. Kendine rağmen K.O. da ona gülümsedi. Kısa bir sohbetin ardından Jerome mutfağına döndü.

Şef gittikten sonra Wynn ona doğru eğilip dalga geçti. “Duyan da yemeğin ‘Love Potion Number Nine’da marine edildiğini sanır.” Sözlerini vurgulamak için eski şarkıdan birkaç satır mırıldandı.

K.O. kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. İtiraf etmek hoşuna gitmese de zarif peçeteler, göz kırpan mum ışıkları ve yumuşak klasik müzik eşliğindeki böylesi romantik ortamlarda nadiren bulunmuştu. Atmosfer kusursuzdu; yemekler de öyle. Yediği her şeyin ne olduğunu anlamasa da dört çeşidin hepsi mükemmeldi. Aperitif, martini kadehinde servis edilen bir çeşit çorbaydı ve tadı erimiş şerbete benziyordu. Daha sonra garson, içinde deniz kirpisi olduğunu söyleyince,

K.O. bilmediği için şanslı olduğunu düşündü. Bilse tadına bakmayabilirdi, oysa gerçekten çok lezzetliydi.

“Bana kendinden söz et,” dedi Wynn’e, çorbalar alınıp süslü yeşillikler ve ekşi meyvelerden oluşan salata servis edilirken.

Wynn paylaşacak ilginç bir şeyi yokmuş gibi omuz silk-ti. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Ailenden söz etmeye ne dersin?”

“Tamam.” Gösterişli kadife yastığa yaslandı. “Tek çocuğum. Annem üç yıl önce öldü. Babam Max Jeffries.” Duraksadı, onun bu ismi tanıyıp tanımadığını anlamaya çalıştığı belliydi. Anlamadığını görünce devam etti. “Altmışların sonu ve yetmişlerin başında isim yapmış bir sörfçüydü.”

K.O. başını iki yana salladı. Sörf hakkında pek fazla şey bilmezdi. Zaten sporla çok ilgili biri de değildi. Aynı şekilde spor yapmakla da. “Babam bowling takımının kaptanıydı,” dedi.

Wynn başıyla onayladı. “Ebeveynlerim hippiydi.” Sırıttı. “Gerçek, katışıksız, eski kafalı hippilerden.”

“Kova Burcu Çağı’ndaki gibi, özgür aşk ve o tür şeyler mi?” K.O. böyle düşündüğünde, bu durum bazı şeyleri açıklıyordu. Anlaşılan, Wynn sınırsız bir özgürlükle büyütülmüş ve sonunda başarılı, hatta sorumluluk sahibi bir yetişkin olmuştu. Belki de bu yöntemle yetiştirilecek bütün çocukların aynı olacağını düşünüyordu.

Wynn tekrar başıyla onayladı. “Babam kendi sörf tahtası için geliştirdiği mum cilasının patentini alınca zengin oldu.

Max's Waxes markasını hiç duydun mu?" Muhteşem pinot gris şarabından bir yudum aldı. K.O. da yuttuğu her damlanın tadını çıkarıyordu.

"On yaşındayken kendi adımın ne olacağına karar verdim," diye mırıldandı.

Alışılmışın dışında bir hayat sürdüğünü söylemeye gerek yoktu. K.O., sıradan bir isim olmadığı için, "Neden Wynn'de karar kıldın?" diye sordu.

"Annemin kızlık soyadıydı."

"Hoşuma gitti."

"Katherine de güzel bir isim," dedi. "Güzel bir kadın için güzel bir isim."

Bu şekilde bakmaya devam ederse, K.O. eriyeceğini düşünüyordu. Bu romantik saldırı daha önce yaşadığı her şeyden daha yoğundu. Wynn'den *hoşlanmaya* bile hazır değildi, oysa şimdiden bir hippinin oğluna âşık olmaya başladığını hissediyordu. Büyüyü bozma çabasıyla, bakışlarını başka yöne çevirmeye çalıştı.

"Nerede büyüdün?" diye sordu K.O, başlangıç yemeklerinin törenle servis edilmesinin ardından. Minik brüksellahanası sürgünleri ve onlardan daha da minik soğanlarla sunulan yabani pirinçli deniztarağı.

"Kaliforniya," dedi. "Berkeley'de okudum."

K.O. ise ilk lokmasıyla birlikte kendinden geçerken, "Ben çok geleneksel bir hayat sürdüm," dedi. "Bir kız kardeş ve ebeveynlerden oluşan sıradan bir aile. Tıbbi yazım eğitimi aldım, bir süre çalıştım ve sonra okula döndüm. Halkla iliş-

kiler ihtisası yaptım ama şu anda evden yazım işi yapıyor ve tamzamanlı bir iş arıyorum. Halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışmayı çok istesem de bu tür işler çok nadir bulunuyor ve parası o kadar iyi değil.” Gözlerini kapadı. “Mmm. Sanırım bugüne kadar yediğim en iyi yemek.” Bunu söylerken kesinlikle *sadece* yemeği kastetmiyordu.

Wynn gülümsedi. “Benim de öyle.”

Birkaç dakika sonra sordu. “Kız kardeşin evli ve çocukluymdu, değil mi?”

“Tek yumurta ikizleri. Zoe ve Zara. Onların vaftiz anesiyim.” Konu ikizlerden açılınca K.O. coştukça coştı, öykü üstüne öykü anlatmaya başladı. “Çok şekerler,” dedi sonunda. Hemen ardından tatlılar ve kahve geldi. Mevsime özel, yabanmersinli sıra dışı bir creme brûlée ve fincanlar dolusu mükemmel kahve.

“Demek çocukları seviyorsun?” diye sordu Wynn, tatlıları hızla tüketirlerken.

“Of, evet,” dedi ve ardından hakkını vermek için, “Özelikle iyi huylu çocukları,” diye ekledi.

Wynn kaşlarını kaldırdı.

Yoldan çıkmanın ne kadar kolay olduğunu gören K.O. ise devam etti. “Sanırım çocuklar sakınmamız gereken bir konu.”

“Katılıyorum.” Genç kadın, Wynn’in sevecen ifadesinden onun gücenmediğine emindi ve iki buçuk saat süren akşam yemeğinin ardından bile, gitmeye gönülsüzdü. Wynn’i büyüleyici buluyordu. Komün hayatıyla ilgili anlattıkları, sörf maceraları –Avustralya açıklarında bir köpekbalığıyla

karşılaşması dahil— ve yaptığı seyahatler K.O.’yu esir almıştı. K.O. onun çekici, mütevazı ve hepsinden öte, *sempatik* olduğunu düşünüyordu.

Jerome yemek ücreti ödemeyeceklerine onları ikna ettikten sonra, Wynn hatırı sayılır bir bahşış bıraktı. Hararetili teşekkürler ve uzun süren bir vedalaşmanın ardından toparlandılar. Wynn, K.O.’nun mantosunu giymesine yardım etti, K.O. eşarbını boynuna doladı.

Geceye doğru adım attıklarında, kar yağmaya başladığını gördüler. Seattle sokaklarındaki çıplak ağaçlar, sezona özel beyaz ışıklarla donatılmıştı. Görüntü ancak bu kadar festival havasında olabilirdi. Yanlarından geçen atlı faytonun koşumları şingirdiyor, atın toynakları yolun yüzeyini dövüyordu.

“Binelim mi?” diye sordu Wynn.

K.O. faytonun kendi yollarının aksine gittiğini fark etti ama umurunda bile değildi. Hayatı boyunca bir faytonla gezmek istemişti. “Çok hoş olur.” Wynn sadece bir beyefendi değil, aynı zamanda özgür ve rahat yetişme tarzına zıt düşecek kadar romantik biriydi.

Wynn sürücüye işaret ettikten sonra K.O.’nun arabaya binmesine yardım etti, diz örtüsünü alıp bacaklarının üstüne serdi ve kolunu onun omzuna attı. Sanki onun kollarında olmak dünyanın en doğal şeylerinden biriydi.

“Noel’i seviyorum,” diye itiraf etti K.O.

Wynn cevap vermeyerek muhtemelen en doğru şeyi yaptı çünkü kitabında Noel Baba’yı gömmek istediğinden söz ediyordu.

Sürücü dizginleri şaklattı, araba hareket etti.

“Bayramlar hakkında seninle aynı duyguları paylaştığımı bilmek seni şaşırtabilir.”

“Ama dedin ki...”

Wynn parmağıyla onun dudaklarına dokundu. “Kitabımı tartışmayacağımız konusunda anlaşmıştık.”

“Evet, ama bilmek *zorundayım*...”

“O halde *Özgür Çocuk*’u okumanı öneririm. Okursan felsefemi daha iyi anlarsın. Çok basit, çocukları aldatmanın yanlış olduğunu düşünüyorum. Gerçekte bütün söylediğim bu. Buna cidden itirazın olabilir mi?”

“Noel Baba söz konusuysa olabilir.”

“O halde anlaşılamadığımız konusunda anlaşacağız.”

K.O. konuyu kapattıkları için sevinmişti. Mükemmel bir geceydi, tek kelimeyle mükemmeldi ve hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordu. Yukarıdan süzülerek inen kocaman kar taneleri ve atların düzenli nal sesleriyle, daha romantik bir ortam düşünemezdi.

Wynn onu saran kolunu biraz daha sıktı ve K.O. başını Wynn’in omzuna yasladı.

“LaVonne’un üzümlü gevreğini iyi tanıdığını düşünmeye başlıyorum,” diye fısıldadı Wynn.

K.O. onun sesindeki tebessümü hissedebiliyordu. “Ve kedi kumunu,” diye fısıldayarak cevap verdi.

“Onun kedilerini seviyorum,” dedi Wynn. “Tom, Phillip ve...”

“Martin,” diye hatırlattı K.O. Komşusunun hayatındaki

bütün erkekler, aşırı sevilen ve şımartılan kedilerden ibaretti.

Fayton onları West Lake Merkezi'nin yakınlarında bıraktı. Wynn arabadan inip K.O.'nun inmesine yardım ettikten sonra, "Üşüyor musun?" diye sordu. "Yürümek istemezsen bir taksi çağırabilirim."

"Dur," dedi K.O. birdenbire. Bu kadar kusursuzluk kafasını karıştırıyordu, Doktor Wynn Jeffries hakkındaki eski düşünceleriyle böylesine bir zıtlık son derece sarsıcıydı.

Adam kaşlarını çatı.

"Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Zihni karmakarışık bir halde, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Zelda'nın ona söz ettiği Noel katili zalimle, bu düşünceli ve ilginç adamı bağdaştırması çok zordu.

"Ne ile başa çıkmaktan söz ediyorsun?" diye sordu, ona yetişen Wynn.

"Sen... sen harikasin."

Wynn güldü. "Bu kötü mü?"

"Senden beklediğim bu değildi."

Wynn adımlarını K.O.'ya uydurdu. "Bu sabah olanlardan sonra ben de senden ne bekleyeceğimden emin değildim. O zamanki davranışlarınla bu akşam arasında büyük bir fark var. *Ben* değişmedim. Sen değiştin."

"Biliyorum." K.O. ona baktı, keşke neler olup bittiğini anlayabilseydi. Onun cazibesine kapıldığını biliyordu ama bu gerçek olabilir miydi?

Wynn uzandı ve onun elini tutarak koluna geçirdi. "Fark eder mi?" diye sordu.

“Bu akşam değil,” dedi K.O. içini çekerek.

“Güzel.” Adımlarını yavaşlatarak yürümeye devam ettiler. K.O. çocukken yaptığı gibi dilini çıkararak karları yakalamaya çalıştı. Aynısını Wynn de yaparken gülümsediler. İkisi de kendilerinden ve birlikteliklerinden çok hoşnuttu.

Blossom Sokağı’ndaki apartmanlarına yaklaştıklarından K.O. neredeyse üzgündü. Sabah her şeyin bir rüya olduğuna uyanma korkusuyla, gecenin bitmesini istemiyordu. Daha kötüsü, bütün bunların mum ışığı, muhteşem bir akşam yemeği ve büyüleyici fayton gezisinin yarattığı bir yanılsama olduğunu keşfetmekten korkuyordu.

Giriş kapısının şifresini girerken, Wynn’in de ne kadar gönülsüz olduğunu hissetti. Küçük lobinin onları karşılayan sıcaklığı, ayazdan ve soğuk rüzgârdan sonra iyi gelmişti. Wynn onu dairesinin kapısına uğurlarken, içerideki yılbaşı ışıkları neşeyle göz kırpiyordu.

“Hayatımın en romantik akşamlarından biri için teşekkür ederim,” dedi K.O. bütün samimiyetiyle.

“Asıl ben teşekkür etmeliyim,” diye fısıldadı Wynn. Uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. “Seni tekrar görebilir miyim?”

K.O. başıyla onayladı ama bunun pek akıllıca olduğundan emin değildi.

“Ne zaman?”

K.O. kapıya yaslanıp elini alnına götürdü. Büyü bozulmaya başlamıştı. *Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.* Söylemek istediği buydu. Aksine, ağzını açtığı anda

bambaşka sözcükler çıktı. “Neredeyse bütün hafta boşum.”

Wynn cebinden avuçiçi bilgisayarını çıkardı. “Yarın?”

“Tamam.” Nasıl bu kadar çabuk, düşüncesizce kabul edebilirdi? Her türlü mantıklı düşünce ona bu ilişkinin yürümeyeceğini söylüyordu. Bir noktada, ki bunun fazla sürmeyeceğini düşünüyordu, ortak hiçbir yönleri olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı.

“Altı?” diye sordu Wynn.

Aklı bütün bunlara *hemen* son vermesi için haykırırken, K.O. ajandasını çıkarıp programına baktı. Of, işte mükemmel mazeret. O saatte başka görüşmesi vardı. “Üzgünüm, sanırım başka randevum var. Bir arkadaşım İncir Tatlısı Yarışması’nda yer alıyor.”

“Efendim?”

“İncir Tatlısı, şarkı söyleyen gruplar için bir şarkı yarışması. Hayır kurumlarının para toplamak için düzenlediği bir etkinlik,” diye açıkladı, onun bölgede yeni olduğunu düşünerek. “Vickie’ye oraya gidip onun için tezahürat yapacağıma dair söz verdim.” Sonra, kendine engel olamayarak, devam etti. “Bana katılmak ister misin?”

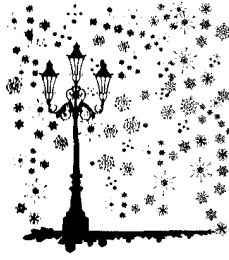
Wynn başıyla onayladı. “Elbette. Neden olmasın?”

“Harika.” Aslında hiç harika değildi. Vickie’yle son görüştüklerinde, en az on dakika Doktor Jeffries hakkında atıp tutmuştu. Oysa şimdi, arkadaşına Amerika’yı mahvetmeye çalıştığını iddia ettiği adamı tanıştıracaktı. Onu kim olarak tanıştıracaktı? *Flörtü mü?*

Bu durumdan kurtulması gerekiyordu.

Sonra Wynn uzandı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Son derece hoş, gösterişsiz ve tatlı bir öpücüktü. Üstelik tıpkı bütün bir gecenin olduğu kadar romantik. İşte o anda neler olduğunu ve olanların sebebini anlayarak dehşete düştü. Wynn'den hoşlanıyordu. Pekâlâ, *gerçekten* hoşlanıyordu. Adamın çılgın teorilerine ve tüm uyuşmazlıklarına rağmen. Sadece keyifli bir akşam geçirmekle kalmamışlardı. Büyüleyici bir akşamdı. Hayır, bu durum tehlikeli bir karasevdanın her türlü işaretini taşıyordu. Ya da daha beterinin.

Wynn Jeffries! Kimin aklına gelirdi ki?

Bölüm 5

Telefonun zili K.O.'yu ölüm uykusundan uyandırdı. Yuvarlanıp başucundaki saate bakınca yüksek sesle inledi. Saat sekizi geçmişti bile. Yüzükoyun yatıp telefona uzandı ve sabah görüşmesi için çağıran potansiyel işverenlerden biri olmaması için dua etti. Aslında, iş görüşmesi *olması* için dua ediyordu ama önceden haber verebilirlerdi.

“Günaydın,” dedi, en profesyonel ses tonuyla.

“Katherine, ben LaVonne. Çok erken aramadım, değil mi?”

K.O. tek hareketle oturur pozisyona geçerek ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. “Pek sayılmaz.” Bir eliyle yüzünü ovuştururken, bir yandan esniyordu.

“Pekâlâ,” diye heyecanla soludu komşusu. “Nasıl gitti?”

K.O. vereceği cevabı düşünmek için kısa bir süre bekledi. LaVonne hiç şüphe yok ki Wynn’le geçirdiği akşamı soruyordu; ancak henüz bunu değerlendirecek vakti olmamıştı. “Yemek inanılmazdı,” dedi ve bu kadarının arkadaşının me-

rakını gidermek için yeterli olmasını diledi.

“Elbette yemek inanılmazdı. Jerome öyle olacağına söz vermişti. Ben, Wynn ve senden söz ediyorum. Çok hoş biri, öyle değil mi? Gözlerini senden alamadığını fark ettin mi? Sana söylememiş miydim? Tıpkı kedi kumunda ve üzümlü gevreklerde gördüğüm gibi. İkiniz birbiriniz için *yaratılmışsınız*.”

K.O., “Şey,” diye mırıldandı. Önce hangi soruya cevap vereceğini bilemiyordu. Kendine kalsa hepsini geçiştirirdi. Akşam olanları hızla gözden geçirdi ve bir konuyu itiraf etmek zorunda hissetti. “Wynn tahmin ettiğim gibi biri değildi.”

“O da senin için aynı şeyi söyledi.”

“Onunla konuştun mu?” Daha önce uyanmadıysa bile, K.O.’nun gözleri artık kesinlikle açılmıştı. “Ne söyledi?” diye sordu aceleyle, LaVonne’un ne kadar ilgilendiğini fark edecek olması umurunda değildi.

“Aynen böyle söyledi,” dedi LaVonne. “Wynn, senin tahmin ettiğin gibi biri olmadığını söyledi. Benim dairemden içeri girdiğinde ne düşüneceğini bilememiş. Günün, içinizden birinin polis çağırmasıyla biteceğinden endişelenmiş ve sonra müthiş bir akşam geçirmiş. Kullandığı sözcük aynen buydu: *müthiş*.”

“Gerçekten mi?” K.O. keyifle gülümsedi.

“Söylediğiyle görüntüsü de aynıydı.”

“Ne görüntüsü?”

“*Görüntü*,” diye tekrarladı LaVonne, sözcüğü vurgula-

yarak. “Âşık olan bir adamın görüntüsü. İyi vakit geçirdin, değil mi?”

“Öyle.” K.O. yalan söyleyebileceğinden şüpheliydi. *Gerçekten* mükemmel bir akşam geçirmişti. Şok edecek kadar mükemmeldi ve bu her şeyi on kat daha kötüleştiriyordu. Wynn’i genç ebeveynlerin kafasını karıştıran bir çılgın ve bütün ülkedeki küçük çocukların Noellerini çalan sevimsiz biri olarak düşünmek istiyordu. Ona âşık olma tehlikesiyle karşı karşıyaysa, onu nasıl azarlayıp nefret edebilirdi ki? Bu durum giderek daha da kötüleşiyordu.

“Biliyordum!” LaVonne’un sesi şen şakrak geliyordu. “O üzümlerin sütün içinde yüzdüğünü gördüğüm andan beri biliyordum. Durugörü bana her şeyi söyledi.”

“Her şeyi mi?”

“Her şeyi,” diye yankılandı LaVonne’un sesi. “Ta derinlerden bana geldi. Doğuştan gelen psişik yeteneğim sayesinde. Sen ve Doktor Jeffries mükemmel bir çiftsiniz.”

K.O. yüzünü eline gömdü. Meraktan kafası karışmış olarak uykuya dalmış ve telefonun kulak tırmalayan sesine uyanmıştı. Dün geceye ait duygularının hiçbir mantıklı açıklamasını bulamıyordu.

Kendine Wynn’den hoşlanmadığını söyledi. Çocukların kendi kurallarını koymasına gerektiğine inanan bir adamdan nasıl hoşlanabilirdi ki? Noel Baba’yı yok etmek isteyen bir adamdan? Fakat neler olup bittiğinin farkına varmaya başlıyordu. Haftalardır dairesine tıkılıp kalmıştı. Dışarı sadece Yeni Yıl mektubu yazdırmak isteyen müşterileriyle görüş-

mek için çıkıyordu. Tıbbi kayıtları yazmadığı zamanlarda iş başvurusu yazıyordu. İnsan ilişkilerinin böylesine dibe vurduğu bir dönemde, LaVonne'un kendisi için profesyonelce hazırladığı bu romantik dalgada sürüklenmesi son derece doğaldı.

LaVonne hevesle, "Wynn bu akşam tekrar görüşeceğinizi söyledi," dedi.

"Öyle mi?" K.O. bunu hayal meyal hatırlıyordu. "Ah, evet, öyle." Zihni birden aydınlandı ve hafızası yerine geldi. "Evet, tesadüfen," dedi, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak. "Wynn'i West Lake Plaza'daki İncir Tatlısı etkinliğine davet ettim." Onu davet etmişti. Aklından neler geçiyordu? *Aklından neler geçiyordu?* Alnına bir şaplak attı. Gün ilerlemeden daveti iptal etmek için bir mazeret bulmalıydı.

"Çok sevimli, değil mi?" dedi LaVonne.

"Öyle." K.O. bunu söylemek istemiyordu ama öyleydi. Adam bunu kasten yapmıştı ama K.O. *sebebini* bilmiyordu. Bütün savunmasını yerle bir ederek ne elde etmeye çalışıyordu?

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ayaklarını tekrar yatağın üstüne çıkarıp bir kolunu dizlerinin etrafına doladı. Adam sevimli ve ürkütücü boyutta çekiciydi. Of, üstelik zekiydi. Bütün bu cazibenin arkasında ne gizliydi? İyi bir şey olmadığına bahse girerdi.

"Sana söyleyecek başka şeylerim var," dedi LaVonne. Sesi o kadar alçalmıştı ki, adeta fısıltı gibi çıkıyordu. "Bu sa-

bah tekrar oldu.” Duraksadı. “Oğlanları beslerken.”

Şeytan, K.O.’ya arkadaşını sustur diyordu ama sapkın bir sebeple bunu yapmadı.

“Ve sonra,” diye ekledi LaVonne, sesini gittikçe yükselterek, “Mama kaplarına kuru mamalarını dökerken, birkaç tanesi yere zıpladı.”

“Kedi mamasını mı okudun?” K.O. bunda şaşılacak bir şey olmadığını düşündü. LaVonne o kursa gittiğinden beri akla gelebilecek her şeyde geleceği görüyordu ve anlaşılan bunların çoğu K.O.’nun hayatıyla ilgiliydi. Şu ana kadar boş bir yazı tahtasından farkı olmayan aşk hayatıyla...

“Wynn’le senin kaç çocuğunuz olacağını bilmek ister misin?” diye sordu LaVonne zafer edasıyla.

“İkizler var mı?” diye sordu K.O. oyunu sürdürerek. Sonuçta, duymak istese de istemese de LaVonne söyleyecekti.

“İkizler mi?” diye sordu LaVonne kederle. “Ah, Tanrım. O kadar yakından bakmadım.”

“Sorun değil.”

LaVonne onu ciddiye aldı. “Yine de ikiz olma ihtimali çok yüksek. Üç çocuk gördüğüme kalıbımı basarım. Ailende çoklu doğumlar var, değil mi? Bakarsın üçüz olurlar.”

“Üçüz mü?” Sabah kahvesini içmeden bunlara kafa yorması zordu. “Dinle, telefonu kapatmam gerek. Seni daha sonra ararım,” diye söz verdi.

“Güzel. Beni gelişmelerden haberdar edersin, değil mi?”

“Üçüzler hakkında mı?”

“Hayır,” dedi LaVonne gülerek. “Sen ve Wynn hakkın-

da. Bebekler daha sonra.”

“Tamam,” diyerek maskaralığa son verdi. Bir önceki akşam her şey çok romantik ve keyifli olabilirdi ama bu yeni bir gündü. K.O., adamın gündemini anlamaya başlıyordu. Wynn’in inançlarını, özellikle Noel’le ilgili olanları sorgulamıştı ve şimdi o, K.O.’nun inançlarını değiştirmeye azmetmişti. Gurur meselesiydi. *Erkek gururu*.

Kırılğan olduğunu fark etti. Akşam yemeği, şarap, Chef Jerome, fayton, kar altında yürüyüş. *Noel*. Aslında K.O.’yu çözmek için Noel’i kullanmıştı. Çocuklar için bu bayramı yok etmekle tehdit eden adam, kış mevsimindeki Seattle’ın harikalar diyarında onu baştan çıkarmıştı. Şu an idrak ettiği bir şey varsa, o koşullarda hangi adam olursa olsun, K.O. aynı duyguları yaşırdı.

Alışkanlık olduğu üzere, K.O. sabah ilk iş tartının üstüne çıktı ve dokuz yüz gram fazlası olduğunu görünce soluğu kesildi. O muhteşem akşam yemeğinin bir bedeli vardı. Dokuz yüz gram. Kız kardeşinin aksine, K.O.’nun kilosunu kontrol altında tutması gerekiyordu. Zelda doğuştan siskaydı, ama K.O. onun gibi değildi. Kilosunu sabit tutmak için bulduğu tek yöntem, her gün tartılarak diyetini duruma göre ayarlamaktı.

Egzersiz kıyafetlerini giymeye fırsat bile bulamadan, telefon tekrar çaldı. K.O. bu sesi her duyduğunda bir işveren olması için umutlanıyordu ama arayanın kimliği kız kardeşi olduğunu gösteriyordu.

“Mutlu yıllar, Zelda,” dedi K.O. Böylece, Noel Baba’yı

Zoe ve Zara'dan uzak tutmanın temelden yanlış olduğunu bir nebze de olsa hatırlatmaya çalışıyordu.

“Aldın mı?” diye sordu Zelda heyecanla. “Benim için Doktor Jeffries’in imzasını aldın mı?”

“Of...”

“Almadın, değil mi?” Zelda'nın hayal kırıklığı çok açıktı.

“Aldım sayılmaz.”

“Bari onunla *konuştun* mu?” diye baskı yaptı kız kardeşi.

“Ah, evet. Bunu fazlasıyla yaptık.” Sohbetlerini hatırladı. K.O.'yu kendi tarafına çekmek için bu konuda bile dalavere yapmış olabilirdi. *Karanlık yüz*, diye düşündü acımasızca. Noel'i olmayan Aslansız Narnia* gibi.

Şaşırtıcı bir sessizlik oldu. “Birlikte mi? Sen ve Doktor Jeffries beraber miydiniz?”

“Yemeğe çıktık...”

“Doktor Wynn Jeffries'le yemeğe mi çıktınız?” Şaşkınlık, yerini kuşkuya bıraktı.

“Evet, Chez Jerome'da.” K.O. kendini hava atar gibi hissetti ama yapabileceği bir şey yoktu. Hiç kimse Chez Jerome'da yemeğe gidip sessiz kalamazdı.

Zelda soluğunu tuttu. “Bunları uyduruyor ve üstelik eğlenceli buluyorsun.”

“Uydurmuyorum,” diye üsteledi K.O. “LaVonne ayarladı. Yemek inanılmazdı. Aslında dokuz yüz gram almışım.”

Kısa bir sessizlik daha oldu. “Tamam, oturuyorum ve

* C.S. Lewis'in Narnia Günlükleri adlı kitabında adı geçen kurgusal bir ülkedir. (e.n.)

can kulağıyla dinliyorum. Baştan başlasan iyi olur.”

“Pekâlâ,” dedi K.O. “Wynn’i, yani Doktor Jeffries’i French Café’de gördüm.”

“O kısmı zaten biliyorum”

“Onu tekrar gördüm.” K.O. birden sustu. Kız kardeşine onunla karşılaşmasını ve olmadık isimler yakıştırmasını anlatmasının iyi olacağını düşündü. Ona Jim Carrey ve Charles Dickens demesi aşağılayıcı bir durum değildi, ama yine de... “Neyse, artık önemi yok.”

“Neden yok?”

“Şey, Wynn ve ben bu talihsiz olayı geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmaya karar verdik.”

“Aman Tanrım, ne yaptın?” diye sordu Zelda. “Ona ne söyledin? Adamı utandırmadın, değil mi?”

K.O. dudağını ısırdı. “Yemek kısmını duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Evet, *her şeyi* duymak istiyorum.”

K.O., kız kardeşine LaVonne’un evindeki içkilerden ve komşusunun ünlü aşçıyla bağlantısından söz etti. Yemeği bütün ayrıntılarıyla anlatıp fayton kısmına geçti. Açığa vurmadığı tek şey, hafızasında alevli bir ok gibi yanan ve ona ne kadar zayıf olduğunu hatırlatan öpücüktü.

Sanki zihninden geçenleri okumuş gibi Zelda sordu, “Seni öptü mü?”

“Zelda! Bu özel.”

“Öpmüş,” dedi kardeşi kendinden emin bir şekilde. “Buna inanamıyorum. Doktor Jeffries, kız kardeşimi öpmüş!

Ondan hoşlanmıyorsun bile.”

“LaVonne’un dediğine bakarsan, yakında onun çocuklarını doğuracağım.”

“Ne!”

“Üzgünüm,” dedi K.O. ilgisizce. “Abartıyorum.”

“Tamam, tamam. Bütün bunların senin için kocaman bir şaka olduğunu görebiliyorum.”

“Pek sayılmaz.”

“Sana inanmam gerektiğinden bile emin değilim.”

“Zelda, ben senin kardeşimim. Sana hiç yalan söyler miyim?”

“Evet!”

Ne yazık ki Zelda haklıydı. “Bu kez değil, yemin ederim.”

Zelda tereddüt etti. “İmzasını aldın mı, almadın mı?”

İstemese de K.O.’nun itiraf etmekten başka şansı yoktu. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyen Zelda onunla çabucak vedalaşıp telefonu kapattı.

Durum hoşuna gitmese de, K.O. eşofmanını üstüne geçirdi ve bu tür acil durumlara karşı yatağının altında sakladığı koşu bandını çıkardı. Aldığı gramlar konusunda hemen bir şeyler yapmazsa cam macunu gibi kalçalarına oturur ve sertleşirler, sonra onlardan kurtulmak için de bir çekiç ve keski gerekirdi. En azından kilo alıp vermeyle ilgili kendi teorisi buydu. Acil müdahale zorunluydu. Dikkatinin dağılmasını önlemek için kulaklığını taktı, görev aşkıyla bandın üstüne

çıkıp beş kilometreden fazla yürüdü ve ancak aldıklarını verdiğine inanacak kadar terledikten sonra paydos etti. Yine de, gün boyunca alacağı kalorilere dikkat etmesi gerekecekti.

Duş yapıp üstünü değiştirdi ve kendine yağsız sütle bir fincan kahve hazırladı. Mulcahy'nin Yeni Yıl mektubu üstünde çalışırken bir parça kuru tost kemirdi, ardından da birkaç rapor yazdı. LaVonne bir ricada bulunmak üzere kapısına geldiğinde saat bir olmuştu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi, içeri dalarak. Elinde bir tabak kurabiye vardı.

"Tamam," dedi K.O., mis gibi kokan kurabiyelere bakmamaya çalışarak. Midesi gurulduyordu. Öğle yemeği küçük bir kâse yoğurt ve bir şişe meyve suyundan ibaretti.

"Bunu sormak istemezdim," dedi LaVonne, "ama kime gideceğimi bilemedim."

"LaVonne, senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

Arkadaşı başıyla onayladı. "Benim için bir Yeni Yıl mektubu yazar mısın?"

"Elbette." *Çantada keklik*, diye düşündü, kurabiyeleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç yazmadım." İçini çekti. "Hayatım içler acısı."

K.O. kaşlarını kaldırdı. "Ne demek, içler acısı? Güzel bir hayatın var."

"Öyle mi? Hiç evlenmedim ve çocuklarım yok. Eski üniversite arkadaşlarım bana Yeni Yıl mektupları gönderiyor ve hepsi de hayatlarının ne kadar mükemmel olduğuyla ilgili.

Onlarla karşılaştırdınca benim hayatım öyle sönük ki. Sahip olduğum tek şey üç tane kedi.” Yalvaran gözlerle K.O.’ya baktı. “Hayatıma renk kat, olmaz mı? Sıradan, sıkıcı bir hayat değil, arkadaşlarımla kadar mükemmel görünsün.”

“Senin hayatın sıkıcı *değil*.” Bütün çabasına rağmen K.O. gözlerini kurabiyelerden ayıramıyordu. “İzin verir misin?”

“Ay, tabii ki.”

“Hemen dönerim. Dişlerimi fırçalamam gerek.”

K.O. odadan çıkarken komşusu kuşkuyla ona bakıyordu.

K.O. elinde üstü macun dolu diş fırçasıyla banyodan çıkarak, “Acıktığım zaman yaptığım bir numara,” diye açıkladı. “Ne zaman acıksam, dişlerimi fırçalarım.”

“Ne yaparsın?”

“Dişlerimi fırçalarım.”

Arkadaşı dikkatle onu süzdü. “Bugün kaç kere dişlerini fırçaladın?”

“Dört... hayır, beş kere. Bana o kurabiyeleri eve götürceğine söz ver.”

LaVonne başıyla onayladı. “Rüşvet gerekirse diye getirmiştim.”

“Mektubunu sadece yazmakla kalmayacağım, hemen bugün yapacağım ki kartlarımı hafta içinde gönderebilesin.”

Arkadaşının gözlerindeki minnet çok açıktı. “Harikasin.”

K.O.’nun aklına bir sürü fikir gelmişti bile. LaVonne için Yeni Yıl mektubu yazmak Bill Mulcahy’nin mektubunu

bitirmeye kıyasla çocuk oyuncağıydı. Aklına gelmişken... Saatine baktı. Onunla öğleden sonra buluşması gerekiyordu.

“Saat üçte bir randevum var,” dedi arkadaşına. “Senin için hemen bir şeyler toparlamaya başlar, Bill’i görmeye giderim, dönüşte evine uğrarım.”

“Süper.” LaVonne hâlâ diş fırçasına odaklanmıştı. “Wynn’le daha sonra mı buluşacaksın?”

K.O. başıyla onayladı. “Altıda.” Onu arayıp iptal etmesi gerekiyordu ama adama nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Bu uyduruk bir mazeretti; LaVonne’dan telefon numarasını isteyebilirdi. Aslında, gerçeği kabullenmesinin zamanı gelmişti. Wynn’i tekrar görmek istiyordu, fakat sadece bazı sorularına cevap bulmak için... Wynn’den gerçekten *hoşlanıyor muydu?* Adamın kendini haklı, K.O.’yu haksız çıkarmak gibi alçakça bir planı *var mıydı?* Onunla bir akşam daha geçirmeden cevapları bulamazdı.

“Sen...” diye elini K.O.’ya doğru salladı LaVonne.

“Ben ne?”

LaVonne içini çekti. “Diş fırçasını da yanına alıyor musun?”

“Elbette.”

“Anlıyorum.” Komşusu kaşlarını çatı. “Psşik güçlerim bu konuda bana hiçbir şey söylemedi.”

“Hayır, söylediyini sanmam.” K.O. dişlerini iyice fırçalamak için banyoya döndü. Wynn onun ağzından köpükler saçtığını görse, belki kendisiyle ilgili gerçek duygularının farkına varırdı.

Bölüm 6

LaVonne'un Yeni Yıl mektubunu yazmak K.O. için büyük keyifti. Bill Mulcahy'nin mektubuna kıyasla bebek işiydi. Arkadaşı diğer insanların, özellikle geçmişinden gelenlerin, onun hiç evlenmemiş ve bir erkeğin eşliğinden yoksun olduğu gerçeğini nasıl karşılayacakları konusunda endişeliydi. K.O. bunun icabına bakacaktı.

Mutlu Yıllar Sevgili Dostlarım, diye başladı K.O. arkadaşı LaVonne'un mektubuna. Hayatımdaki üç erkeği, Tom, Phillip ve Martin'i idare etmeye çalışarak geçen heyecan dolu bir yıl oldu. Bu tür ilişkilerin ne kadar zor olabileceği konusunda kimse beni uyarmamıştı. Kalbimi ilk çalan Tom oldu, sonra Phillip'le tanıştım. Ona nasıl karşı koyabilirdim? Evet, arada kıskançlıklar yaşansa da karşılıklı nezaketlerini sürdürüyorlar. İtiraf etmeliyim ki, Martin'le görüşmeye başlayınca işler iyice kızıştı. Ona görür görmez ona âşık oldum.

Artık emekli olduğumdan, kendimi bu ilişkilerin zorluğuyla başa çıkmaya udadım. Bazı kadınlar aşkı yirmili yaş-

larında keşfeder, bense bu tür bir mutluluğu bulmak için emekli olana kadar bekledim. Üç erkeğime de sınırsız sevgi ve ilgi gösteriyorum. Abarttığımı düşünenleriniz varsa, size garanti ederim ki üçüyle de başa çıkabilecek bir kadınum.

Burada, Seattle'daki Blossom Sokağı'nda aldığım yeni lüks dairemi seviyorum. Aynı zamanda eğitime de devam ederek yeteneklerimi geliştiriyor ve yeni keşiflerde bulunuyorum.

K.O. kıkırdayarak saatine baktı. Öğleden sonra uçup gitmişti. Birkaç ayrıntıyla birlikte, Yakima Vadisi'ne yaptığı şarap tadım gezisini de ekleyerek hızla LaVonne'un geçirdiği yılı bitirdi ve taslağın çıktısını aldı.

Bill Mulcahy ile görüşmesi iyi gitmişti. Adam ona kalan borcunu ödemiş ve içtenlikle teşekkür etmişti. "Bu mükemmel," demişti, Yeni Yıl mektubunu okuduğunda. "Kendim yaşamasam, anlamazdım. Geçirdiğimiz berbat yılı tamamen tersyüz etmişsin."

K.O. emeği boşa gitmediği için mutlu olmuştu.

Geri döndüğünde, LaVonne elinde Yeni Yıl mektubuyla onu bekliyordu. "Ah, Katherine. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Gözlerimden yaş gelene kadar güldüm. Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Benim için keyifti," dedi K.O. komşusunu rahatlatarak.

"Sana ödeme yapmakta ısrar ediyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Asla." LaVonne'un onun için yaptıklarından sonra, teşekkürü bile gerek yoktu.

"Kesinlikle bayıldım, baskıya gönderip şatafatlı yılbaşı

desenli kâğıtların üstüne çoğalttım bile. Bugün öğleden sonra yola çıkacaklar, çok teşekkürler.”

K.O. bu övgülere omuz silkti. Sonuçta, Wynn’le birlikte C’hez Jerome’da yedikleri yemeğin parasını arkadaşı ödemişti ve aylardır K.O.’ya iyi bir arkadaş olmuştı. Basit bir mektup yazmak, yapabileceklerinin en azıydı.

Kapı zili çaldığında eve yeni dönmüştü. Sık sık uğrayan LaVonne’un geldiğini düşünerek, komşusunu karşılamak üzere kapıyı açtı.

Aksine, karşısında Wynn Jeffries duruyordu.

K.O. onunla çıkmak ya da onu görmek için henüz hazır değildi. Onun cazibesine kapılmamak için önce duygularını kontrol altına alması gerekiyordu.

“Selam,” diyebildi, güçlükle soluk alarak.

“Katherine.”

“Selam,” dedi bir kez daha, gereksiz yere.

“Erken geldiğimin farkındayım,” dedi Wynn. “Beş buçukta bir radyo röportajım var. Asistanım hafta başında ayarlamıştı ve ben avuçiçi bilgisayarına kaydetmeyi unutmuşum.”

“Ya.” İşte, görüşmekten kaçınmak için bundan daha iyi mazeret olamazdı. Yine de hayal kırıklığı hissetmekten kendini alamıyordu.

Kendisi gibi, Wynn de herhangi türden bir ilişkinin ümitsiz vaka olduğunu anlamış olmalıydı.

“Tamam, anlıyorum,” dedi, çabucak kendini toparlayarak. “Başka zaman görüşürüz.” Bunu omuz silkerek laf olsun

diye söylemişti. En iyisinin bu olduğunu düşünüyordu.

Wynn gözlerini ona dikti. “Belki sen de benimle gelirsin,” dedi.

“Seninle gelmek mi?” diye tekrarladı ve anında bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Aslında, bütün kötü fikirlerin arasında bu başı çekerdi. Kitapçada çenesini kapalı tutamamış ve ömür boyu içeri girmekten men edilmişti. Adamın fikirlerini bizzat kendi ağzından dinlemek zorunda kalırsa, K.O. mikrofonu kapıp dinleyen herkese kitabını çöpe atmaları ya da çıra olarak kullanmaları için yalvarmayacağından emin değildi. Hayır, onunla röportaja gitmek kesinlikle iyi bir fikir *değildi*.

Wynn hemen cevap alamayınca devam etti: “Röportajdan sonra, şu sözünü ettiğin İncir Tatlısı şeyine gidebiliriz.”

Reddetmesi gerektiğini biliyordu. Yine de düşünmeye bile gerek duymadan kendini başıyla onaylarken buldu.

“Anladığım kadarıyla radyo istasyonu West Lake Plaza’ dan sadece birkaç blok ötede.”

“Evet...” K.O.’nun ağzı kurumuştu ve birden gerildiğini hissetti.

“Hemen çıkmamız gerek,” dedi, saatine bakan Wynn.

“Mantomu alayım.” Üstünde kot pantolon ve uzun siyah kazağı vardı, değiştirmeye gerek yoktu.

Tam uzaklaşırken Wynn içeri girerek elini kolunun üstüne koydu ve onu durdurdu.

K.O. ona döndü ve hâlâ kendisini süzdüğünü görünce şaşırdı. Sanki aralarında neler olup bittiğinden emin olmadı-

ğını söylemeye çalışır gibiydi. Ne hissettiğini ya da neden hissettiğini... Sonra, sanki bu duyguları sınamak ister gibi, ağzını ağzına yaklaştırdı. Yavaşça, hem de çok yavaş... K.O. istediği an uzaklaşabilirdi. Yapmadı. Yüzyılın en büyük depremi vursa, farkına varmazdı. Hatta bina ayaklarının dibine yıkılsa bile. Gözleri kapandı ve Wynn'e doğru uzandı; hazırdı –hazırdan da öte– onun öpücüğünü almak için çok *hevesliydi*.

Şaşırtıcı biçimde, önceki gecekinden daha iyi bir öpücükte. Bu gerçekleşiyor *olamazdı* ama ne yazık ki oluyordu. Neyse ki, Wynn'in elleri omuzlarındaydı, çünkü dengesi giderek bozuluyordu.

Wynn uzaklaştığında, K.O.'nun gözlerini açması hayli uzun bir zaman aldı. Wynn'e baktığında, onun da kendisi kadar şaşkın olduğunu fark etti.

"Bundan korkuyordum," dedi Wynn.

K.O. gözlerini kırptırırken ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Ben de."

"Dün geceki kadar güzeldi."

"Daha güzel," diye fısıldadı K.O.

Wynn genzini temizledi. "Hemen çıkmazsak, röportaj için geç kalacağım."

"Doğru."

Buna karşın ikisi de kıpırdamıyordu. Anlaşılan ikisinin de yapabildiği tek şey birbirlerine bakmaktı. Wynn'in de bu durumdan pek hoşnut görünmüyor olması az da olsa rahatlatıcıydı.

K.O. aralarındaki bu teması koparmak için kendini zorladı. Mantosunu ve çantasını aldı ama tam kapıdan çıkmak üzereyken banyoya daldı. “Diş fırçamı unuttum,” dedi, bilgi vermek amacıyla.

Wynn şaşkınlıkla ona baktı. “Her yemekten sonra fırçalıyor musun?”

“Hayır, önce.” Süklüm püklüm gülümsedi. “Demek istediğim, dün yapmadım; o yüzden bugün yapmak zorundayım.”

K.O. diş fırçası kabını ve diş macununu çantasına atarken, Wynn onun bu tuhaf açıklamasını sorgulamadı.

Binanın dışına çıktıklarında, Wynn aklında başka bir şey varmış gibi adımlarını sıklaştırdı. K.O. ise kendi adına hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Herkesin akıl sağlığını korumak adına binanın dışında beklemeye karar verdi. Böylesi daha güvenliydi.

Radyo istasyonuna ulaştıklarında, K.O. dışarıda beklemek için fazla soğuk olduğunu fark etti ve lobide beklemeyi uygun gördü.

Wynn elini onun beline koyarak mermer döşeli etkileyici lobide asansörlere doğru yönlendirdi.

“Ben burada bekleyeceğim,” dedi K.O. ama oturacak ya da kahve içecek bir yer yoktu. Bu, orada kalırsa en az yarım saat boyunca ayakta dikileceği anlamına geliyordu.

“Yukarıda, istasyonda bekleme salonu olduğundan eminim,” dedi Wynn.

Muhtemelen haklıydı.

Sanki olası tehlikenin ikisi de farkındaymış gibi, birbirlerinden olabildiğince uzak durarak birlikte asansöre bindiler.

Röportajı yapacak olan kişi, Seattle'ın tanınmış radyo programcılarından Boşboğaz Bas'tı. K.O. yıllarca onu dinlemişti ama ilk kez şahsen görüyordu. Tipi sesine hiç benze-miyordu. Öncelikle, hayal ettiğinden çok daha kısa ve çok yuvarlaktı. Fırsat bulursa, diş fırçası numarasını onunla pay-laşabilirdi. Yardımı olacağından emindi.

“Röportaj sırasında içeride oturmak ister misiniz?” diye sordu Boşboğaz.

“Teşekkürler, hayır,” dedi çabucak. “Doktor Jeffries ve ben aynı fikirde değiliz ve...”

“Asla.” Wynn'in sesi onunkini boğdu.

Boşboğaz aptal değildi. K.O. kendi uydurmuş olabilirdi ama gözlerinden bir pırıltı geçtiğini düşünüyordu. Sonuçta canlı yayında röportaj yapıyordu ve biraz tartışma, ortamı sıcak tutardı.

“Israr ediyorum,” dedi Boşboğaz, yayın odasına giden koridora doğru ilerlerken.

K.O. başını iki yana salladı. “Teşekkürler, burada bekleyeceğim.”

“Doktor Jeffries için hazırız,” diyen genç bir kadın radyo personelini uyardı.

“Burada bekleyeceğim,” diye tekrarlayan K.O. kimse-nin itiraz etmesine fırsat vermeden kendini bir koltuğa atarak eline bir dergi aldı. Dergiyi açıp okurmuş gibi yaparken Boş-boğaz'ın Wynn'i bekleme salonundan çıkardığını görünce

derin bir soluk aldı. Salondaki radyo, istasyona ayarlanmıştı ve birkaç dakika sonra Boşboğaz'ın Wynn'i takdim eden tok sesi duyuldu.

"Bu akşam Doktor Wynn Jeffries'le beraberiz," diye başladı. "Çoğunuzun hatırlayacağı gibi, Doktor Jeffries'in kitabı *Özgür Çocuk*, çocukların kendi sınırlarını ve özgürlüklerini belirlemesi gerektiğini savunuyor. Kendiniz anlatın, Doktor Jeffries."

"Öncelikle, beni programınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Wynn. K.O., sesinin bu kadar melodik, güvenli ve samimi çıkmasına şaşırmıştı. "İnanıyorum ki," diye devam etti Wynn, "o tür bir biçimlendirme çocuğu boğar."

"Her tür biçimlendirme mi?" diye üsteledi Boşboğaz.

"Evet, benim görüşüme göre, bu tarz bir katılık çocuğun yaratıcılığına ve ahlaki prensip geliştirme yetisine zarar verir." Wynn ikna edici bir biçimde konuşuyor, biçimlendirmenin çocuk gelişimindeki olumsuz etkileri hakkında örnek üstüne örnek veriyordu.

"Sınır yok," diye tekrarladı Boşboğaz, kuşkulu bir sesle.

"Dediğim gibi, bir çocuk kendi sınırlarını belirleyebilir."

K.O., Wynn'i bekleme salonunda oturduğu yerden dinlerken bile, kendini zor tutuyordu.

"Aynı zamanda ebeveynlerin uygunsuz konuşmaları göz ardı etmesi gerektiğini iddia ediyorsunuz."

"Kesinlikle. Çocuklar geri bilgi akışına tepki verir; onlara bunu sunmazsak istenmeyen davranış biçimi yok olacaktır."

Boşboğaz zaman zaman sorular soruyordu. Tam ara vermek üzereyken, “Bu akşam gelirken bir arkadaşınızı da getirmişsiniz,” dedi.

“Evet...” Wynn’in sesindeki bütün özgüven yok olmuş gibiydi.

“Bekleme salonunda, değil mi?” diye devam eden Boşboğaz sormaktan çok, yorum yapıyordu. “Arkadaşınızla konuştuğum birkaç dakika içinde, kendisinin sizin çocuk yetiştirme felsefenize katılmadığını hissettim.”

“Evet, bu doğru ama Katherine bu röportajın bir parçası değil.”

Boşboğaz kıkırdadı. “Aradan sonra onu yayına alıp kitabınız hakkındaki fikirlerini sorabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Hımm...”

“Bir yere ayrılmayın, bu çok ilginç olacak. Yol ve hava durumunun hemen ardından tekrar buradayız.”

K.O. duyduklarının ardından elindeki dergiyi fırlatıp asansöre doğru koşmaya başladı ancak Boşboğaz, cüssesinin gösterdiğinden çok daha hızlıydı.

“Ben... ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi, adam onu dirseğinden tutup yayın odasına doğru sürüklerken. “Eminim, Wynn çok...”

“Tam tersine,” dedi Boşboğaz yumuşacık bir sesle, K.O.’yu küçükçük kayıt odasına sokarken. Onu Wynn’in yanına oturttu ve ona bir kulaklık verdi. “Doktor Jeffries’le aynı mikrofonu paylaşacaksınız. Mikrofonu doğru konuştuğunuzdan emin olun ve hiçbir konuda endişelenmeyin.”

Yol durumunun ardından Boşboğaz tekrar yayındaydı.

“Merhaba, Katherine,” dedi içtenlikle. “Bu akşam nasılsın?”

“Birkaç dakika öncesine kadar gayet iyiydim,” diye terslendi K.O.

Boşboğaz güldü. “Doktor Jeffries’in kitabını okudunuz mu?”

“Hayır. Şey, tam olarak değil.” Mikrofona doğru eğildi.

“Onun felsefelerine katılmıyorsunuz, değil mi?”

“Doğru. “Wynn’in yüzüne bakmaya cesareti yoktu ama onu French Cafe’deki gibi utandırmamaya kararlıydı. Özgür Çocuk Hareketi’nin doğruluğu konusunda anlaşmazlıkları olsa da herkesin önünde küçük düşürülmeyi hak etmiyordu.

“Katherine çocukların elinden Noel’i çaldığımı düşünüyor,” diye patladı Wynn. “Kuşkusuz ki yanılıyor. Kitapta, ebeveynlerin sadece Noel Baba’yı gömmesini öneren kısa bir bölüm var.”

“Noel Baba’yı gömmek mi istiyorsunuz?” K.O. haklılık duygusuyla, Boşboğaz’ın bile tepki gösterdiğini fark etmişti.

“Bölüm başlığını yayıncım belirledi ve yanlış olduğunu bildiğim halde kalmasına izin verdim ve temel olarak, bir çocuğa yalan söylemek doğru değildir; ne kadar iyi niyetli olursanız olun.”

“Dış Perisi ve Paskalya Tavşanı’ndan da kurtulmaya çalışıyor,” diye araya girdi K.O.

“Bu beni Jim Carrey yapmaz,” dedi Wynn tartışmaya açık bir halde. “Ebeveynlerden, sorumlu yetişkinler gibi dav-

ranmalarını istiyorum, hepsi bu.”

“Ne zararı var?” diye sordu K.O. “Çocukluk hayal, masal ve eğlence dönemidir. Neden he şeyin çok ciddi olması gerekiyor?”

Boşboğaz, “Doktor Jeffries,” diyerek araya girdi. “Jim Carrey’yle ilgili yorumunuzu açıklar mısınız?”

“Ben söyledim,” dedi K.O. onun yerine. “Grinch demek istemiştim. Hani şu Jim Carrey’nin başrolünü oynadığı filmdeki gibi,” diye açıklamaya çalıştı umutsuzca.

Wynn konuyu değiştirmek istiyordu. Masalların ürkütücü yapısı ve “eğlenceli” olmadıklarıyla ilgili bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Boşboğaz onun sözünü kesti.

“Ah, anlıyorum,” dedi, pişmiş kelle gibi sırtarak. “İkiniz aşk ve nefret ilişkisi yaşıyorsunuz. Burada *aslında* yaşanan bu.”

K.O., Wynn’e göz attı ve karşılığında ateş püsküren bakışlarla karşılaştı. “Nefret” kısmı doğru olabilirdi ama adamın ona olan hislerinde “aşk”a dair bir şey görünmüyordu.

“Ne yazık ki bugün bize ayrılan süre doldu,” dedi Boşboğaz, dinleyicilerine. “Bu akşam bize katıldığı için Doktor Jeffries’e ve tabii arkadaşı Katherine’e teşekkür ediyoruz. İkinize de bu eğlenceli görüşme için teşekkürler. Saat başında haberleri dinleyebilirsiniz.”

Boşboğaz bir şalteri indirdi ve oda sessizliğe gömüldü. O kadar sessizdi ki, K.O. neredeyse kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Wynn sert bir tonda kulaklığını çıkarırken, “Artık gide-

biliriz,” dedi. K.O. ise kendi kulaklığını çoktan çıkarmıştı. Rahatladı ve derin bir iç çekip, “Şükürler olsun,” diyerek solumlandı.

Asansöre girene kadar Wynn ağzını açmadı.

“Felaketti,” diye mırıldandı.

K.O. kendini suçluyordu. Röportajda ona asla eşlik etmemeliydi. Bunu biliyordu ve yine de karşı koyamamıştı. “Üzgünüm. Seninle yayına girmemeliydim.”

“Sana fazla seçenek bırakmadılar,” dedi Wynn, onu korumak adına.

“Seni utandırdıysam özür dilerim. Niyetim bu değildi. Uygunsuz bir şey söylememeye çalıştım; eminim bunu fark etmişsindir.”

Wynn cevap vermedi ve açık söylemek gerekirse, K.O. onu suçlamıyordu.

“Konu şu ki Katherine, inançlarıma saygın yok.”

“Doğru,” dedi, isteksizce.

“Daha yalın ifade edemezdin.” Asansörün kapıları açıldı, lobiye çıktılar.

K.O., “Belki artık görüşmesek daha iyi olacak,” derken ikisinin de duygularını dile getirdiğini düşünüyordu.

Wynn başıyla onayladı. K.O. onun üzüntüsünü hissedebiliyordu; tıpkı kendi hissettiği üzüntü gibi.

Binadan çıktılar. Işıklarla donatılmış sokakta bayram havası esiyor, mağazaların birinden Yeni Yıl şarkıları yükseliyordu. Oysa K.O. o anda kendini mutlu filan hissetmiyordu.

Pike Market Huzurevi ve Downtown Aşevi’nin yardım

toplamak amacıyla her yıl ortaklaşa düzenlediği İncir Tatlısı Yarışması başlamak üzereydi ama Vickie'ye orada olup kendisine destek vereceğine söz veren K.O.'da tezahürat yapacak en ufak bir coşku yoktu.

K.O. elini uzatarak gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler, Wynn. Dün, hayatımın en inanılmaz akşamlarından birini yaşadım," dedi. "Düzeltiyorum. Yaşadığım *en* inanılmaz akşamdı."

Wynn onun elini kavradı, göz göze geldiler. "Benim için de öyleydi."

Yanlarından insanlar gelip geçiyordu.

K.O. dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu. Vickie onu bekliyor olmalıydı. Yine de bir türlü yapamıyordu.

"Elveda," diye fısıldadı Wynn.

K.O.'nun yüreği boğazında atıyordu. "Elveda."

Wynn döndü, uzaklaşmaya başladı. Adımları yavaş ve ölçülüydü. Yaklaşık iki metre uzaklaştıktan sonra dönüp omzunun üstünden baktı. K.O. gitmemişti. Aslında, hâlâ bıraktığı yerde duruyor, her gergin olduğunda yaptığı gibi altıdağını dişliyordu. Sırtı hâlâ ona dönük olan Wynn birden durdu.

"Wynn, dinle," diye seslenen K.O. ona doğru yürüdü. "Bir fikrim var." Aralarında sadece birkaç adım olduğu halde K.O. kendini maraton koşuyormuş gibi hissediyordu.

"Ne?" dedi Wynn hevesle.

"İkiz yeğenlerim var."

Wynn başıyla onayladı. "Daha önce söz etmiştin. Anne-

leri kitabımı okumuş.”

“Evet ve çok sevdi.”

Wynn’in yüzünde hafif bir tebessüm yanıp söndü. “En azından aileden *birileri* bana inanıyor.”

“Evet, Zelda kesinlikle inanıyor. Senin muhteşem olduğunu düşünüyor.” K.O. kendisinin de öyle düşündüğünü fark etti; tabii teorileri dışında. “Önümüzdeki cuma, ayın on beşinde Zelda ve eşi şirketin Yılbaşı yemeğine katılacaklar,” diye hızla açıklamaya başladı. “Zelda geceyi onlarda geçirmemi istedi. Benimle gel. Bana teorilerinin işe yaradığını göster. Belki Zelda yanlış bir şeyler yapıyordur. Belki Özgür Çocuk Hareketi’nin işe yaradığına beni ikna edebilirsin.”

“Seninle gelmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Her şeyi kitabında önerdiğin gibi yapacağız ve söz veriyorum, tek kelime etmeyeceğim. Bu hafta kitabını okuyacağım, seni dinleyeceğim ve gözlem yapacağım.”

Wynn tereddüt etti.

“O zamana kadar, kitabından ya da teorilerinle ilgili hiçbir konudan bahsetmeyeceğiz.”

“Söz mü?”

“Söz,” dedi.

“Radyo röportajları da yok mu?”

K.O. güldü. “O en kolay kısmı.”

Gözlerinden başlayarak, Wynn’in yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Sıkı pazarlıkçısın.”

Evet, öyleydi ve K.O. yeğenleri Zoe ve Zara’yı Doktor Jeffries’le tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Bu arada, ön-

yargılı olmayacağı konusunda samimiydi ama Wynn'in de bir şeyler öğreneceğini umuyordu. İflah olmaz ikizler onun fikirleri için zorlu bir deneme olacaktı.

K.O. elini uzattı. "Biraz incir tatlısına hazır mısınız?"

Wynn sırtarak onun eldivenli elini tuttu ve İncir Tatlısı Halkın Tercihi yarışmasına yetişmek için hızla yürümeye başladılar.

Bölüm 7

Wynn ve K.O., İncir Tatlısı Halkın Tercihi etkinliğine ulaştıklarında mekân hıncahınç dolmuştu. Vickie ve arkadaşları henüz sahne almamıştı ve hafif müzik yayını yapan popüler radyo kanallarından birinin sunucusu onları takdim ediyordu. K.O. ve Vickie, lise ve üniversiteden arkadaşları. Vickie üç yıl önce, K.O.'nun da katıldığı bir törenle evlenmişti. Aslında K.O. o kadar çok düğün töreninde yer almıştı ki, annesi onun nedime yerine gelin olacağı günün gelip gelmeyeceğini sormaya başlamıştı.

“Şuradaki benim arkadaşım,” diye Vickie’nin durduğu yeri işaret etti. “Kafasında Noel Baba şapkası olan.”

Wynn gözlerini kısıp kurulun önünde toplanmış olan bir grup kıza baktı. “Hepsinin kafasında Noel Baba şapkası yok mu?”

“Doğru. Genç ve sevimli olan,” diye açıkladı K.O.

“Hepsi genç ve sevimli, Katherine,” diye gülümsedi Wynn. “Yani yeterince genç.”

K.O. yeni bir takdir duygusuyla ona baktı. “Bunu söylemen ne kadar hoş.” Vickie kasabadaki bir dışçının yanında hijyen uzmanı olarak çalışıyordu ve grubun en genç üyesiydi. Diğer kadınların hepsi kırk ya da elli yaşlarındaydılar. “Seni öpebilirim,” diyen K.O. ona biraz daha sokulup kolunu koluna doladı.

Bu tür aleni sevgi gösterilerine alışık olmayan Wynn genzini temizledi. “Beni birden öpülmeye değer bulmanın özel bir sebebi var mı?”

“Şey, evet, Vickie’nin grubundaki kadınlar... çeşitli yaşlarda.”

“Anlıyorum. Sanırım gözlüğümü takmayı unuttuğumu söylemek zorundayım.”

K.O. gülererek dirseğiyle Wynn’in kaburgalarını dürttü. “Ben de senin ne kadar kibar bir beyefendi olduğunu düşünüyordum.”

Wynn çocuksu bir tebessümle kolunu onun omzuna doladı.

Daha önce İncir Tatlısı Yarışması’na hiç katılmamış olan K.O. beklentisinin ne olduğunu bilmiyordu. Neyse ki her şey büyüleyiciydi; huzurevi ve aşevine destek sağlamak için yılbaşı şarkıları söyleyen çeşitli gruplar kıyasıya yarışmışlar, K.O.’nun yüksek sesle tezahürat yaptığı Vickie ve iş arkadaşlarının grubu ikinci olmuştu. Wynn’in iki parmağını ağzına sokup camları tuzla buz edecek tizlikte ısıklık çalmaya başlaması K.O.’yu şok etmişti. Bu hiç ona uygun bir davranış değildi.

Vickie şarkıları bittikten sonra K.O.’yu bulmayı başardı.

“Gösteriye gelip gelmeyeceğini merak ediyordum,” dedi. At-
lıkarıncanın ve kalabalığın gürültüsü yüzünden, sesini duyuy-
rabilmek için bağırarak zorunda kalıyordu. Sokak köşelerinde müzisyenler toplanmıştı, klaksonlar çalıyordu, Noel gö-
rüntüleri ve sesleri her yeri sarmıştı. Vickie doğrudan K.O.’
ya hitap etmiş olsa da bütün ilgisinin Wynn’in üstünde yo-
ğunlaştığı açıktı.

“Vickie, bu, Wynn Jeffries.”

Arkadaşı bakışlarını K.O.’ya çevirdi. “Wynn Jeffries
mi? O Wynn Jeffries değil ya?”

“Aynen o,” dedi K.O., çaktırmamaya çalışarak.

“Dalga geçiyor olmalısın.” Gözlerini Wynn’den alama-
yan Vickie’nin ağzı bir karış açık kalmıştı.

Son iki aydır K.O., bu adam ve yazdığı kitap hakkında arkadaşının kafasını şişiriyor ve kız kardeşinin hayatını nasıl mahvettiğini anlatıyordu. Başka kimseye itiraf edemediği ki-
tabevi olayını bile Vickie’ye anlatmıştı; uygunsuz davranış
yüzünden kovulmanın gurur duyulacak bir yanı yoktu. Ko-
nuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşünen K.O., “John
burada mı?” diye sordu.

“John mu?”

“Kocan,” diye hatırlattı K.O. Daha önce Wynn’in göz-
lük taktığını görmemişti ama yanına almayı unuttuğu konu-
sunda samimi olmasını diliyordu, yoksa Vickie’nin onu nasıl
dikkatle süzdüğünü fark edebilirdi.

“Haa, *John*,” dedi arkadaşını kendine toparlayarak. “Hayır,
akşam yemeğinde buluşacağız.” Sonra, aniden ilham gelmiş

gibi sordu. “Bize katılmak ister misiniz? John harika olduğu söylenen yeni Çin restoranında rezervasyon yaptırdı.”

K.O. başıyla onay veren Wynn’e baktı. “Elbette,” diye cevap verdi ikisi adına konuşarak. “Kaçta?”

“Dokuzda. Biraz alışveriş yaptıktan sonra onunla buluşacağım.”

Daha sonra görüşmek üzere anlaştılar ve Vickie, yılbaşı alışverişini tamamlamak üzere çarşının yolunu tuttu.

“Şu anda karnım zil çalıyor,” dedi midesi guruldayan K.O. Diş fırçası yanında olduğu halde, ağzını köpürtecek uygun bir yer yoktu. “Dün gecedен sonra, bir daha acıkacağımı sanmazdım.” Aldığı dokuz yüz gramdan söz etmeyi düşündü ama sonra hemen vazgeçti. Bu kadar kolay kilo aldığını öğrenirse Wynn bir daha onunla görüşmek istemeyebilirdi. Eh, buna *gerçekten* inanmıyordu fakat yine de risk almaya değmezdi. Bu durum, her şeye rağmen Wynn’e ilgi duyduğunu kanıtlıyordu. Aslında, bu ilişkiye devam ederek nereye kadar götüreceğini görmeye karar vermişti.

“Biraz közlenmiş kestaneye ne dersin?” diye sordu Wynn. Sokağın köşesinde kestone kebabı yapan bir satıcı vardı. Yanındaki bir müzisyen gitar ve armonika çalarak geçenlerden para topluyordu. K.O. müzisyenin önündeki açık gitar kutusuna bir dolar atarken, topladığı parayı müzik dersleri için kullanmasını dilemişti.

“Daha önce hiç kestone kebabı yemedim,” dedi K.O.

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Wynn. “Tam zamanı gibi görünüyor.”

Wynn kestane almak için kuyrukta beklerken, K.O. büyülenmiş gibi atlıkarıncayı seyrediyordu. “Benimle birlikte biner misin?” diye sordu. Wynn tereddüt etti. “Daha önce hiç atlıkarıncaya binmedim.”

K.O. şaşırmıştı. “O halde binmelisin,” diye ısrar etti. “Çocuk gelişimine katkısı olan bir deneyimi kaçırmışsın.” Elini tutup Wynn’i kuyruktan çıkardıktan sonra onun mazetlerine kulak asmayarak iki tane bilet aldı. Wynn anında bir düzine bahane sıralamıştı. Çok yaşlıydı, çok iriydi, çok sakardı. Vesaire vesaire... K.O. hiçbirini dinlemedi.

“Çok eğlenceli olacak,” dedi.

“Açlıktan öldüğünü sanıyordum.”

“Doğru ama artık ölmüyorum. Hadi gel, biraz uyumlu ol. Kadınlar ata binen erkekleri çok çekici bulur.”

Wynn tartışmayı kesip bir kaşını kaldırdı. “Tahminime göre at, genellikle boyalı tahtadan değildir.”

“Genellikle,” diye kabul etti K.O., “ama hiç bilemezsin.”

Atlıkarınca durup müşterilerini boşalttı. K.O. biletlerini görevliye verdikten sonra, Wynn’in elini tutup onu yan yana duran bir çift beyaz ata doğru sürükledi ve ayağını üzengiye geçirerek kalıptan dökülmüş eyere tırmandı. Wynn kendi atının yanında kararsız duruyordu.

“Hadi bin, ortak,” dedi K.O.

“Kendimi gülünç hissediyorum, Katherine.”

“Of, saçmalama. Erkekler bunu her zaman yapar. Bak. Orada bir adam daha var.”

Evet, adam cicili bicili bir filin üstüne oturmuştu ama kucağında bir bebek vardı. K.O. bu ayrıntıya girmek istemedi.

İçini çeken Wynn istemeyerek de olsa ata bindi. Bacakları o kadar uzundu ki neredeyse yere değiyordu. "Ayaklarını üzengilere yerleştir," dedi K.O.

Söyleneni yaptığında Wynn'in dizleri neredeyse kulaklarına değecekti.

K.O. kendini tutamadı, kahkahayı patlattı.

Wynn tam inmeye hazırlanıyordu ki, K.O. eğildi ve öperek ona engel oldu. Bunu yaparken neredeyse eyerin üstünden kayıyordu; Wynn uzanıp onu belinden yakalamasa düşmüş olacaktı.

Çok geçmeden müzik başladı ve atlar yukarı aşağı hareketlendiler. K.O. gülerek bacaklarını uzatırken atlıkarınca'nın tadını çıkardığı belli oluyordu. "Hâlâ eğlenmiyor musun?" diye sordu Wynn'e.

"Kendimden geçmek üzereyim," dedi Wynn kuru bir sesle.

"Of. Hadi ama, Wynn. Rahatla. Eğlen biraz."

Birden Wynn öne doğru eğilerek neşe kokan bir çığlık attı.

"Çok eğlenceliydi," dedi Wynn, atlıkarınca durunca. Ellerini K.O.'nun beline koyduğunda, K.O. vücudunun her zerresinde onun ateşini hissetti.

"Sevdin mi?"

Wynn, "Tekrar binmek ister misin?" diye sordu.

Kuyruk artık daha da uzamıştı. “Hiç sanmıyorum.”

“Hep bunu yapmak istemiştim. Kendimi tekrar çocuk gibi hissettim,” dedi Wynn coşkuyla.

“Özgür bir çocuk gibi mi?” diye sordu K.O. muzip bir ses tonuyla.

“Evet, özgür. İşte kitabım tam da bu konu hakkında. Kendilerini bulmaları için çocuklara özgürlüklerini vermek,” dedi ciddiyle.

“Tamam.” K.O. dilini ısırarak pahasına olsa da başka bir şey söylemedi. Kendini böylesine zapt edebildiği için cennette onu mutlaka bir ödül bekliyor olmalıydı.

“Kitabevine uğramak ister misin?” diye sordu Wynn. “Buralardayken birkaç kopya imzalamayı seviyorum.”

“İmza vermekten mi söz ediyorsun?” K.O. başını derde soktuğu kitabevi olmaması için dua ediyordu.

“Pek öyle sayılmaz,” diye açıkladı Wynn. “Kitapçının söylediğine göre, imzalı bir kitap satılmış bir kitaptır. Yazarlar uygun oldukları zamanlarda kitabevlerine uğrayıp stok imzalar.”

K.O. dalga geçerek, “Geçerken imzaladım, gibi bir şey mi?” diye sordu. “Öyle.” Yürümeye başladılar ve korktuğu gibi, o kitabevine doğru yöneldiler.

Köşeyi döner dönmez kitabevi göründü ve K.O.’nun midesi kasıldı. “Ben seni dışarıda bekleyeceğim,” dedi, sanki soğukta dışarıda oylanmaktan daha keyifli bir şey yokmuş gibi.

“Saçmalama. İçerde rahatça bekleyebileceğin küçük bir kafe var.”

Sonunda, "Tamam," diye kabullendi ve hırsız detektörünü geçtikten sonra biraz rahatladı. Vesikalık fotoğrafının personele dağıtılıp görüldüğü anda dışarı atılabileceğinden endişeleniyordu.

Neyse ki onu kovan görevli ortalıkta görünmüyordu. Bu iyiye işaretti. Wynn bankonun gerisindeki bir kadınla konuşuyordu, daha sonra dükkânın arkasına geçen kadını izleyince K.O.'nun gerginliği biraz azaldı. Güvende gibiydi ve kahve fincanının arkasına saklanmasına gerek yoktu. Ayrıca, okumayı severdi ve hazır kitabevine gelmişken bir kitap almasında ne sakınca olabilirdi? Canı eğlenceli bir şeyler okumak istiyordu. *Bir romantik komedi*, diye düşünerek rafları incelemeye başladı ve fazla sıkıntıya girmeden tam aradığı gibi görünen bir kitap alarak kasaya ilerledi.

İşte her şey o zaman oldu.

Wynn ön tarafta K.O.'nun dükkâna girmesini yasaklayan kadınla konuşuyordu. Göze çarpmamak için elinden geleni yaparak kitabı bıraktıktan sonra omuzlarını kaldırıp başını öne eğerek çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Katherine," diye seslendi Wynn.

K.O. yüzünde donuk bir tebessümle, Wynn'i ve kitapçıyı selamlamak üzere döndü.

"Sen, ha!" Yakasındaki etiketten Shirley olduğu anlaşılan kadın alev saçan gözlerle K.O.'ya bakıyordu.

K.O. ürkekçe elini kaldırdı. "Tekrar, merhaba."

"İkiniz tanışıyor musunuz?" diye sordu Shirley, tamamen kuşku dolu bir tavırla.

“Evet. Bu, arkadaşım Katherine.”

Kitapçı dilini yutmuş gibiydi. Bir Wynn’e, bir Katherine’ne’ bakıyordu.

“Tekrar görüştüğümüze sevindim,” dedi K.O. Shirley’nin de bu oyunu sürdürüp yaşanan talihsiz olayı geride bırakacağını umuyordu.

“Sen, ha!” diye yeniden tısladı Shirley, sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Neler oluyor?” diye sordu Wynn şaşkınlıkla. “Önceden tanıştırıyor musunuz?”

“Yok bir şey,” dedi K.O., neredeyse bağırarak.

“İşin doğrusu, tanıştırıyoruz.” Shirley kara gözlerini kıstı. “Belki *arkadaşınız* unutmuş olabilir ama ben asla unutmam.”

Demek bu şekilde olması gerekiyordu. “Görüş farklılıklarımız var,” dedi K.O. alçak bir sesle.

“Hatırladığım kadarıyla, bu dükkâna girmeniz daimi olarak yasaklanmıştı.”

“Katherine’in dükkâna girmesi mi *yasaklanmıştı*?” diye sordu Wynn kulaklarına inanamayarak. “Bunu hak edecek bir şey yaptığına inanmıyorum.”

“Artık gitsek iyi olacak,” diyen K.O., Wynn’in kolunu çekti.

“Bilmek isterseniz,” diye başladı Shirley, ama şikâyeteye başlamadan K.O. onu susturdu.

“Wynn, lütfen artık gidelim,” dedi ısrarla.

“Sanırım bunu çözümleyebiliriz,” diye mırıldandı Wynn, kolunu onun elinden kurtararak.

Shirley ellerini beline dayamış, bütün art niyetiyle gülümsüyordu. K.O.'nun yersiz davranışı hakkında Wynn'i bilgilendirmekten büyük keyif aldığı aşikârdı.

"Bu arkadaşınız, bu kitabevinde olay çıkarmaktan sorumlu, Doktor Jeffries."

"Kötü bir maksadı olmadığına eminim."

K.O. tekrar koluna yapıştı. "Sorun değil," dedi. Bir an önce kurtulmak için acele ediyordu.

"Katherine'in önyargılı olmaya eğilimi var, kabul ediyorum," dedi. Anlaşılan onu savunmaya kararlıydı. "Oysa son derece akli başındadır."

"Görünen o ki, onu sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz."

"Katherine'in arkadaşlığından büyük keyif alıyorum."

Shirley kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"O halde sözde arkadaşınızın sizin kitabınız yüzünden başka bir müşteriyle tartışmaya girerek neredeyse kıyameti kopardığını bilmek istersiniz."

Wynn bakışlarını K.O.'ya çevirdi.

K.O. zar zor gülümsedi. "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu cılız bir fısıltıyla.

Bölüm 8

Çok keyifli bir rüya, K.O.'nun kapısının ziliyle bölündü. Gördüğü her ne ise o kadar güzeldi ki, K.O. uyanmak istemiyordu. Zil tekrar, daha uzun ve ısrarlı çalınca rüya yok oldu. K.O. yataktan fırlayıp üstüne sabahlığını geçirdi.

Kapıya ulaşıp gözetleme deliğinden bakınca LaVonne'u gördü. Şaşırtıcı bir durum yoktu. Kilidi açan K.O. esnediğini belli etmemeye çalışarak onu içeri aldı.

“Dün gece eve kaçta döndün?” diye haykıran komşusu hızla içeri daldı. Kedisi yanında değildi ve bu alışılmadık bir durumdu. “Bekleyebildiğim kadar bekledim.” Sesi çılgın gibi çıkıyordu. “Bütün gece gözümü bile kırpmadım,” dedi ve kendini kanepeye bıraktı.

K.O. hâlâ açık kapının önünde dikiliyordu. “Sana da güneydin.”

“Kahve yapayım mı?” diye soran LaVonne ayağa fırladı, mutfağa doğru ilerlerken ışığı yaktı ve K.O.'nun yanıtını beklemeden kahve kavanozuna uzandı.

K.O. tekrar esneyip kapıyı kapadı. “Saat kaç?” Erken olduğunu biliyordu, çünkü gözleri yanıyordu ve pencereden içeri gün ışığı sızdığına dair bir işaret yoktu.

“Yediyi yirmi geçiyor. Uyandırmadım, değil mi?”

“Hayır, zaten kapıya bakacaktım.” Arkadaşı kahve hazırlamakla o kadar meşguldü ki espriyi kaçırdı. K.O., “Oğlanlar nasıl?” diye sorunca LaVonne onların sağlığı, mutluluğu ve o gün yaptıklarıyla ilgili günlük rapor verirdi.

“Saklanıyorlar,” dedi ters bir şekilde. “Üçü de.” Kahve makinesine su doldurdu.

Katherine kedilerin neden huysuzluk yaptığını merak etti ama soracak mecali yoktu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi LaVonne, kahve damlamaya başlarken. Tezgâhın üstüne iki fincan çıkarmıştı bile.

“Hangisine?” K.O. kendini mutfak sandalyesine bırakarak kollarını masaya yaslayıp başını üstüne koydu.

“Dün gece,” dedi LaVonne. “Neredeydin?”

“Wynn’le dışarıydık...”

“Bütün gece mi?”

“Annem gibi konuşmaya başladın,” diye itiraz etti K.O.

LaVonne omuzlarını düzeltti. “Katherine, adamı doğru dürüst tanıımıyorsun bile.”

“Onunla yatmadım, eğer düşündüğün buysa.” Kafasını konuşacak kadar kaldırıp sonra tekrar kollarının üstüne indirdi. “İncir Tatlısı Yarışması’ndan sonra birkaç arkadaşım ile birlikte yemeğe gittik.”

“Çok geç saatte yemiş olmalısınız,” dedi LaVonne, san-

ki ona inanmamış gibi. “Yemekten sonra biraz yürüdük ve bir şeyler içmeye gittik. Zaman uçuvermiş, eve döndüğümde saat bir olmuştu.”

“Saat birde ayaktaydım ve sen henüz dönmemiştin,” dedi LaVonne, meydan okuyan bir ses tonuyla. Bir fincana kahve doldurup kendine aldı.

“Öyleyse, belki ikidir,” dedi K.O. Zaman kavramını tamamen ve kolayca yitirmişti. Wynn son derece çekici ve arkadaşlarıyla bir o kadar ilgiliydi.

Vickie’nin kocası John, sıhhi tesisat uzmanıydı. Wynn’in üniversite derecelerine ve şöhretine rağmen, ortama gayet iyi uyum sağlamıştı. Zeki sorular sormayı, dinlemeyi ve hatta kendisiyle ilgili anekdotlar paylaşıp herkesi güldürmeyi başarmıştı. Hatta bayram sonrası Wynn’i arkadaşlarla poker oynamaya davet etmiş, Wynn de bu daveti kabul etmişti.

Yemeğin ortalarına doğru Vickie tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Bakışlarından onun da gitmesi gerektiğini anlayan K.O. arkadaşına eşlik etti.

“Bu gerçekten Wynn Jeffries mi?” diye sordu, K.O.’nun dirseğini tutup masaların etrafından dolaşırken.

“Evet, gerçekten o.”

“Kitabevinde olanları biliyor mu?”

K.O. istemeyerek de olsa başıyla onayladı. “Artık biliyor.”

“Sen söylemedin, değil mi?”

“Ne yazık ki, kendi öğrenmek zorunda kaldı.”

Vickie bayanlar tuvaletinin kapısını açarken, K.O. ki-

tabevinde yaşananları anlatıyordu. “Olamaz,” diye inleyen arkadaşı odadaki lüks sandalyelerden birine çöktü.

K.O.’nun yüzü bir kez daha kıpkırmızı oldu. “Sözün kıssası, utanç vericiydi.”

“Wynn üzüldü mü?”

Ne diyebilirdi ki? “Üzüldüyse bile belli etmedi.” Aslında, dükkândan çıktıklarında Wynn hayli eğlenmiş görünüyordu. K.O. rolleri değişmiş olsalar kendisinin nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

“Sana kızmadı mı ya da başka bir şey yapmadı mı?” Vickie ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Psikolog olarak çalışmanın yasaklanmasını istediğin adamdan söz ediyoruz.”

“Şey, bu biraz sert kaçtı,” dedi K.O., daha önce söylediklerini düşünerek.

Vickie başını iki yana salladı.

“Benimle atlıkarıncaya bindi,” dedi K.O. yüksek sesle. Kendi gözünde, adam bu davranışıyla günahlarını bağışlatma konusunda hayli yol almıştı. Bakışlarını kaldırdığında, LaVonne’la konuştuğunu fark etti.

“Ne yaptı?” diye soran LaVonne, onu gerçek zamana döndürdü.

“Wynn...” diye özenle üstünde durdu. “Atlıkarıncaya beraber bindik.”

“Sabahın ikisine kadar mı?”

“Hayır, akşam yemeğinden önce. Sonra sahilde yürüdük, birer kadeh şarap içtik. Sonra tekrar yürümeye başladık, kahve için gece boyunca açık olan bir kafede durduk ve biraz

daha konuştuk.” Wynn, onun hakkındaki her şeyi bilmek ister gibiydi ama karşılığında K.O. onun kendisinden çok az söz ettiğini fark etti.

“Hadi canım,” diye söylendi LaVonne, başını iki yana sallayarak. “Bu kadar çok konuşacak ne olabilir?”

“Ama öyle,” dedi K.O. “Konuşmayı bir türlü *kesemedik*.” Eve döndüklerinde öpüşmeyi kesip vedalaşmak daha da zor olmuştu. Söylenecek hâlâ çok şey olduğundan, sabah dokuzda kahve için French Café’de buluşmaya karar vermişlerdi.

LaVonne hâlâ Katherine’e kahve vermediğini fark edince onun fincanını da doldurdu. “Sade olsun,” dedi K.O., katkısız ve uyarıcı kafeine ihtiyacı vardı. “Teşekkürler.”

“Neden beni bekledin?” diye sordu, kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra. Ancak o zaman zihni açılmış ve LaVonne’un kendisine söyleyeceği önemli bir şey olduğunu kavramıştı.

“Benim için büyüleyici bir Yeni Yıl mektubu yazdın,” diye hatırlattı komşusu.

“İyi iş çıkardım, değil mi?” dedi K.O.

“Ah, evet. Hem de çok iyi.” LaVonne kaşlarını çatı. “O kadar hoşuma gitti ki, hemen postaladım.”

“O halde sorun nedir?”

“Şey...” LaVonne, K.O.’nun karşısındaki sandalyeye oturdu. “Herkes esprili ve... heyecan verici bir şeyler söylemek çok rahatlatıcıydı,” dedi. “Özellikle üniversite arkadaşlarıma.”

K.O. henüz bir sorun görememişti. Başıyla işaret ederek konuya girmesi için arkadaşını cesaretlendirmeye çalıştı.

LaVonne'un omuzları öne sarktı. "Keşke biraz bekleseymişim," diye inledi. "Keşke önce posta kutuma baksaymışım."

"Postadan bir şey mi geldi?"

LaVonne başıyla onayladı. "Peggy Solomon'dan bir kart ve Yeni Yıl mektubu aldım. Kendisi üniversitenin sosyal kulübünün başkanıdır ve son derece kendini beğenmiştir. Üniversiteden sevgilisi olan bir bankerin oğluyla evlendi. İki harika oğlu var ve lüks içinde yaşıyor. Önümüzdeki mezunlar gününde beni de görmek istediğini söylüyor." Çarpıcı bir sessizlik oldu. "Organizasyonu Peggy yapıyor ve kartla birlikte bir davetiye göndermiş."

"Bu kötü mü?"

"Evet," diye sızlandı LaVonne. "Kötü. Hazirandaki üniversitenin kırkıncı yıl mezuniyet gününde, yanımda bir erkek olmadan nasıl boy gösteririm? Özellikle *şimdi*. Yeni Yıl mektubum sayesinde artık sınıfımdaki herkes birden fazla adamı idare ettiğini sanıyor."

"LaVonne, o tarihten önce biriyle tanışabilirsin."

"Kırk yıldır kimseyle tanışamadıysam, sana önümüzdeki altı ay içinde biriyle tanışacağımı düşündüren nedir?"

"Dengeleri sağlamanın zorluğu adına hiçbirini götürmediğini söyleyemez misin?"

LaVonne öfkeyle ona baktı. "Bunun yalan olduğunu herkes anlar." Gözlerini kapadı. "Anlamasalar bile Peggy kesinlikle hepsinin anlamasını sağlayacaktır."

K.O.'nun aklına başka bir fikir geldi. "Psişik güçlerin ne durumda? Neden kedi kumuna tekrar bakmıyorsun?" Tek-

rar düşündüğünde, o kadar da parlak bir fikir değilmiş gibi geldi.

“Yapabilsem durur muyum sanıyorsun?” diye haykırdı biraz daha öfkelenerek. “Ama kendimle ilgili hiçbir şey göremiyorum. Şimdiye kadar bütün gördüklerim sen ve Wynn’den ibaret. Yeni keşfettiğim yeteneğim *benim* işime çok yaradı. Sen gece gündüz flört ederken, ben kendimi aptal yerine koydum.”

“LaVonne...”

“Kedilerim bile bana kızgın.”

“Tom, Phillip ve Martin mi?” K.O. komşusunun neden tüylü dostlarına Pamuk ya da Pofuduk gibi daha sıradan kedi isimleri vermediğini asla anlayamamıştı.

“*Benim onlara kızgın olduğumu sanıyorlar. Hepsi ben-den saklanıyor ve bu daha önce hiç olmamıştı.*”

K.O. kendini suçlu hissetti ama LaVonne’un bile bilmediği mezuniyet gününü kendisi hiç bilemezdi. “Her şeyin yoluna gireceğinden eminim,” diye mırıldandı. Ona basmakalıp sözlerden daha fazlasını vermek isterdi, fakat yapamadı.

“Şu aşamada tek umudum bu.” LaVonne derinden iç çekip kahvesini yudumladı. Bu onu rahatlatmış gibiydi, hafifçe K.O.’ya gülümsedi. “Bana kendinden ve Wynn’den söz et.”

“Söyleyecek fazla bir şey yok.” Aslında vardı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Vickie ve John da öyle. K.O. sürekli yediği Özgür Çocuk Hareketi’nin yaratıcısı adamın bu kadar samimi, şefkatli ve gerçekten sevimli olacağını tahmin edemezdi. Bu özelliklerden sadece bir tanesine bile razı olabi-

lirdi. Adamı utandırmak için yaptığı onca şeye rağmen, Wynn ondan hoşlanmıştı. K.O.'nun da Wynn Jeffries'i ilginç, zeki ve muhteşem bulduğunu söylemeye gerek yoktu. Yine de duygularını derinlemesine irdelemekten ve bu konuda kafa patlatmaktan korkuyordu.

"Son iki günün neredeyse her dakikasını birlikte geçirdiniz," dedi LaVonne. "Bir şeyler olmalı."

Omuz silken K.O. yüzüne düşen saçları geri itti.

"Bu sabah ikiye kadar onunla beraberdin."

"Ve yaklaşık bir buçuk saat sonra kafede yine buluşacağız," dedi, mikrodalganın üstündeki saate bakarak.

"Hayırdır?" diye ısrar etti LaVonne.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi K.O. kısaca. Wynn'e karşı olumsuz duygulardan başka bir şey hissetmeye hazır değildi ama çok iyi anlaşıyorlardı; kitaptan söz etmedikleri sürece.

Onun bu itirafıyla aşırı keyiflenen LaVonne ellerini çırpı. "Biliyordum!"

K.O. arkadaşının psişik saçmalıklarına inandığını düşünmesine daha fazla izin vermek istemiyordu. Başlangıçta LaVonne'un fantezilerine eşlik etmişti ama artık dürüst olma zamanıydı. "Wynn, bizi tanıştırmadan önce sana beni sormuş," dedi.

LaVonne bakışlarını kaçırdı. "Evet, geçerken öylesine sormuştu."

"Bu apartmanda yaşadığımı biliyordun ve beni buralarda görmüştü."

Komşusu oturduğu yerde kıpırdanarak cevap vermeden

önce genzini temizledi. “Tamam, tamam, ilgilendiğinin farkındaydım.” Duraksadı. “Bana senin bekâr olup olmadığını sordu.”

“Sahi mi?” Wynn bundan söz etmemiştii. “Bu ne zaman oldu?”

“Geçen hafta.”

“Psişik güçlerini keşfettikten önce mi, sonra mı?”

“Önce.”

Aha.

“Neden kendisi tanışmadı?”

“Bunu ben de sordum,” dedi LaVonne. “Anlaşılan utan-
gaç biri.”

“Wynn mi?”

LaVonne bir omzunu kaldırdı. Tezgâhın üstünde duran telefona bakıp kaşlarını çatı. “Mesajın var.”

K.O. eve dönüp kendini yatağa attığında saat o kadar geç olmuştu ki, mesajlarını kontrol etmeye gerek duymamıştı. Uzanıp “çal” tuşuna bastı.

K.O., dedi Zelda’nın sesi. *Nerelerdesin yahu? Biriyle buluşmadın, değil mi?* Sesinin, buna asla ihtimal vermez gibi çıkmasına özen gösteriyordu. *Doktor Jeffries’le olma ihtimalin var mı? Eve döner dönmez beni ara.* Mesajı uzun bir bip sesi izledi. İkinci bir mesaj daha vardı. “Katherine,” di-yordu Zelda, bu kez daha sert bir tonda. “Canını sıkmak istemiyorum ama bir an önce beni ararsan çok sevinirim. Doktor Jeffries’le çıktın, değil mi?” Zelda bunu hem imkânsızmış gibi hem de suçlar gibi söylüyordu.

Bir bip sesi daha.

“Saymadıysan diye söylüyorum, bu akşam seni üçüncü arayışım. Bu kadar geç saatte nerede olabilirsin?”

K.O. daha önce kimsenin umurunda değilken, önce LaVonne’un ve şimdi kız kardeşinin birdenbire aşk hayatının izini sürmeye başladığını düşündü.

Zelda sabırsızlıkla içini çekti. “Tekrar aramayacağım ama cuma akşamı için ayrıntıları doğrulamam gerek. Kızlara bakacaksın, değil mi?”

“Orada olacağım,” diye mırıldandı K.O. sanki kız kardeşi duyacakmış gibi. *Üstelik Wynn de orada olacak.*

Zelda ekledi. “Ve bana şu imzayı alırsan gerçekten çok sevineceğim.”

“Tamam, tamam,” diye söz verdi K.O. Cuma akşamı Zelda’ya imzalı bir kitap verebileceğini düşünüyordu.

LaVonne kahvesini dibine kadar içip fincanını eviyeye bırakırken, “Eve dönsem iyi olacak. Oğlanları yatağın altından çıkarmaya çalışacağım,” dedi ve bıkkın bir ifadeyle kapıdan dışarı çıktı.

“Her şey yoluna girecek,” diye K.O. onu bir kez daha ikna etmeye çalıştı. Aslında vermeye çalıştığı güveni kendi hissetmiyordu.

LaVonne karşılık olarak kısaca el salladı ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Artık K.O. acele etmeden duş yapabilir, dikkatle ne giyeceğini seçebilir ve Wynn’le ilgili hayaller kurabilirdi.

Bölüm 9

K.O., French Café'den içeri girdiğinde Wynn cam kenarında bir masa tutmuştu bile. Her zamanki gibi dükkân kalabalıktı ve sipariş vermek için bekleyen uzun bir müşteri kuyruğu vardı.

Genç kadın mevsimin onuruna, üstüne gümüş rengi yıldızlar serpiştirilmiş lacivert bir kazak giymiş ve kazağıyla takım, yıldız küpeler takmıştı. Kırmızı mantosunu sandalyesinin arkasına astı.

Wynn büyük bir incelikle onun siparişini de vermişti ve kremalı kahvesiyle birlikte en sevdiği çörekler masanın üstünde duruyordu. K.O. zaman zaman bankoya da geçen Alix Townsend'in pişirdiği çörekleri çok sevdiğinden ne zaman söz ettiğini hatırlamıyordu. Bu çörekler, kendisine haftada sadece bir kez tadını çıkarmaya izin verdiği bir ziyafetti.

“Günaydın,” dedi. Sesi istemediği kadar soluk soluğa çıkan K.O., bir gün içinde güvensizlikten bütünüyle karasevdaya geçiş yapmıştı. Sadece yirmi dört saat önce Wynn'i tek-

rar görmekten kurtulmanın yollarını ararken, şimdi ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu.

Kocaman fincandaki kremalı kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bir çöreği ortadan böldü. “Kafenin yulaflı çöreklerini çok sevdiğimi nereden biliyorsun?” diye sordu. Çöreklerin içi tepeleme üzüm ve fındık dolu olduğu için diğer yavan örneklerle hiç benzemiyordu. Bunun yanında, yulaflı çörek yediği zaman kendini sağlıklı beslenmiş hissediyordu.

“Bankonun arkasındaki kıza genelde ne sipariş verdiğini bilip bilmediğini sordum, bunları önerdi.”

Wynn bir kez daha ne kadar düşünceli olduğunu ispatlamıştı.

“Ayrıca, bir adamla burada konuşurken de aynı çörekten almıştın,” dedi umarsızca.

“Bill Mulcahy,” diye açıkladı K.O. “Onunla Yeni Yıl mektubu yazmak için buluşmuştum.”

Wynn kaşlarını çatı. “Müşterilerinden biri mi?”

“İnsanların Yeni Yıl mektuplarını yazdığımı söylemiştim, unuttun mu?” Bu konu önceki geceki sohbetlerinin arasında geçmişti. “İstersen seninkini de yazarım,” dedi, sonra akli başına gelince abuk sabuk konuşmaya başlayarak konuyu boğmaya çalıştı.

Kabul edeceğinden endişelenmesine gerek yoktu, çünkü zaten Wynn başını iki yana sallayarak teklifini reddetmişti. “Yine de teşekkürler.” Yüzünü buruşturdu. “Seni gücendirmek istemem ama bana kalırsa bu Yeni Yıl mektupları yalan

dolandan başka bir şey değil.”

“Tamam,” dedi K.O. uysalca. Tartışmamaya kararlıydı. Kahvesinden bir yudum alıp bir parça daha çörek ısırdı. Bugün kalorileri de kafasına takmak istemiyordu. Yine de, “Noel’i sevmiyor musun?” demeden duramadı. Sezonun sesleri ve görüntüleri her yerdeydi. Kafe, camlardan dökülen süslemeler ve tezgâha yerleştirilmiş kırmızı beyaz çiçek saksılarıyla son derece şık görünüyor, herkesin duyacağı şekilde Noel şarkıları çalınıyordu. Kafenin hemen önünde, çan çalarak yardım toplayan bir tezgâh kurulmuştu ve onun hemen yanındaki tezgâhta yer alan kadın, Noel çorapları örüyordu. K.O., Wynn’i takip ettiği gün benzer çoraplardan yolun karşısındaki Bir Yumak Mutluluk’un vitrininde görmüştü. Neşeyle süslenmiş sokak lambaları ve coşkulu pankartlarıyla, Blossom Sokağı’nda Noel ancak bu kadar Noel olabilirdi.

“Evet, ama bugüne kadar bu bayram konusunda biraz daha coşkuluydum.”

“Sorun nedir?”

Wynn kahvesine baktı. “Babam dün gece telesekreteri-me bir mesaj bırakmış.” K.O.’ya bakarken tereddüt etti. “Anlaşılan, son anda Noel’i benimle geçirmeye karar vermiş.”

“Anlıyorum,” dedi K.O. Her ne kadar anlamasa da. Wynn ebeveynlerinden sadece ilk akşam, Chez Jerome’dayken söz etmişti. Hatırladığı kadarıyla hippydiler, annesi ölmüştü ve babası sörf tahtaları için cila üreten bir fabrikanın sahibiydi. Ancak K.O. sürekli ailesi hakkında çene çalarken, Wynn kendisinininkiler hakkında çok az şey söylemişti.

“Fark ettiysen, başka planlarım olup olmadığını sorma gereği duymadı,” dedi Wynn kuru bir sesle.

“Var mıydı?”

“Hayır, ama konu bu değil.”

“Bu can sıkıcı olmalı,” dedi, ancak ebeveynler bazen böyle şeyler yapardı. Kendi annesi sık sık bayramlarla ilgili tahminlerde bulunurdu, ama K.O. bunları hiç dert etmezdi. Bu yıl ebeveynlerini özleyecekti ve aniden ortaya çıkacak olsalar çok sevinirdi.

“Pazar günü havaalanına gidip onu karşılamam gerekiyor.” Wynn pencereden hafifçe yağın kara baktı. “Tahmin edeceğin gibi, babamla hayli... zor bir ilişkimiz var.”

“Üzüldüm.” Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sorun şu ki,” diye devam etti Wynn, “babam büyük bir çocuk gibidir. Burada olduğu her dakika ilgi bekleyecektir. İşimi ve her gün ofise gitmek zorunda olduğumu umursamaz.” Wynn, K.O.’ya öğleden sonraları genellikle hastalarını kabul ettiğini söylemişti. Blossom Sokağı’ndan fazla uzak olmayan bir tıp merkezinde ofisi vardı.

“Üzgünüm,” dedi K.O. bir kez daha.

Wynn onun avuntu dileğini omuz silkerek kabul etti. “İşin gerçeği, boş zamanlarımı seninle geçirmeyi tercih ederim.”

Söylediklerine K.O. kadar kendisi de şaşırmış gibiydi. Bu duyguları hissetmeye K.O. gibi onun da hazırlıklı olmadığı belliydi. Her şey beklenmedik ve aynı zamanda harika bir biçimde gerçekleşmişti.

“Belki ben yardımcı olabilirim,” diye öneride bulundu K.O. “Evden çalışmanın en güzel yanı, saatleri seçebiliyor olmam.” Böylece K.O.’ya Yeni Yıl mektupları yazmak, iş görüşmelerine gitmek ve bebek bakmak için zaman kalıyordu. “İş ararken tıbbi yazımların gelmesi hızır gibi yetiştiriyor. Bu durumda, istersen babana vakit ayırabilirim.”

Wynn bir an düşündü. “Teklifin için minnettarım ama bunun iyi bir çözüm olduğunu sanmıyorum.” Derin bir iç çekti. “Muhtemelen babamın hayranlarımdan biri olmadığını fark edeceksin.”

“Çocuk yetiştirme konusundaki fikirlerine de inanmıyor mu?” diye dalga geçti K.O.

Wynn sırtıttı. “Keşke bu kadar basit olsaydı. Onunla tanışınca ne demek istediğimi anlayacaksın,” dedi. “Sanırım bir zamanlar dünya çapında bir sörfçü olduğunu söylemiştim.”

“Evet, aynı zamanda bir tür cila üretimi yapıyordu.”

Wynn başıyla onayladı. “Bu onu zengin etti.” Tekrar içini çekti. “Basmakalıp olduğunu biliyorum ama ebeveynlerim yetmişli yılların başında San Francisco’da tanışmışlar. Galiba bir komüne katıldıklarını sana söylemiştim. İkisi de özgür ruhmuş. Babam “kurum” sözcüğünden nefret ederdi. Üniversiteyi bırakmış, askerlik celbini yakmış; bu tür şeyler. Hiçbir sorumluluk istemiyordu, banka hesabı bile yoktu ama yaklaşık on beş yıl önce birileri sörf tahtası cilasını seri üretime taşımayı teklif edince, iki elle sarıldı.”

K.O., onun Özgür Çocuk Hareketi’yle ebeveynlerinin

felsefesini savunduğunun farkında olup olmadığını merak etti, ancak bu konuda bir şey söylemedi.

“İlk günlerde sürekli taşınyorduk, çünkü babam sadece sörfte para kazanabiliyordu. Tabiri caizse, üçümüz dalgaları takip ediyor ve düzenli olarak komüne geri dönüyorduk. Berbat bir çocukluk yaşadım,” dedi umutsuzca. “Bana Parlak Güneş diyorlardı fakat en azından yeterince büyüdüğümde kendi ismimi seçmeme izin verdiler. İsmimden nefret ettiler, ama umurumda değildi. Sahip olduğum tek gerçek aile, anne tarafından büyükannem ve dedemdi. On yaşıma geldiğimde Wynn’lerin yanına taşındım.”

“Ebeveynlerin isminden nefret mi ettiler?”

“Öyle, üstelik bunu yapan kendine Ay Eniği diyen biri. Annem kendisine Nergis ismini uygun görmüştü; ebeveynlerinin değerleriyle birlikte kendine verdikleri Mary ismini de reddetmişti.

“Ama sen...”

“Dedem ve büyükannem okula gitmemi uygun gördüler, eğitim masraflarımı onlar karşıladı. Üniversitenin son sınıfındayken ikisini de kaybettim ama üstümdeki tek kalıcı etkinin sahibi onlardır.”

“Baban buradayken ihtiyacın olan tek şey,” dedi K.O., “Araya girecek biri. Babanla senin aranda tampon görevi görecek biri. İşte o benim.”

Wynn ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Yardım etmek istiyorum,” diye ısrar etti K.O. “Gerçekten.”

Hâlâ ikna olmamıştı.

“Şey, unutmadan, kız kardeşim telefonuma üç mesaj bırakmış. Deli gibi imzanı istiyor. Önümüzdeki cuma *Özgür Çocuk*’u imzalayabileceğini düşündüm.” Birden, Wynn’in babası geliyorsa ikizlere birlikte bakamayacakları aklına geldi. “Of, hayır,” diye fısıldadı; hayal kırıklığını gizlemeyi başaramamıştı.

“Sorun nedir?”

“Şey... misafirin olacağı için cuma akşamı iptal.” Cesusurca gülümsemeye çalıştı. Aslında onun yardımına ihtiyacı yoktu fakat bu, onunla beraber vakit geçirmek ve teorilerinin uygulamada hayat bulmadığını kanıtlamak için iyi bir fırsattı. Hiç sanmıyordu ama eğer yanılıyorsa *Özgür Çocuk* yaklaşımının hakkını teslim ederdi.

Wynn onun gözlerinin içine baktı. “Sözümünden dönme-yeceğim. Babama önceden verilmiş bir randevum olduğunu açıklarım. Kabul etmekten başka şansı yok, özellikle bana haber vermediği düşünülünce.”

“Ne zaman geliyor?” diye sordu K.O. Çöreğin bir parçasının daha tadını çıkarırken, Alix’in hangi baharatları kullandığını merak ediyordu.

“Dört buçukta,” dedi Wynn somurtarak.

“Her şey yolunda gidecek.” Sabah LaVonne’a da neredeyse aynı şeyleri söylemişti.

Sonra birden dank etti.

LaVonne’un hayatında bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Wynn ise babasını meşgul edecek bir yol arıyordu.

“Ah, Tanrım.” K.O. ayağa kalkıp ellerini masanın ke-

narına yaslayarak Wynn'e baktı.

"Ne?"

"Wynn, harika bir çözüm buldum!"

Wynn onu şüpheyle süzdü.

"LaVonne," dedi, tekrar oturarak. Planının işe yarayacağından emindi, keyiften hafif bir ürperti hissediyordu. "Babanı LaVonne'la tanıştıracaksın!"

Wynn ona kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Şüphelendiğim şeyden söz ediyorsan, işe yaramayacağını hemen söyleyebilirim."

"Evet, yarayacak! LaVonne'un hazirandaki mezuniyet töreninden önce birini bulması gerekiyor. Onun..."

"Katherine, düşüncene saygım var ama gerçekten LaVonne'un eski bir hippieyle, üstelik o kadar da eski değil ve Max's Wax'ın üreticisiyle ilgileneneğini sanıyor musun?"

"Evet, kesinlikle," dedi, onun planlarını bozmasına izin vermeyi reddederek. "Ayrıca, bu bize bağlı değil. Yapacağımız tek şey onları tanıştırdıktan sonra geri çekilip meseleyi doğanın işleyişine bırakmak."

Wynn'in hâlâ şüpheleri vardı.

"Denemekten zarar gelmez."

"Sanırım gelmez..."

"Şöyle yapacağım," dedi. İlham geldiğini hissediyor ve Wynn'in tereddüdünü anlayamıyordu. "Yılbaşı kokteyli için babanı ve LaVonne'u evime davet edeceğim."

Wynn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu bana tanıdık geliyor."

“Gelmeli.” Kıkırdamasını zorlukla bastırdı. Sonuçta, hep bana hep bana olmazdı.

“Belki martinilerdeki zeytinlere bakıp psişik bir okuma yapabiliriz,” diye dalga geçti Wynn.

“Hey, bu iyiydi,” diye kıkırdadı K.O. “Bir ya da iki içki ikisini de gevşetir,” diye ekledi.

“Ve sonra ikimiz rahatlıkla akşam yemeğine veya sinemaya gidebiliriz.”

“Hayır... hayır,” dedi K.O. heyecanla. “Ah, Wynn bu mükemmel! *Onlar* için bir akşam yemeği ayarlamalıyız.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum.” Wynn ayrıntılara fazla takılıyordu. “Özel bir yerde.”

“Şef Jerome’a ulaşıp bir rezervasyon yaptırabilir miyim bilmiyorum,” diye mırıldandı Wynn.

K.O. yutkundu. “Buna bütçem yetmez.”

“Endişelenme. Babamınki yeter.”

“Bu daha da iyi.” K.O. bulduğu fikre bayılmıştı. Bütün taşlar yerine oturuyordu. Wynn, Noel boyunca babasını meşgul edecek birine, LaVonne ise mezunlar günü için potansiyel bir flörte kavuşmuş olacaktı.

“Bugün için planın nedir?” diye konuyu değiştirdi Wynn.

“Alışveriş ve öğle yemeği için Vickie ve birkaç arkadaşla buluşacağım. Ya sen?”

“Önce spor salonuna, sonra ofise gideceğim. Genellikle hafta sonları çalışmam ama bir devam kitabı yazıyorum.”

Bundan söz etmemesi gerektiğini düşünür gibi tereddütlü konuşuyordu.

“Pekâlâ.” K.O. olabildiğince coşkulu gülümsedi. “Babanı almaya giderken seninle havaalanına gelmemi ister misin?”

“Bunu yapar mısın?”

“Elbette! Aslında, hoşuma gider.”

“Öyleyse, teşekkürler. Çok sevinirim.”

Pazar öğleden sonrası için saat kararlaştırıp ayrıldılar.

K.O., Vickie ve Diane’le buluşmak üzere Pacific Place Alışveriş Merkezi’ne doğru yürümeye başladığında ceptelefonu çaldı. Arayan Wynn’di.

“Hangi gün?” diye sordu. “Şu kokteyl partisi düşünceni programıma kaydetmek istiyorum.”

“Ne önerirsin?”

“Fazla uzatmaya gerek yok, diye düşünüyorum.”

“Bence de.”

“Pazartesi akşamı sana uyar mı?”

“Kesinlikle. Birkaç aperitif hazırlar, alkollü *eggnog** yaparım. Şarap ve istersen de martiniler için cin.” Wynn’in zeytinlerden psişik mesaj alma yorumunu hatırlayıp gülümsedi.

“Şarabı ben getiririm. Başka?”

“Birkaç ödül maması getirebilir misin? LaVonne’un Ay Eniği’ne odaklanmasını istiyorum, kedilerine değil.”

Wynn güldü. “İşte bu. Pek umudum olmasa da Şef Jerome’u arayacağım. Belki LaVonne yüzünden kabul edebilir.”

* Şeker, yumurta ve süt karışımından yapılan bir tür kokteyl. (e.n.)

“Denemekten zarar gelmez. Ayrıca başka güzel yerler de var.”

Wynn’in konuşmayı bitirmeye gönlü yoktu. “Katherine.”

“Evet.”

“Teşekkür ederim. Güzel bir akşamın ardından babamın mesajını almak Noelimi zehir etmişti.”

“Bir şey değil.”

“Bugün iyi eğlenceler dilerim.”

“Sana da.” K.O. telefonunu kapatıp çantasına koydu. Arkadaşlarıyla buluşmak için adımlarını sıklaştırırken adeta zıplayarak yürüyordu.

Bölüm 10

Cumartesi öğleden sonra, K.O. alışverişten dönerken LaVonne'un evine uğradı ve zili çalarak beklemeye başladı. Oldukça uzun bir sürenin ardından komşusu kapıyı açtı. LaVonne berbat görünüyordu; saçları dağılmıştı ve üstünde kıvrılmış en az bir kediyle uyukladığı belliydi, çünkü koyu kırmızı eşofmanının üstü kedi tüyüyle kaplıydı.

"Bu asık surat ne?" diye sordu K.O. "Neredeyse Noel zamanı."

"Biliyorum," diye hayıflandı arkadaşı.

"Hadi, neşelen. Harika haberlerim var."

"İçeri gelsen daha iyi olacak," dedi LaVonne coşkusuz bir tonda. Eliyle kanepeyi işaret ederken, kolunu kaldırmak bütün enerjisini tüketmiş gibi görünüyordu.

"Harika haberi duymak istemiyor musun?"

LaVonne omuzlarını silkti. "Olabilir."

"Seninle ilgili."

"Benimle mi?"

“Aynen. Pacific Place’de Vickie ve Diane’le buluştum ve şu İtalyan restoranında müthiş bir yemek yedik.”

LaVonne, K.O.’nun karşısına oturunca Martin beklemeden kucığına atladı. Tom da koltuğa tırmanıp koluna uzandı. LaVonne iki kedisini de eşit şefkatle okşadı.

“Ben sebze çorbası istedim,” diye devam etti K.O., coşkusundan hiçbir şey kaybetmeyerek. “İşte o zaman oldu.” Bu planı eve dönerken, Wynn’in zeytinlerle ilgili esprisinden ilham alarak yapmıştı.

“Ne?”

“Psişik bir görü. Öyle denmiyor muydu? İki arkadaşım-la birlikte bir İtalyan restoranında otururken.” Duraksadı. “Romantik bir durugörü.”

“Gerçekten mi?” diyen LaVonne biraz da olsa canlandı.

“Çorbanın içindeydi.”

“Sebzeler mi?”

“Hayır, krakerler,” dedi K.O., fazla abartmadığını umarak. “Onları çorbanın içine ufalamıştım ki...”

“Ne gördün?” Sonra, K.O.’nun cevap vermesine fırsat kalmadan LaVonne onun elini tuttu. “Dur söyleme, ben tahmin edeyim. Sen ve Wynn’le ilgili,” dedi komşusu. “Öyle olmalı.”

“Hayır... hayır. Kendinle ilgili bir şey göremediğini söylememiş miydin? Sanırım aynısı benim için de geçerli.”

Kedilerini okşamayı sürdüren LaVonne bakışlarını kaldırıp gözlerini kıstı. “Öyleyse ne gördün?”

“Söylediğim gibi, *seninle* ilgiliydi,” dedi K.O., heye-

canlı görünmek için elinden geleni yaparak. “Hayalindeki erkekle tanışacaksın.”

“Ben mi?” Bir süre söylenenleri düşünen LaVonne’un omuzları tekrar sarktı.

“Evet sen! Apaçık gördüm.”

“İnsan mı, kedi mi?” diye sordu LaVonne şüpheli bir tavırla.

K.O. zafer edasıyla, “İnsan,” diye ilan etti. “Ne zaman?”

“Krakerler bunu tam olarak söylemedi ama çok yakında.” LaVonne’a daha fazlasını söylemek istemiyordu çünkü her şey berbat olabilirdi. Ayrıntılara girecek olursa, arkadaşı bunu K.O.’nun ayarladığını düşünebilirdi. Bu fikri üstü kapalı bir şekilde aklına sokmalıydı.

“Bütün gün evden çıkmadım,” diye mırıldandı LaVonne, “ve yakın gelecekte çıkmayı düşünmüyorum. Aslında, şu anda olduğu gibi hissetmeye devam edersem, bütün kışı bu delikte geçireceğim.”

“Aşırı tepki gösteriyorsun.”

Komşusu dikkatle ona baktı. “Katherine, çorbada *gerçekten* bir şey gördün mü?”

“Gördüm.” Psişik bir şey değildi ama bunu itiraf etmesi gerekmiyordu. Çorbanın içinde makarna, barbunya fasulyesi ve kuşkusuz kraker kırıntıları görmüştü.

“Ama sen kursa gitmedin. Madam Ozma’nın dersini dinlemeden psişik güçlerini nasıl keşfettin?”

K.O. parmaklarını arkasında çaprazladı. “Bütün zamanımı seninle geçirdiğim için bulaşmış olabilir.”

LaVonne umutla, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Kesinlikle.” K.O. arkadaşını aldattığı için suçluluk duymaya başlamıştı. Pazartesi akşamı vereceği davetten söz etmek istedi fakat şimdi öğrenirse her şey açığa çıkabilirdi.

“Belki bir anlamı vardır,” diyen LaVonne ilk kez gülümsemi. “Hiç belli olmaz.”

“Doğru... hiç belli olmaz.”

“Bak, Wynn’le senin aranda neler oldu,” dedi LaVonne, biraz heyecan pırıltısı göstererek. “O iki üzümün birbirine doğru hareketlendiğini gördüğüm anda bir anlamı olduğunu biliyordum.”

“Ben de bunu krakerlerde gördüm.”

Sohbet giderek kilisenin inançları canlandırmak için yaptığı toplantılara dönüşmeye başlamıştı. LaVonne her an ayağa fırlayıp, *evet, inanıyorum*, diye bağırabilirdi.

“Sonra Wynn seninle tanıştı ve o anda gözlerindeki bakışı gördüm,” diye şakıdı.

Komşusunun o gözlerde gördüğü şey aslında korkuydu. LaVonne ikisinin o sabah karşılaştığını bilemezdi. Adam kesinlikle şok olmuş ve K.O.’yu tekrar karşısında görünce dehşete düşmüştü. Özellikle, K.O.’nun kafede atıp tuttuğu hali hâlâ hafızasından silinmemişken.

“Haklısın,” diyen LaVonne duruşunu düzeltti. “Aptal bir mektubun beni üzmesine izin vermemeliyim.”

“Doğru. Aslında, üniversite arkadaşının yazdıklarının gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorsun.” K.O., Bill Mulcahy için yazdığı mektubu düşündü. Tam olarak yalan

denemezdi ama hepsi gerçek de değildi.

“Olabilir,” diye mırıldandı LaVonne ama ikna olmuş görünmüyordu. “Her neyse, mutlu olmak için bir adama ihtiyacım yok.” LaVonne giderek aslına dönmeye başlamıştı. “Mutluluk insanın içinden gelir. Öyle değil mi, Martin?” diye sordu, kedisini yukarı kaldırarak. Martin hüzünle miyavlayarak onun elinden kurtuldu. “Kendimi eksiksiz hissetmek için bir erkeğe ihtiyacım yok, değil mi?”

K.O. ayağa kalkıp paketlerini toplamaya başladı. İkizler için oyuncak ve kitap, ambalaj kâğıtları, bir kavanoz özel zeytin...

“Uğradığın için teşekkür ederim,” dedi LaVonne, K.O. kapıya doğru yürürken. “Şimdiden yüz kat daha iyi hissediyorum.”

“Gözlerini açık tut,” dedi K.O. “Çorbadaki adam çok yakınında olabilir.” Veya apartmanın en üst katında diye ekledi içinden.

Komşusu, “Öyle yapacağım,” diye söz verdikten sonra Martin’i yakalayıp kapıyı kapattı.

Pazar günü öğleden sonra, Wynn saat üçte asık bir yüzle K.O.’nun kapısında idi.

“Neşelen biraz,” diye üsteledi K.O. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

“Ay Eniği’yle tanışana kadar bekle. O zaman anlarsın.”

“Hadi ama. Baban gerçekten *o kadar* kötü mü?”

Wynn içini çekti. “Muhtemelen, hayır. Annem olmayınca çok yalnız. Boşlukta.”

“Bu iyi.” Ne söylediğini fark edince sustu. “Yalnız olması iyi değil, ama... of, ne demek istediğimi biliyorsun.” Bir hanım arkadaşın yokluğunu çekiyorsa, LaVonne onun için cazip görünebilirdi. Ona, kedilerine, kendisine ihtiyaç duyacak ve psişik yeteneklerine saygı duyacak birini hak ediyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Wynn.

“Mantomu alayım.”

“Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun.”

“Wynn, yapmaktan keyif alıyorum,” dedi ve bu söylediğinde ciddiye.

Havaalanındaki trafik arapsaçı gibiydi, boş bir park yeri bulmak için otoparkta iki tur atmak zorunda kaldılar. Neyse ki kendilerine uzunca bir süre ayırmışlardı.

Wynn babasıyla bagaj teslimde buluşmak üzere sözleşmişti. Bavulların teslim edildiği hareketli bandın yanında yerlerini aldıktan yaklaşık beş dakika sonra, uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, üstünde Hawaii gömleği olan bir adam onlara doğru yürümeye başladı. Ne ceket ne de palto giymişti.

K.O., Wynn’in gerildiğini hissetti.

“Wynn!” diyen adam adımlarını sıklaştırdı.

Wynn peşinde onu izleyen K.O. ile birlikte babasını yarı yolda karşıladı ve kısaca sarıldılar. “Merhaba, baba.” Elini K.O.’nun omzuna koydu. “Bu, arkadaşım Katherine O’Con-

nor. Katherine, babam Ay Eniği Jeffries.”

Ay Eniği yüzünü buruşturdu. “Tanıştığımıza memnun oldum, Katherine,” dedi kibarca. “Lütfen, bana Max de. Artık Ay Eniği değilim.”

“Seattle’a hoş geldiniz,” dedi K.O. onunla tokalaşırken. “Güneşli ve daha sıcak bir havada gelmediğiniz için üzgünüm.”

“Teşekkürler. Endişelenme, çantamda ceketim var.”

Birkaç dakika içinde Max bagajını almış ve arabaya doğru yola çıkmışlardı. “Mevsim normallerinin ötesinde bir soğuk,” dedi K.O. otoparka giden asansöre doğru yürürken. Max bu sırada ceketini almıştı.

Arabaya ulaştıklarında Wynn, babasının bavulunu alıp bagaja koyarken K.O., baba ve oğlu inceleme fırsatı buldu. Önce Wynn’e sonra babasına baktı. Wynn’in ona anlattıklarından sonra tamamen farklı birini bekliyordu. Evet, Wynn’in söylediği gibi Max eski bir hippiye benziyordu ama saçları düzgün kesilmiş ve taranmıştı. Üstünde temiz ve ütülü giysiler vardı; tavırlarında ise bir kusur yoktu. Wynn’in yaşlı modeliydi ve en az onun kadar saygın görünümlüydü. Tabii saçları dışında.

“Noel’de geleceğini duymak sürpriz oldu,” dedi Wynn arabaya bindiklerinde.

“Öyle olacağını tahmin ettim,” dedi babası. “Daha önce haber vermedim, çünkü gelmeme engel olmak için uygun bir mazeret uyduracağımı düşündüm.”

Demek Max Jeffries aynı zamanda doğrucu ve dürüst

bir adamdı. Tıpkı oğlu gibi. K.O. şimdi onu daha çok sevmiştir.

Seattle'a giden yol boyunca gevezelik ettiler ve bu sırada K.O. sıradan bir şey yapar gibi onu kokteyl içmeye davet etti.

"Memnun olurum," dedi Wynn'in babası.

"Katherine seni komşusu LaVonne'la tanıştırmak istiyor."

"Anlıyorum," dedi Max coşkusuz bir sesle ve hemen konuyu değiştirdi. "Anladığım kadarıyla kitabın iyi satıyor."

"Evet, yayıncı desteğim olduğu için çok şanslıyım."

"İkinci bir kitap yazıyor," dedi K.O. sohbete katılmak için. Max'in oğluyla gururlandığını görmek onu sevindirmişti.

"İkiniz ne kadar zamandır berabersiniz?" diye sordu Max, K.O.'ya bakarak.

"Fazla uzun değil," diyerek Wynn ikisi adına cevap verdi. Dikiz aynasında K.O.'yla göz göze geldiler. "Bir medyum sayesinde tanıştık."

"Kesinlikle öyle bir şey olmadı," diyen K.O. tam tartışmaya başlayacakken Wynn'in sırtıttığını fark etti. "Daha doğrusu, psişik güçleri olduğunu düşünen ortak bir arkadaşımız sayesinde tanıştık," diye açıkladı, ama Max'e komşusunun ve "medyum"un aynı kişi olduğunu söylemedi.

Otobandan çıkıp Seattle'a ve oradan Blossom Sokağı'na doğru yol almaya başladıklarında Max hayranlıkla çevresine bakıyordu. "Seattle'ın bu kadar güzel olduğu hakkında en

ufak bir fikrim yoktu.”

“Önce akşam olmasını bekleyin,” dedi K.O. Hava hızla kararıyordu ve şehir ışıkları göz kırpmaya başlamıştı. “Gece yapılacak çok şey var. Geçen hafta Wynn’le birlikte faytona, cuma akşamı ise atlıkarıncaya bindik.”

“İlk kez böyle bir deneyim yaşadım,” dedi Wynn. Dudaklarının kenarına bir tebessüm yapışmıştı.

“Annenle ben seni hiç bindirmedik mi?” Max’in sesi kuşkuluydu.

“Hiç.”

“Baba olarak kusurlarım olduğunu biliyorum,” dedi Max kederle.

“Atlıkarıncaya binmemiş olmak çok önemli değil, baba. Bunun için üzülme,” diye mırıldandı Wynn.

Bunu duyan babası rahatlamış gibiydi. “Peki, yarın gündemde ne var?” diye sordu yüzü ışıldayarak.

Wynn sana söylemiştim der gibi K.O.’ya bir bakış attı.

“Size Pike Place Çarşısı’nı gezdirebilirim,” diye teklifte bulundu K.O.

“Harika olur.” Max ona samimi bir tebessümle teşekkür etti. “Buradayken umarım Space Needle’a çıkma şansı da bulurum.”

“Bunu salı günü yapabiliriz.”

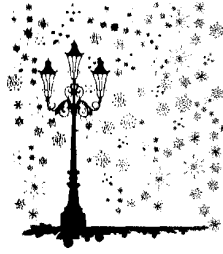
Max başıyla onayladı. “Hiç boş vaktin olacak mı, Wynn?” diye sordu.

“Biraz,” diye itiraf etti Wynn gönülsüzce. “Ama pek fazla değil. Randevularım ve yazı programım dışında hâlâ

mevcut kitabımın tanıtımıyla uğraşıyorum.”

“Elbette,” diye mırıldandı Max.

K.O., Max’in sesinde bir hüznü hissetti ve onu rahatlatmak istedi. Ne yazık ki bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bölüm 11

Wynn pazartesi sabahı erkenden K.O.'yu aradı. “Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,” diye fısıldadı.

“Efendim?” K.O. onu duyabilmek için kendini zorladı.

“French Café’de buluşalım,” derken sesi biraz daha yüksek çıkıyordu.

“Ne zaman?” Eşofmanlarını giymiş, yürüyüş bandının üstüne çıkmak üzereydi. Verdiği dokuz yüz gramı geri almıştı. Fazla değildi ama sabahları ona egzersiz yaptırmak için yeterliydi. Bu tür şeylerin ne kadar kolay kontrolden çıktığını biliyordu.

“Şimdi,” dedi Wynn sabırsızlıkla. “Seni almamı ister misin?”

“Hayır. On dakika sonra orada görüşürüz.”

Kafeden içeri girdiğinde Wynn iki fincan kahve alıp bir masaya yerleşmişti. K.O. bir sandalye çekerken, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Beni çıldırtıyor!”

“Wynn, babanı sevdim. Ondan avantacı biri gibi söz ediyorsun ama o seninle açıkça gurur duyuyor ve...”

“Onun takdire şayan özelliklerini şu anda saymasak sorun olur mu?” Baş ağrısını savuşturmak ister gibi elini alınca götürdü.

K.O. onu anlamak için elinden gelen çabayı göstererek, “Tamam,” dedi. “Babamla LaVonne’u bir araya getirmenin iyi bir fikir olmadığını söylemek için seni aradım.”

“Neden?” K.O. planının mükemmel olduğunu düşünüyordu. Kafasında her şeyi yerine oturtmuştu; içkileri almıştı ve öğleden sonra evi süpürüp toz alacaktı. Max ve LaVonne’un tanışması bir talihti ve Yeni Yıl aşkları en güzel olanlardı.

“Babam yeni bir ilişki için hazır değil,” diye açıkladı Wynn. “Hâlâ annemin yasını tutuyor.”

“Buna kendisinin karar vermesi gerekmiyor mu?” Wynn ünlü bir çocuk psikoloğu olabilirdi ama K.O. özellikle gönül işleri söz konusu olduğunda herkesin kendi kararını vermesi gerektiğini düşünürdü. Bununla beraber, yardım eli uzatmakta bir sakınca yoktu ve bunu yapması gayet uygundu.

“Babamın hazır olmadığını söyleyebilirim,” diye ısrar etti Wynn.

“Ama onu bu akşam içki içmeye çağırdım ve kabul etti.” Anlaşılan K.O. bütün gününü Max Jeffries’le, namı diğer Ay Eniği’yle geçirecekti. Daha önce onu Seattle’ı ziyaret eden herkesin görmesi gereken Pike Place Çarşısı’na götürmeyi kabul etmişti. Çarşı her zaman turistlerin ilgisini çeken bir yer olmuştu ama özellikle bu sezonda çok canlıydı. Her

tarafı festival coşkusu sarmıştı ve bu hava bulaşıcıydı.

“Ya LaVonne?” diye sordu Wynn.

“Onu daha sonra çağıracağım.” K.O. bu toplantının çok göze çarpmasını istemiyordu. Yine de tıpkı Wynn’le arasında olduğu gibi, Max ve LaVonne karşılaştığında kendiliğinden bir şeyler gelişeceğini hissediyordu.

“Çağırma,” dedi Wynn, kahve fincanını iki eliyle kavrayarak.

“Neden?”

Wynn kaşlarını çattı. “İçimde kötü bir his var.”

K.O. kıkırdadı. “Senin de psişik güçlerin olduğunu mu keşfettin?”

“Pek sayılmaz,” diye homurdandı Wynn.

“Wynn,” diyen K.O. onu rahatlatmak için elini elinin üstüne koydu. “Her şey yolunda gidecek. Güven bana.” Hımm. Bunu son günlerde çok fazla söylüyordu.

Wynn sanki kabul ederek kendi düşüncesine ters düşer-miş gibi yavaşça soluğunu bıraktı. “Pekâlâ, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap.”

“Her şeyi basitleştirmeye karar verdim. *Eggnog* ve kurabiye yapacağım. Ayrıca, isteyen olursa zeytin de var.” K.O. kurabiye pişirmeye ne zaman vakit bulacağını bilmiyordu ama her şeyi hakkıyla yapmak istiyordu.

“Saat beş buçuk gibi gel,” dedi.

“O kadar erken mi?”

“Evet. Akşam yemeği için bir şeyler ayarlıyorsun, değil mi?”

“Of... oraya varacağını hiç sanmıyorum.”

“Ama varabilir,” dedi K.O. umutla. “Sen rezervasyonu yaptır, onlar gitmezlerse biz gideriz. Ne dersin?”

Wynn başıyla onayladı. “Bakalım ne yapabileceğim.” Kahvesinden son bir yudum alıp kalktı. “Ofise gitmem gerek.” Paltosunu üstüne geçirdi. “Bir hastam var. Bu sabah acil bir çağrı aldım.”

K.O. ne tür bir acil çağrı olduğunu düşündü. Sabitlenmesi gereken bir ego mu? Kişilik bölünmesi mi? Fakat sormaması gerektiğini biliyordu. “İyi günler,” demekle yetindi. Wynn’in içinde bulunduğu şu andaki ruh haliyle, şüpheli bir ifadeydi. K.O., Max’in onu üzecek ne yaptığını merak ediyordu.

“Sana da,” diye mırıldanan Wynn ardından, “Bu arada, Ay Eniği’yle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” diye ekledi.

“Onun adı Max,” diye hatırlattı K.O.

“Senin için öyle olabilir ama benim gözümde daima birlikte büyüdüğüm hippie ve sörfçü bir serseri olarak kalacak,” dedi Wynn ve hızla kafeden dışarı çıktı.

O gün akşamüstü saat beşte, K.O. kendini yürüyüş bandından hiç inmemiş gibi hissediyordu. Aletin üstünde kırk dakika yürüdükten sonra duş yapmış, kurabiye pişirip üç düzinesini süslemiş ve sonra Wynn’in babasına Pike Place’ten başlayarak Seattle sahili turu attırmıştı. Seattle Akvaryumu’undayken LaVonne’a telefon etmiş, komşusu içki davetini

anında kabul ederek telefonu bırakmak bilmemişti. Heyecanla K.O.'nun "psikişik" gözleriyle çorbada gördüğü adam hakkında konuşup duruyordu. Of, Tanrım... Belki de K.O. ölçüyü biraz kaçırmıştı.

Max neredeyse her şeyle ilgileniyordu, o yüzden Blossom Sokağı'na döndüklerinde saat dördü geçmiş ve K.O.'nun *buluşma* için hazırlanacak çok fazla vakti kalmamıştı.

Evi süpürüp toz aldı, kanepe minderlerini kabarttı ve LaVonne'un en sevdiği naneli şekerlerden bir tabak çıkardı. Pudraşekerle süslediği kurabiyeleri özel bir Noel tabağına yerleştirdi. Aslında K.O. şekerli kurabiyeden çok, tereyağlı ya da çikolata parçalı olanları tercih ettiği için bu kurabiyeler onu baştan çıkaramıyordu. Zeytin servisinden ise vazgeçti.

Telefonu yanıp sönmeye başladığında *eggnog*'a rom katmakla meşguldü. Şöyle bir göz attığında arayanın Zelda olduğunu gördü. Şu anda gevezelik edecek tek bir dakikası bile yoktu, o yüzden onu sonra aramaya karar verdi.

Saat tam beş buçukta, bütün Yeni Yıl CD'lerini çıkarttığı anda Wynn geldi, babası yanında yoktu. "Baban nerede?" diye sordu, Wynn'in uzattığı şarap şişesini alırken.

"Geç kalmak için bir mazereti varsa asla zamanında gelmez," diye söylendi Wynn. "Canı istediğinde gelecektir. Saat takmadığını fark etmedin mi?"

K.O. bunu fark etmiş ve ilginç olduğunu düşünmüştü. LaVonne'un da pek dakik olduğu söylenemezdi; o yüzden en azından ortak bir noktaları vardı. Bu ilişki şimdiden gelecek vaat etmeye başlamıştı, en azından K.O.'nun gözünde.

Wynn, “Günün nasıl geçti?” diye sorduktan sonra kanepeye oturup bir kurabiye aldı ve, “Jingle Bell Rock”ın temposuna uyarak başını sallamaya başladı.

“Harika. Babanı tanımak hoşuma gitti.”

Wynn şüpheyle ona baktı.

“İkinizin arasında ne var?” diye kibarca sordu yanına oturarak.

Wynn içini çekti. “Büyükbabamla ve büyükannemle geçirdiğim dönemi saymazsak, güzel bir çocukluğum olmadı. En iyi sörf yapılan yerleri bulmak için oradan oraya sürüklenip durdum. Her seferinde ev diye döndükleri komünde bir avuç dalgın hippieyle yaşamaktan nefret ediyordum. Hayatımın önemli bir bölümünde, kendimi babamın katlanmak zorunda kaldığı bir ayak bağı olarak hissettim.”

“Ah, Wynn.” Chez Jerome’da, daha sonra da Vickie ve John’la birlikte yedikleri akşam yemeğinde anlattığı eğlenceli öykülerden sonra, hâlâ hissettiği bu mutsuzluk tuhaftı. Başlangıçta, onun *Özgür Çocuk* teorisinin yetiştirilme biçimini yansıttığını sanmıştı ama şimdi bunun doğru olmadığını görüyordu. Ay Eniği Max bir hippie olabilirdi fakat oğluna zorla kendi yöntemini uygulamıştı ve bu yöntemde pek “özgürlük” yoktu.

“Neyse, işte benim hayatım bu,” dedi sertçe. “Babamın burada olmasını istemiyorum ve seni kullanmasından hoşlanmıyorum ve...”

“Beni kullanmıyor.”

Wynn tartışmak için ağzını açsa da sonra fikrini değişt-

tirdi. “Babamın aramıza girmesine izin vermeyeceğim.”

“Güzel çünkü öyle bir şey olursa kendimi çok kötü hissedirim.” Eğer adam *Özgür Çocuk* kitabının yazarı Wynn Jeffries olmasaydı, ilişkileri neredeyse mükemmel olabilirdi ve işin gerçeği, Wynn bencil ve sorumsuz ebeveynlerini hâlâ bağışlamamıştı.

Wynn’in bakışları yumuşadı. “Buna izin vermem.” Uzanıp onu öpünce K.O. kendini kolayca onun kollarına bıraktı. Wynn ona sımsıkı sarıldı ve K.O.’nun başını döndüren bir seri yoğun öpücük paylaştılar.

“Katherine.” Wynn zorlukla nefes alırken birden onu bıraktı.

K.O. onun durmasını istemiyordu.

“Kapıya baksan iyi olur,” dedi Wynn.

K.O. kendini öpücüklerle o kadar kaptırmıştı ki kapı zili bile duymamıştı. “Of,” diyerek soluklanırken güçlü isteğini bastırmak için başını iki yana salladı. Bu adam yüreğine –diğer yerlerinden söz etmeye bile gerek yoktu– aşk romanı yazarlarının bile tarif edemeyeceği bir şeyler yapıyordu.

Kapının diğer yanında Wynn’in babası duruyordu; üstünde öncekinden farklı çiçekli bir Hawaii gömleği, haki pantolon ve sandalet vardı. Bu giyim tarzıyla, sıcaklığın donma derecesine düştüğü Seattle’da değil, tropikal bir adada olması daha uygun olurdu. K.O. onun giysi tercihlerinin Wynn’i rahatsız ettiğinin farkındaydı ama hiç yorum yapmaması övgüye değerdi.

Çalan parçanın “Mele Kaliki Maka” değil de “Rudolph” olması ne kötüydü.

K.O. adamı içeri alıp *eggnog* servisini henüz yapmıştı ki, kapı tekrar çaldı. İşte beklediği an gelmişti. K.O. sanki Noel Baba’yı bekliyormuş gibi girişe doğru süzülüp kapıyı ardına kadar açtı.

“LaVonne,” dedi, uzanıp arkadaşının yanağını öperek. “Gelmekle ne iyi ettin.” Komşusu, Tom’u da yanında getirmişti. Kocaman kedi, battal boy kürklü bir çanta gibi kolunda asılı duruyordu.

“Çok nazıksın,” diyen LaVonne, Max’i görünce tedirgin oldu.

“İçeri gel, lütfen,” dedi K.O., eliyle işaret ederek. Ne kadar biçimsel davrandığının farkındaydı. Eski zaman salon komedilerinden farkı yoktu. “Sana Wynn’in babası Max Jeffries’i tanıştırmama izin ver. Max, bu, LaVonne Young.”

Max ayağa kalkıp LaVonne’dan uzaklaştı. “Kolunuzda bir kedi var.”

“Bu, Tom,” diyen LaVonne, salona girerken sevgiyle kedisine baktı. “Merhaba demek ister misin?” diyerek Tom’u ileri uzattı ama Max başını sert bir şekilde iki yana salladı.

Max artık duvara yaslanmıştı. “Kedileri sevmem.”

“Ne?” LaVonne afallamıştı. “Kediler büyülü yaratıklardır.”

“Size göre öyle olabilir,” diye itiraz etti adam, “ama ben kedici değilim.”

Wynn, *sana söylemiştim*, bakışlarını K.O.’ya çevirdi.

“Sana *eggnog* getireyim mi?” diye sordu K.O., pek-mükemmel-başlamayan akşamı kurtarmak umuduyla.

“Have Yourself a Merry Little Christmas” çalmaya başlarken, “Lütfen,” dedi LaVonne.

K.O. bir şeyler yapma çabasıyla mutfığa koşup *eggnog* sürahisini kapdı.

İçeriden Tom’un tısladığını duyunca, gevşemek için kendi içkisinden iri bir yudum aldı.

“Kediniz benden hoşlanmadı,” dedi Max, dikkatle kanepeye yaklaşırken.

“Ah, saçmalama. Tom içlerinde en canayakın olanıdır.”

“Yani, birden *fazla* kediniz olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Baba,” dedi Wynn, “neden oturup rahatına bakmıyorsun? Güvendesin. Tom çok iyi huyludur.”

“Kedileri sevmem,” diye tekrarladı Max.

“Tom kibar ve sevgi doludur,” dedi LaVonne.

Max yavaşça kanepeye yaklaştı. “Öyleyse neden bana tıslıyor?”

LaVonne, “Onu sevmediğinizi hissetti,” diye açıklarken Max’e göz kamaştırıcı bir biçimde gülümsedi. “Onu okşarsanız, ömür boyu arkadaşınız olacaktır.”

“Gördün mü, baba?” Wynn, kucığında Tom’la oturan LaVonne’a doğru yürüdü. Elini Tom’un sırtında gezdirince, tekir keyifle mırıldanmaya başladı.

“Seni seviyor,” dedi Max.

“Onu okşadığınız anda sizi de sevecektir,” diyen La-

Vonne, hâlâ mutlu bir gülümsemeyle kedinin başını okşuyordu.

Max biraz daha yaklaştı. “Bu apartmanda mı yaşıyorsunuz?” diye sordu. Adım adım, dikkatli bir biçimde LaVonne’a yaklaşıyordu.

“Koridorun karşısında,” diye cevapladı LaVonne.

“Eşiniz de mi?”

“Ben bekâрім. Kart oynamayı sever misiniz? İstedığınız zaman uğrayabilirsiniz.”

K.O. *eggnog*’u getirdi. Bu iş umduğundan da iyi olacaktı. Max şimdiden ilgilenmeye başlamıştı ve LaVonne de davetiyeler çıkarıyordu. K.O. adamın gözlerindeki pırıltıyı fark etmişti. İçi zafer duygusuyla dolu, Wynn’e doğru baktı. Wynn cebinden fare görünüşlü kediotu çıkarmıştı.

Rahatlayan Max okşamak için Tom’a uzandı.

İşte o anda kıyamet koptu. LaVonne, Tom’un daha önce kimseye tepki göstermediğini iddia ettiği halde, kedi açıkça Max’ten nefret etmişti. Kimse ne olduğunu anlayamadan Tom, kadının kucağından fırlayıp Max’in çıplak koluna yapışarak tırnaklarını gömerek kan çıkardı. Bırakmaya da hiç niyetli görünmüyordu.

“Alın şunu üstümden,” diye çığlık atan Max, katile-dö-nüşen-kediden kurtulmak için kolunu ileri geri sallıyor, Wynn umutsuzca –ve boşuna– oyuncak fareyi sallayarak Tom’un ilgisini çekmeye çalışıyor ama işe yaramıyordu.

“Tom, Tom!” diye acı bir feryat kopardı LaVonne.

Haliya kan damlıyordu.

Max panik halinde Tom'un kürküne yapışınca hayvan bu kez dişlerini onun eline geçirdi ve adam acı içinde çığlık attı.

"Kedimin canını yakma," diye bağırdı LaVonne.

Olduğu yerde donakalan K.O. sahneyi izliyordu. Wynn fareyi yere attı, hızlı davranmasa K.O. neler olacağını bilmiyordu. Nasıl yaptığını tam fark edemedi Wynn, Tom'u bahasının kolundan ayırdı. LaVonne ise hemen sevgili kedisini kollarına alıp kucakladı.

Max kendi kanının görüntüsüyle bayılacak gibi oldu. Akan kanın miktarıyla şoka giren K.O. ona hemen temiz bir havlu getirdi. Tırmıklar derine inmiş gibiydi. "911'i arayın," diye haykırdı Max.

Wynn ceptelefonunu çıkarıp K.O.'ya, "Fena fikir değil," dedi. "Kedi tırmığı enfeksiyona sebep olabilir."

"Yetkililerle de bağlantı kurun," diye ekledi Max, kıvılcım saçan gözlerle LaVonne'a bakarak. Sağlam kolunu uzatıp parmağını ona doğru salladı. "Bu kadının tutuklanmasını ve hayvanının yok edilmesini istiyorum."

LaVonne telaşla bağırp koruma içgüdüleriyle Tom'a biraz daha sıkı sarılırken, "Zavallı kedim," diye kulağına fısıldadı.

"Kediye mi üzülüyorsun?" dedi Max. "Ben burada kan kaybından ölürken sen kedine mi üzülüyorsun?"

Wynn telefonunu yerine koydu. "Ambulans yolda."

"Ah... neyse." K.O. uzaktan gelen siren seslerini duymaya başlamıştı bile. CD çaları kapatarak onlara apartman

kapısını açmak için dışarı çıktı ve ambulandan inen sağlıkçıları dairesine yönlendirdi. Yokluğunda işler daha da sarp sarmış, insanlarla dolan küçük salonda Max ve LaVonne birbirine bağırmaya başlamıştı. Diğer meraklılar koridordan neler olup bittiğini seyrediyordu.

“Kedim onu tırmaladı ve bunun için üzgünüm ama Tom’u kıskırttı,” diyordu LaVonne inatla.

“O kadını demir parmaklıklar arkasında görmek istiyorum.” Max hâlâ parmağını LaVonne’a sallıyordu.

“Bayım, lütfen sakın olun,” dedi Max’in tansiyonunu ölçmeye çalışan sağlık görevlisi.

“O hapisteyken, kedisinin tırnaklarını sökün,” diye ekledi Max.

Wynn, K.O.’nun arkasına dolanarak, “Bu tam cennetlik bir ikili,” diye fısıldadı.

K.O. bundan daha kötü bir şey olamayacağını düşünürken, telefonu çalmaya başladı.

Bölüm 12

“Şu telefona bakmanız gerekmiyor mu?” diye sordu Max’in yaralarıyla ilgilenen sağlık görevlisi.

K.O. kıpırdamayacak kadar üzgündü. Özenle tasarladığı romantik oyun bundan daha kötü sonuçlanamazdı. En azından Wynn onun sıkıntısını anlamış gibi görünüyordu.

“Ben bakarım,” diyen Wynn mutfağa gidip telefonu açarak, “O’Connor’ın evi,” dedi. K.O. onun bakışlarından telefona kendisi bakmadığı için pişman olacağını hissediyordu.

“Kız kardeşin,” dedi telefonu kulağından uzaklaştıran Wynn.

K.O. onca gürültünün ortasında bile, Zelda’nın yüksek perdeden çıkan heyecanlı sesini duyabiliyordu. İdolü Doktor Jeffries az önce onunla konuşmuştu. Şu anda K.O.’nun uğraşmak istediği son insan küçük kız kardeşiydi ama Wynn’i Zelda’nın ona duyduğu hayranlıkla baş başa bırakamazdı.

Telefonu aldı, konuşmaya fırsat bile bulamadan Zelda çığlık atmayı sürdürdü. “Gerçekten siz misiniz, Doktor Jeffries?”

“Aslında, hayır,” dedi K.O. “Benim.”

“Ama Doktor Jeffries yanında, değil mi?”

“Evet.”

“Onu orada tut!”

“Anlayamadım?”

“Gitmesine izin verme,” dedi Zelda, daha da heyecanlı bir sesle. “Ceptelefonumdan arıyorum, sadece birkaç dakikalık uzaklıktayım.” Derin bir nefes aldı. “Onunla konuşmam gerek. Acil. Zach’le bütün zamanların en büyük tartışmasını yaşadık ve Doktor Jeffries’le konuşmam gerekiyor.”

“Zelda,” diye araya girdi K.O. “Ziyaret için uygun bir zaman değil.”

“Beni duymadın mı?” diye haykırdı kız kardeşi. “Bu acil bir durum.”

Bunu söyledikten sonra telefonu kapadı. Homurdanan K.O. ahizeyi yerine bıraktı.

Wynn, “Bir terslik mi var?” diye sorarak hâlâ Max’le uğraşan sağlık görevlisinin çevresinden dolaşıp K.O.’nun yanına geldi.

“Zelda. Seninle konuşmak istiyor. Hayır, konuşmaya mecburmuş. Dediğine göre acil bir durummuş.” K.O. onu uyarmak zorunda olduğunu düşündü. “Şu anda yolda.”

“Şimdi mi? Yani şimdi geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

K.O. başıyla onayladı. “Öyle görünüyor.” Zelda, Zach’le hangi konuda tartıştıkları hakkında bir şey söylememiştii. Üç tahmin hakkını kullanmadan bunun Noel ve Wynn’in teorile-

riyle ilgisi olduğunu hissediyordu. Aman ne güzel! Kız kardeşi tam facianın ortasına geliyordu.

“Onu hastaneye götürecek misiniz?” diye sordu LaVonne. İki eliyle ağzını kapatmış ağlıyordu.

“Sadece önlem olarak,” diye cevap verdi sağlık görevlisi. “Bir doktor tırmıkları kontrol etse iyi olur.”

“O korkunç adamdan söz etmiyorum!” diye bağırdı LaVonne, Max’i göstererek. “Ben kedimden söz ediyorum.”

“Ya.” Adam meslektaşına baktı. “Ne yazık ki, bu tür olaylarda Hayvan Kontrol Merkezi’ni bilgilendirmek zorundayız.”

“Benim Tom’umu... hapse mi götüreceksiniz?”

“Karantinaya,” diye cevap verdi adam kibarca.

LaVonne bir an bayılacak gibi oldu. Wynn elini kadının omzuna koyup oturması için kanepeye kadar gitmesine yardım etti. “Bütün bunları yaşıyor olamam,” diye inledi LaVonne. “Tom’un başına bunlar geliyor olamaz.”

“Senin kedin...”

Wynn’in bakışlarını gören Max, sözlerinin devamını getirmekten vazgeçti.

“Hayatım boyunca yara izi taşıyacağım,” diye bağırdı Max. “Umarım iyi bir sigortan vardır, çünkü bunu ödeyeceksin. Hem de iyi ödeyeceksin.”

“Beni tehdit etmeye kalkma!” LaVonne bağırarak kadar kendine gelmişti.

Max Jeffries kolunu öne uzatmış bir şekilde evden çıkan sağlık görevlisini izleyerek K.O.’nun kapısının dışındaki ko-

ridorda toplanan apartman sakinlerinin arasından geçti.

“Şu... şu korkunç adam beni tehdit etti,” dedi LaVonne.
“Tom daha önce hiç kimseye böyle saldırmamıştı.”

“Lütfen, lütfen, bırakın geçeyim.”

K.O.’nun duyduğu, kız kardeşinin sesiydi.

Bu sırada LaVonne yüksek sesle ağlıyordu. “Zavallı Tom. Zavallı Tom. Ona ne olacak?”

“Burada neler oluyor?” diye sordu içeri giren Zelda. İkinci sağlık görevlisi malzemelerini toplamış, gitmeye hazırlanıyordu. K.O.’nun Max’in koluna sardığı kanlı havlular yerdeydi. Ortalık karmakarışık ve Zelda’nın gelişi kargaşayı çoğaltmaktan başka işe yaramamıştı.

“Senin ba-baban beni da-dava etmek istiyor,” diye kekeledi LaVonne, Wynn’e yalvararak. “Bir şeyler yap. Onunla konuşacağına dair bana söz ver.”

Wynn, LaVonne’un yanına oturup onu rahatlatmaya çalıştı. “Elimden geleni yaparım,” dedi. “Eminim babam biraz sakinleşince söz dinleyecektir.”

LaVonne, Wynn’e inanmakta zorluk çekermiş gibi gözlerini açtı. “Seni gücendirmek istemem ama baban söz dinleyecek birine benzemiyor.”

“Bu kimin kanı?” diye sordu Zelda. Elleri belinde salonu inceliyordu.

K.O., kız kardeşinin önünü kesmeye çalıştı. “Gördüğün gibi,” diye eliyle işaret etti, “ziyaret için gerçekten uygun bir zaman değil.”

“Umrumda değil,” diye ısrar etti Zelda. “Doktor Jeffri-

es'le konuşmam gerek." Kitabıyla birlikte bir kalem uzattı. "Benim için bunu imzalar mısınız?"

Tam o sırada üstündeki ceketten Hayvan Kontrol Merkezi'nin görevlisi olduğu anlaşılan bir adam elinde bir kedi taşıma kafesiyle içeri girdi. Gömleğine Walt ismi işlenmişti.

Wynn çabucak kitabı imzalarken gözünü Hayvan Kontrol'den gelen adamdan ayırmıyordu.

LaVonne, Walt'ı görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü elleriyle kapatıp ileri geri sallanmaya başladı.

"Kedi nerede?" diye sordu Walt.

"Banyoya kapadık," dedi sağlık görevlisi.

"Lütfen, onu incitmeyin," diye ağladı LaVonne. "Lütfen, lütfen..."

Walt güven telkin etmek için elini kaldırdı. "Her gün bu işlerle uğraşıyorum. Endişelenmeyin, Küçükhanım. Kedinize gayet nazik davranacağım."

"Doktor Jeffries, Doktor Jeffries," Zelda önünü kesen K.O.'dan sıyrılıp Wynn'e ulaşmak için LaVonne'un dizlerine tırmandı. Kendini sehpanın üstüne bırakınca onunla karşı karşıya kaldılar. "Sizinle gerçekten konuşmam gerek."

"Zelda!" Kız kardeşinin arsızlığı K.O.'yu şok etmişti.

"Zach ve ben asla tartışmayız," dedi omzunun üstünden öfkeyle K.O.'ya bakan Zelda. Sanki davranışlarının sebebini açıklamak için bu kadarı yeterliydi. "Söz veriyorum, sadece birkaç dakika sürecek. Doktor Jeffries'le konuşsam, onun söylediklerini Zach'e anlatırım ve o zaman anlayabilir."

Walt banyoya girerken, LaVonne da ağlamaya devam ediyordu.

K.O. bir tıslama duyunca duş perdesinin parçalara ayrı-
lıp ayrılmadığını merak etti. Daha önce hiçbir kedinin, Tom'
un Max'e yaptığı gibi tepki verdiğini görmemişti. O anda
bile kediye tetikleyenin ne olduğunu anlayamıyordu.

"Sadece bir dakika sürer," diye devam etti Zelda. "Ba-
kın, kitabınızı okuduğumuzdan beri kocamla hayatımız ta-
mamen değişti. Şey, dürüst olmak gerekirse, Zach'in kitabın
tamamını okuduğundan emin değilim." Yüzünden bir hoş-
nutsuzluk ifadesi geçti.

"LaVonne, belki seni eve götürsem daha iyi olur," dedi
K.O. Komşusunun Tom'u kafes içinde götürülürken görme-
sinin onun için iyi olmayacağını düşünüyordu.

"Gidemem," dedi LaVonne. "Tom'a neler olacağını öğ-
renmeden olmaz."

Banyonun kapısı açıldı ve Walt elinde Tom'u emniyetli
bir biçimde içine kapattığı kedi kafesiyle dışarı çıktı.

"Tom. Ah, Tom," diye feryat etti LaVonne kollarını açarak.

"Doktor Jeffries, Doktor Jeffries, "diye yalvardı Zelda,
ilgisini çekebilmek için.

"Zelda, birkaç dakika bekleyemez misin?" K.O.'nun
sabrı taşmaya başlamıştı.

"Tom'u nereye götürüyorsunuz?" diye sordu LaVonne.

"Sadece karantinada bekleyecek," dedi Walt yatıştırıcı
bir sesle.

"Tom'un bütün aşıları tam. Veterinerim ihtiyacınız olan

bütün bilgileri verecektir.”

“Güzel. Yine de yasal olarak bunu yapmak zorundayız. Ona iyi bakılacağını size garanti ediyorum.”

“Teşekkürler,” dedi K.O. rahatlayarak.

“Artık Doktor Jeffries’le konuşabilir miyim?” diye sordu Zelda sabırsızlıkla. “Bakin, kocamın kitabınızı gerçekten okuduğunu sanmıyorum,” diye devam etti kaldığı yerden. “Okumuş olsaydı, bu anlaşmazlığı yaşamazdık.”

“LaVonne’u eve bırakacağım,” diyen K.O. bir kolunu arkadaşının beline dolayıp evden dışarı çıkardı.

Wynn, önce Zelda’ya sonra yalvaran gözlerle K.O.’ya baktı.

“Hemen döneceğim,” diye söz verdi K.O.

Wynn başıyla onayladı ve dudaklarıyla sessizce, *çabuk*, dedi.

K.O. gözlerini devirdi. LaVonne’a eşlik ederken kız kardeşinin sesi artık boş olan koridorda onu takip ediyordu. LaVonne’un evinde rahatlaması uzun sürmedi. Phillip ve Martin’i kucığına aldığı anda ikisi de onun huzursuzluğunu fark ettiklerinden, sahiplerine olan sevgilerini bolca sunmaktan çekinmediler.

Eve döndüğünde K.O., kız kardeşinin henüz gitmediğini gördü. Hâlâ sehpanın üstünde, Wynn’le neredeyse diz dize oturuyordu. Zelda’nın konuşma hızına bakan K.O. araya girme şansının olmadığını düşündü.

“Sonra kızlar ağlamaya başladı,” diyordu Zelda. “Bir çam ağacı istiyorlar ve Zach de almamız gerektiğini düşünüyor.”

“Ben sanmıyorum ki...” Wynn fikrini söyleyemeden sözü kesildi.

“Yılbaşı ağaçlarını aslında suçlamadığınızı biliyorum ama şu Noel Baba olayı hakkında kızları yüreklendirmek istemiyorum ve bir ağaç süsleyecek olursak bunu yapacağımızı düşünüyorum. Noel Baba’yı kızıağın altına gömeceksek –ve bu konuda tamamen sizinle aynı fikirdeyim, Doktor Jeffries– Noel’le ilgili hiçbir şeyi vurgulamamak gerekiyor. Bunlar kesinlikle ticari kaygılarla yapılıyor ama arkadaşları Noel Baba hakkında konuşurken kızların gösterdiği tepkiyle nasıl başa çıkacağım?”

Wynn yorum yapmak istediğini belirtmek için parmağını kaldırdı, ancak bu isteği de görmezden gelindi.

“Ben de sizin gibi hissediyorum,” dedi Zelda soluk soluğa. Samimiyetini göstermek için bir elini göğsüne bastırdı. “İnsanın, çocuğunu fantastik figürlerle aldatması yanlış. Yanlış, yanlış, yanlış. Zach de benimle aynı fikirdeydi ama anlaşılan sadece prensip olarak. Sonra yılbaşı ağacı yüzünden aramızda ciddi bir kavga çıktı ve bilmelisiniz ki kocam ve ben nadiren tartışırız; o yüzden durum çok ciddi.”

“Zach şimdi nerede?” diye sordu, kanepede Wynn’in yanına oturan K.O.

Wynn döndüğü için ne kadar minnettar olduğunu ifade etmek ister gibi, uzanıp onun elini tuttu. Zelda’nın dikkatli bakışlarını fark ettiği anda elini çekti ama kısacık da olsa bu temas onu ikna etmeye yetmişti.

Zelda başını öne eğdi. “Zach evde kızlarla beraber. Bil-

mek istiyorsanız, kocamı ikizlerle bıraktım ve kapıyı çekip çıktım.”

“Zoe ve Zara,” dedi K.O., Wynn’e açıklamak için.

“Bu konuda neler hissettiğimi bilmesine rağmen, kor-karım kocam kızları da alıp yılbaşı ağacı alışverişine çıkmayı planlıyor.” Duraksadı. “Dev bir ağaç.”

“Sence onu Noel Baba ve kızak figürleriyle süslemeye de kalkarlar mı?” diye sordu K.O., utanç içindeymiş gibi yaparak.

“Of! Umarım, hayır,” diye sızlandı Zelda. “O zaman ailemiz adına bu kadar uğraştığım her şey boşa gitmiş olur.”

“Hatırladığım kadarıyla,” diyebildi Wynn sonunda. Sonra bir süre bekledi, kendi fikirlerini söylemek için uygun bir zaman olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kimse onu susturmayınca devam etti. “Kitabımda yılbaşı ağaçları aleyhinde bir şey söylemiyorum, dev gibi olanlar ve diğerleri hakkında.”

“Evet, bunu biliyorum, ama bana öyle geliyor ki...”

“Bana öyle geliyor ki, bunu tavsiye edilenden öteye taşımışsınız,” dedi Wynn kibarca. “Sizin ve K.O.’nun düşüncelerinin aksine, ne çocuklarınızdan, ne sizden, ne de kocanızdan Noel’i almaya çalışıyorum. Bu, kutlanması gereken bir bayram. Aile ve gelenekler önemlidir.”

K.O. onunla aynı fikirdeydi. Aralarında ortak bir zemin oluşturdıkları, paylaşacak bir fikirleri olduğu için mutlu olmuştu. Şu ana kadar Wynn hakkında duyduğu her şeyi kız kardeşi söylemişti. K.O. onun önerileri aşırıya kaçırıldığından

şüphelenmeye başlamıştı.

“Bunun yanında,” dedi Wynn, “yaklaşımınızda temel bir çelişki var. Fantezi unsurlarını en aza indirgemekte haklısınız ama çocuklarınız size ne istediklerini söylüyorlar, değil mi? Oysa siz bunu görmezden geliyorsunuz.”

K.O. sevinç çılgılığı atmak istiyordu. Tekrar Wynn’in elini tuttu ve bu kez bırakmadı.

“Bu arada,” dedi Zelda, bir Wynn’e bir K.O.’ya baktıktan sonra gözlerini kenetlenmiş ellerine dikerek. “Siz ne zaman çıkmaya başladınız?”

“Sana söylemiştim...”

“Bana söylediğin şey,” diye araya girdi kız kardeşi, “Doktor Jeffries’in seninle aynı apartmanda yaşadığıydı.”

“İki kere yemeğe çıktığımızı söylemiştim.”

“Kesinlikle hayır.” Zelda ayağa kalktı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. “Şey, pekâlâ, Chez Jerome’daki yemekten söz etmiştin.”

“Bu cuma ikizlere bakarken Katherine’e eşlik etmek istediğimden haberiniz var mı?” diye sordu Wynn.

“Sizi de mi getirecek?” diyen Zelda’nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Bana bir şeyler söyleyebilirdin,” diye patladı. K.O.’ya içerlediği çok açıktı.

“Sana söylediğimi sanıyordum.”

“Benimle günlerdir konuşmuyorsun,” diye inledi Zelda. “Artık kız kardeşin bile değilim sanki. En son benim için Doktor Jeffries’in imzasını alacaktın ve yapmadın. Üstelik özellikle ısrar ettiğim halde.”

“İsterseniz ikizlere bakmak için ben gelmeyeyim?” diye sordu Wynn.

“Yo, hayır! Onur duyarım,” diyen Zelda gülümsedi, sesi samimi ve dostça çıkıyordu. Tekrar K.O.’ya döndüğünde gözlerini kıstı. “Fakat kendi ablam,” diye tısladı, “ünlü birinin geceyi benim evimde geçireceğinden bahsetmeliydi.”

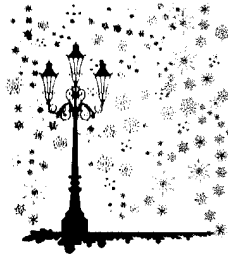
K.O., “Kimseye söyleme,” diye baskı yaptı. Zelda öfkeyle ona baktı. “İyi. Söylemem.”

Buna karşın, “Söz ver,” diyerek üsteledi. Wynn’in mahremiyeti önemliydi; ihtiyacı olan son şey SUV’larına binmiş ebeveynlerin, kitabı yüzünden eve akın etmesiydi.

“Söz veriyorum.” Zelda başka bir şey söylemeden çantasını alıp telaşla kapıya yöneldi.

“Zelda!” diye seslendi K.O. arkasından. “Sanırım bu konuyu konuşsak iyi olacak.”

Zelda insanın keyfini kaçırın bir tonda, “Vaktim yok. Eve, kocama ve çocuklarıma dönmem gerek. Sonra konuşuruz,” dedi ve sonra da çıkıp gitti.

Bölüm 13

“Ben de gitsem iyi olacak,” dedi Wynn, paltosuna uzanarak. “Babamın, onu acil servisten geri getirecek birine ihtiyacı olacak.”

K.O. kendi adına kalmasını isterdi. Sinirleri boşalmış durumdaydı. Hiçbir şey tasarladığı gibi gitmemiști ve herkes ona kızgındı. En sevdiği arkadaşı LaVonne’u teselli etmek imkânsızdı. Wynn’le olan ilişkisini söylemediği için Zelda sinirlenmişti. Max Jeffries ise köpürmüştü; her ne kadar asıl öfkesi LaVonne’u hedef almış olsa da, K.O. kendisinden de pek hoşnut olmadığıнын farkındaydı. Şimdi de Wynn gitmek zorundaydı. Gönülsüz de olsa, onu kapıya kadar uğurlarken, “Babanın durumunu bildir, tamam mı?” dedi ona bakarak.

“Elbette.” Wynn ellerini onun omuzlarına koydu. “Burada seninle olmayı tercih ettiğimi biliyorsun.”

K.O. onun gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordu ve durumun daha da kötüleşmesini istemedi. “Bu kadar harika biri olduğun için teşekkür ederim,” dedi ve bu konuda çok cid-

diydi. Tüm bu işkence sürecinde Wynn mantık ve serinkanlılığın sesi olmayı başarmıştı.

“İlk fırsatta, babamın durumuyla ilgili arayacağım.”

“Teşekkürler.”

Kısaca sarıldıktan sonra Wynn aceleyle çıktı.

Eggnog ve kraker üstüne sürülmüş fıstık ezmesinden oluşan akşam yemeğinin ardından, K.O. gece yarısını geçene kadar bekledi ama hiç ses çıkmadı. Sonunda, gözlerini açamayacak hale gelince kendini yatağa attı ve anında uyuyakaldı. Bu onu şaşırttı; bu kadar rahat ve güzel uyuyabileceğini tahmin etmemişti. Ertesi sabah uyandığında ilk düşündüğü şey Wynn’di. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Beklenmedik ve kötü bir şey... Yoksa mutlaka arardı.

Belki de hastane gözlem için Max’i gece yatırmaya karar vermişti. Çok fazla kan aksa da yaraların dikiş gerektirecek kadar derin olmadığını düşünüyordu ama Max polise şikâyetle bulunduyorsa LaVonne’un başı dertte demekti ve bu durum Wynn’in sessizliğini açıklayabilirdi. Aklına gelen bütün senaryolar bir soruna işaret ediyordu.

Daha ilk kahvesini içmeden dokuz doğurmaya başlamıştı. Mutfağa giderken kapının altından atılmış bir zarf dikkatini çekti.

Katherine,

Hastaneden döndüğümde çok geç olmuştu; yatmış olabileceğini düşündüm. Babam evde ve huysuzluk dışında sorununu yok. Onun adına endişelenme. Hastanede kolunu temiz-

leyip sardılar, bir hafta içinde eskisinden iyi olurmuş. Lütfen, LaVonne'a kesiklerin görüldüğü kadar kötü olmadığını söyle.

Bugün öğleden sonra ofise uğrayabilir misin? Fourth ve Willow'un kesiştiği köşede, Süit 1110'dayım. Saat bir sana uygun mu? Programına uygun değilse, lütfen asistanıma bildirir misin? Bunun dışında, seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Wynn

Ah, elbette programına uydururdu. Kesinlikle bir yolunu bulurdu. Wynn'i görmek uğruna K.O., Rainier Dağı'na bile tırmanırdı. Bu azimle duş yaptı, giyindi ve sonra, Max'in bir ihtiyacı olabileceğini düşünerek, Wynn'in evini aradı.

Babası hemen cevap verince, adamın telefonun başında aranmayı beklediğini düşündü.

"Günaydın," dedi, elinden geldiğince neşeli ve iyimser olmaya çalışarak. Bu arada Max'in kin tutan tiplerden olmasını diliyordu.

"Kimsiniz?"

"Ben K.O.," dedi. Coşkulu davranma çabasına karşın sesi kendini ele veriyordu.

Sanki kim olduğunu düşünürmüş gibi Max bir süre duraksadı. "Ah," dedi sonunda, "alt kattaki kadın. Arkadaşı beni çaresi olmayan sıkıntılara sokan." Biraz daha sustuktan sonra devam etti. "Korkarım travmaya bağlı hafıza kaybından mustaripim."

“Pardon?” K.O. yanlış anladığından emindi.

“Dün kuduz bir canavar tarafından saldırıya uğradım ve hâlâ yaşadığım için şanslıyım. O korkunç hayvan pençelerini koluma geçirdikten sonra olanları çok net hatırlamıyorum,” dedi titrek bir sesle.

K.O. bir an gözlerini kapadı. “Bunu duyduğuma üzül-düm,” dedi oyuna ayak uydurarak. “Fakat gördüğüm kade-rıyla hastane sizi taburcu etmiş.”

“Evet.” Bunu küçümseyerek söylemişti; anlaşılan tıpçı-ların bu konuda ciddi bir hata yaptığını düşünüyordu. “Yoğun bir ağrı kesici tedavisi altındayım.”

“Aman Tanrım.”

“Oğlumun nereye gittiğini de bilmiyorum,” diye söy-lendi huysuzca.

Wynn, babasına ofiste olacağını söylemediyse, K.O. da söyleyecek değildi. Wynn’in kaçmak için iyi bir sebebi oldu-ğunu düşündü.

“Sen bu apartmanda yaşadığına göre...” diye söze baş-ladı Max.

“Ha...” Bunun olacağını hissetmişti. Max günün kalan kısmında onun yanında oturup yaralı elini tutmasını isti-yordu.

“Doğru ama ne yazık ki çıkmak üzereyim.”

“Ya.”

Adamın ona hissettirdiği suçluluk duygusundan kurtul-ması K.O.’nun birkaç dakikasını aldı. “Daha sonra uğrayıp durumunuza bakacağım,” diye söz verdi.

“Teşekkür ederim,” diyen Max, konuşmayı son bir kez inleyerek ve K.O.’ya kürekler dolusu suçluluk duygusu atarak bitirdi.

K.O. da telefonu homurdanarak kapadı. Durum tahmin ettiğinden de kötüydü, üstelik tahminleri genelde hiç fena değildi. Max ne pahasına olursa olsun bu olayı kullanacaktı. Çaresi olmayan sıkıntı. Kuduz canavar. Travmaya bağlı hafıza kaybı! Offf!

Max, ona uğramaya karar vermeden önce evden çıkmak için acele ederek moka ve yulaflı çörek için French Café’de mola verdi. Bunu hak etmek için daha iyi bir gün olamazdı. Hayatının temposuna bakınca, dünyada dün yaşadıklarını bir kez daha yaşamasını sağlayacak yeterli miktarda naneli moka olmadığını düşündü.

Her zaman yaptığı gibi oyalanmaktansa, içeceğini ve çöreğini alıp Blossom Sokağı’nda yürümeye başladı. Yürüyerek hem egzersiz yapmış olurdu hem de zihni açılırdı ve açık bir zihin şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. Dükkân önlerini süsleyen çelenklerle yeşil ağaç dallarına ve vitrinlerdeki Yeni Yıl temalı yaratıcı çeşitlemelere hayranlıkla baktı. Mevsim normallerinin ötesinde bir soğuk vardı, her an kar başlayabilirdi. Aralıkta Seattle genellikle kasvetli kış yağmurlarına sahne olurdu ama bu yıl henüz bu yaşanmamıştı. Birkaç kabarık bulutun süslediği gökyüzü açık ve masmaviydi.

Naneli mokaşı bittiğinde K.O. yaklaşık bir kilometreden fazla yürümüştü ve hem zihinsel hem de bedensel açıdan

kendini yenilenmiş hissediyordu. Apartmana girdiğinde, LaVonne'un sabah gazetesini almak üzere üstünde sabahlığıyla dairesinin kapısına çıktığını gördü. Gözleri bütün gece uyu-mamış gibi şiş ve kızarıktı. Gazetesini almak için eğildi.

“LaVonne,” diye seslendi K.O.

Arkadaşı yavaşça doğruldu. “Haberlerde Tom’un şu... şu adamı tırmalamasıyla ilgili bir polis raporu var mı diye bakacaktım,” dedi tükürür gibi.

“Bundan şüpheliyim.”

“O... hastaneden döndü mü?”

“Max Jeffries yaşıyor ve gayet iyi. Birkaç tırmığa katlanmak dışında korktuğumuz kadar kötü bir durum yok.” Wynn’in babası, hayatı kıl payı kurtulmuş gibi bir hezeyan içinde yaşıyor olsa da, K.O. bundan söz etmeye gerek duymadı. Ayrıca Max’in güya hafıza kaybı yaşadığı konusunda da LaVonne’u bilgilendirmede.

“Çok sevindim.” LaVonne’un sesi yorgun ve üzgün çıkıyordu.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu K.O. Kısmen de olsa kendini suçlu hissediyordu.

“Sorduğun için teşekkürler, ben iyiyim.” Titreyerek hıçkırdı. “Zavallı Tom’un hapiste olması dışında...”

“İhtiyacın olursa beni ara,” dedi K.O. kendi evine dönmeye önce.

Sabahın kalan saatleri hızla geçti. Tam iki saat boyunca soluksuz çalışarak, normalde dört saatte bitireceği işleri halletti. Bir tıbbi raporu tamamladı, e-postayla birkaç özgeçmiş

gönderdi ve son dakikada ricada bulunan Zach'in ofisinden bir kadın için Yeni Yıl mektubu taslağı hazırladı. Sonra, Max Jeffries'i yoklaması gerektiğini düşünerek, üst kata hızlı bir ziyarette bulundu. Saat tam yarımda, mantosunu kaptı ve tekrar kapının yolunu tutarak elleri yünlü mantosunun ceplerinde, baston şeker desenli atkısı boynuna iki kat dolanmış bir halde Wynn'in ofisine doğru yürümeye başladı.

Buraya ilk geliyordu ve neyle karşılaşacağını bilmiyordu. İçeri girdiğinde onu rahat bir bekleme odası karşıladı ve K.O. buranın herhangi bir doktorun muayenehanesinden farklı olmadığını düşündü.

Orta yaşlı bir resepsiyonist ona bakıp içtenlikle gülümsedi. "Katherine olmalısınız," dedi elini uzatarak. "Ben Lois Church, Doktor Jeffries'in asistanıyım."

"Merhaba," dedi K.O. onun tebessümüne karşılık vererek.

"Arkaya gelin. Doktor sizi bekliyor." Lois onu kitaplık ve çerçeveli diplomalarla kaplı daha geniş bir odaya soktu. Odanın diğer ucunda büyük bir çalışma masası vardı, diğer tarafta ise minyatür bir masa ve sandalyelerle oyuncakların bulunduğu oturma alanı bulunuyordu.

Wynn kitaplıklardan birinin önünde ayakta durmuştu, K.O. içeri girince elindeki kitabı kapatıp yerine koydu.

Lois sessizce dışarı süzülüp kapıyı kapadı.

"Selam," dedi K.O. Onun ruh durumunu bilemediği için çekingendi.

Wynn gülümsedi. "Notumu almışsın."

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak. Odanın ortasında dikilmeye devam ediyordu.

“Babam hakkında konuşmak için buraya gelmeni istedim. Korkarım bütün bu olanları iyice abartmaya başladı.”

“Bu izlenimi ben de edindim.”

Wynn kaşlarını kaldırdı. “Onunla konuştun mu?”

Tekrar başıyla onayladı. “Nasıl olduğunu görmek için uğradım. Beni hemen hatırlamamış gibi yaptı. Hafıza kaybindan söz ediyor.”

Wynn inledi.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama asıl sorunu hipokondriumda.” K.O. duraksadı. “Ya öyle ya da numara yapıyor,” dedi açıkça.

Wynn ilgisizce omuz silkti. “İkinci teşhisine katılıyorum. Nükseden bir rahatsızlık.” Buruk bir ifadeyle gülümsemi.

K.O. ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Abartıyor, ilgi bekliyor.” Wynn ona oturmasını işaret edince K.O. kendini lüks deri kanepeye bıraktı. Wynn yanındaki koltuğa oturdu. “Anlayışsız görünmek istemem fakat sergilediği rahat hippî havalarına karşın Ay Eniği –Max– gayet dalavereci olabiliyor.”

“Şey... LaVonne bunu kasten yapmış değil.”

Kısa süren bir sessizlik oldu. “Dün olanlardan sonra, kız kardeşine giderken hâlâ sana eşlik etmemi istiyor musun?”

Fikir değiştirdiyse, K.O. büyük hayal kırıklığı yaşayacaktı. “Umarım gelirsin ama baban yüzünden çekilmek isti-

yorsan, bunu anlarım.”

“Hayır,” dedi kararlı bir şekilde. “Gelmek istiyorum. Bizim açımızdan, ilişkimiz açısından önemli.”

K.O. da aynı duyguları paylaşıyordu.

“Babama hafta sonu bir iş randevum olduğunu zaten söyledim, o yüzden yanında olmayacağımı biliyor.”

K.O. gülümsedi. Bu bir çeşit işti.

“İkimizin beraber olacağını Max’in bilmemesini tercih ederim. Bize katılmak isteyecektir ve samimi olmak gerekirse, onunla uğraşmak çocuklarla uğraşmaktan daha zor.”

“Tamam.” K.O., küçük bir suçluluk duygusuna karşın, onun dileklerine tam olarak uymaya kararlıydı. Wynn’in, Zoe ve Zara’yla bir araya geldikten sonra teorilerinin işe yaramadığını anlayacağından emindi. İkizler ve taşkınlıkları, K.O.’nun söyleyeceği her şeyden daha etkili olacaktı.

“Korkarım haftanın geri kalan kısmında bir arada olmayacağız.”

K.O.’nun hoşuna gitmese de bunu anlayabiliyordu. Yaralarıyla ve ilgi beklentisiyle Max, Wynn’in bütün zamanını alacaktı.

“Cuma gününe kadar babanın düzeleceğinden emin misin?” diye sordu.

“Düzelse iyi olur,” dedi Wynn kararlı bir şekilde. “Çünkü ben yokum. Yaşayacaktır. Hâlâ fark etmediysen, o biraz... olgunlaşmamış.”

“Sahi mi?” diye sordu K.O. şaşırmış gibi yaparak. Sonra kahkahayı patlattı.

Wynn de gülümsedi. “Seni özleyeceğim, Katherine,” dedi içini çekerek. “Keşke bu hafta seni her gün görebilsem ama iş ve Max arasında...”

“Ben de seni özleyeceğim.”

Wynn saatine baktı. K.O. bunun gitme işareti olduğunun farkındaydı. Wynn’in randevuları vardı.

İkisi de ayağa kalktılar.

“Unutmadan,” dedi Wynn, sıradan bir şey gibi. “Bir arkadaşım, şirketinin halkla ilişkiler sorumlusu aradığını söyledi. Küçük bir yayınevi, Apple Blossom Books, kasaba bölgesinde ve buradan fazla uzak değil.”

“Öyle mi?” K.O.’nun kalbi heyecandan deli gibi çarpmaya başlamıştı. Küçük bir yayınevi tam ona göreymiş. “Sahi mi?”

“Senden söz ettim ve Larry özgeçmiş gönderip göndermeyeceğini sordu.” Wynn masasından bir kartvizit alıp ona uzattı. “Ona doğrudan e-postayla ulaşabilirsin.”

Heyecanla, “Ah, Wynn. Teşekkürler,” diyerek onu kucakladı.

Wynn cesaretlenmek için bu anı beklermiş gibi onu kollarına alıp öptü. K.O. aynı coşkuyla karşılık verirken onu görmeden üç gün nasıl sabredeceğini düşünmeye başladı.

Birbirlerine gülümsediler. Wynn onun saçlarını parmağına dolayarak bir kez daha derinden öptü.

Kapı önce nazikçe vuruldu, ardından yavaşça açıldı.

Wynn aceleyle K.O.’yu bırakıp bir adım geri çekilirken gözleri hâlâ K.O.’da olduğu halde, “Evet, Lois,” dedi.

“Bir buçuk randevunuz geldi.”

“Bir dakika içinde hazır olacağım,” dedi ve kapı kapanır kapanmaz eğilip alnını K.O.’nun alnına yasladı. “İşe dönsem iyi olacak.”

“Ben de.” Ancak ikisi için de ayrılık zordu.

K.O. ofise sokulan suratsız yeniyetmeye bir göz atarak dışarı çıkarken, cumaya kadar nasıl sabredeceğini düşünüyordu.

Bölüm 14

LaVonne perşembe öğleden sonra K.O.'yu çaya davet etti. Yanında da bir tabak dolusu meyveli kek vardı. "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, Noel Baba kıyafetleri giymiş kedilerle süslü fincanlara çay doldururken. "Tom'u ziyaret etmeme izin verdiler. Gayet iyiydi. İki güne kadar ait olduğu yere, evine dönecek." Wynn'in babası aklına gelmiş gibi kaşlarını çatı. "Tom'u benden uzaklaştıran korkunç adama teşekkür borcum yok."

K.O. bir elinde fincan, diğerinde bir dilim meyveli kekle kanepeye oturdu. "Tom'un yakında eve döneceğine çok sevindim." Vicdanı onu huzursuz ediyordu ve arkadaşlıkları adına LaVonne'a ne yaptığını söyleme gereği duyuyordu.

"İşin güzel tarafı, hafta boyunca o manyağı buralarda görmedim," diyordu LaVonne.

K.O. çekingen bir tavırla komşusuna gülümseyip bakışlarını kaçırdı. O da Max'i ve ofisine yaptığı ziyaret dışında Wynn'i görmemişti. Gerçi birkaç kez birbirlerine e-posta

göndermişlerdi ve Wynn onu babasıyla ilgili gelişmeler ve birdenbire düzeliveren hafıza kaybıyla ilgili bilgilendirmişti. Aslında, Wynn'in söylediğine göre artık gereğinden fazla hatırlamaya başlamıştı. Kolundaki yaralar hızla iyileşiyor ve Wynn'in ona gösterdiği ilginin keyfini sürüyordu. Bu arada Zelda'ya yapacakları ziyareti dört gözle bekliyordu.

"Sana bir özür borcum var," dedi K.O., LaVonne'a.

"Saçma. Tom'un Bay Jeffries'e tepki vereceğini bilme şansın yoktu."

"Doğru, ama..." Güçlkle yutkundu. "Bilmelisin ki..." Baştan başladı. "Aslında psişik bir deneyimim olmadı."

LaVonne fincanını bırakıp K.O.'ya baktı. "Benim için çorbada bir adam görmedin mi? Yani kraker kırıntılarında bir mesaj olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Öyle," diye itiraf etti K.O.

"Ya."

"Seninle ve psişik güçlerinle dalga geçiyormuşum gibi görünebilir, ama öyle değildi LaVonne. Kesinlikle değildi. Hayatına bir erkeğin gireceğine inanırsan, etrafına bakarsın, diye düşündüm. Bir adamla karşılaşmayı umuyorsan, muhtemelen karşılaşırsın ve ben bu adamın Wynn'in babası olabileceğini umdum ama açıkça belli oldu ki... öyle değilmiş." Bütün bunları soluksuz söylemişti.

Kısa bir sessizlik oldu, arkasından bir hayal kırıklığı geldi. "Ya."

"Seni gücendirdiysem özür dilerim."

LaVonne bir süre düşündü. "Gücendirmedin," dedi

sonra. “Ben de kendi psişik yeteneklerim konusunda aşağı yukarı benzer bir sonuca vardım, ama...” bütün içtenliğiyle gülümsedi, “...bil bakalım ne? Ocak ayında yeni bir kursa yazıldım.” İkinci bir meyveli kek dilimi için uzanıp gülümserken, Martin o uğursuz akşamda Wynn’in Tom’a verdiği oyuncak fareyi K.O.’ya getirdi.

“Yine halk eğitim merkezinin bir kursu mu?” diye sordu K.O.

LaVonne başını iki yana salladı. “Hayır. Yolun karşısına geçip Bir Yumak Mutluluk’a girdim ve örgü öğrenmeye karar verdim.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Sen de gelmek ister misin?” diye sordu LaVonne.

Arkadaşı ne zaman bir kursa yazılsa, K.O.’ya da gitmesi için ısrar ederdi. Ekonomik durumu ve iş arayışı yüzünden K.O. bunları her zaman geri çevirirdi. Oysa bu kez becerebileceğini düşündü. Kendini LaVonne’a borçlu hissettiğinden söz etmeye gerek bile yoktu. “Bakarız.”

“Sahi mi?” Bu kadarcık coşku bile LaVonne’u mutlu etmeye yetmişti. “Bu harika.”

“Çarşamba günü bir iş görüşmem var,” dedi K.O., bütün umutlarını bu tek görüşmeye bağlama dürtüsünü bastırmaya çalışarak. Wynn’in tavsiye ettiği Apple Blossom Books onu hemen aramıştı. Genel müdür ve pazarlama sorumlusuyla görüşmüş ve Noel’den önce onu arayacaklarına söz vermişlerdi. Uzun süredir ilk defa kendini iyimser hissediyordu. Küçük bile olsa, bir yayınevi mükemmel olurdu.

“Ve?” diye üsteledi LaVonne.

“Ve...” dedi K.O. gülümseyerek, “Parmaklarımı çaprazladım.”

“Bu harika! Ne kadar uzun süredir iş aradığını biliyorum.”

“Yeni Yıl mektupları da iyi gidiyor,” diye ekledi K.O. “Bu hafta Zach’in ofisindeki bir kadın için bir tane yazdım. Hâlâ vakti olduğunu düşünürken birden, artık olmadığını fark etmiş. O yüzden aceleye geldi.”

“Bu işin gerçekten hakkını veriyorsun. Her Noel’de küçük bir ek kazanç.”

“Yaptıklarım yüzünden bana kızgın değilsin, değil mi?” diye sordu K.O. özür dilemeye geri dönerek. “Çok iyi bir arkadaşsın ve asla seni incitecek bir şey yapmak istemem.”

“Yoo,” dedi LaVonne, kucığına zıplayan Phillip’i okşayarak. “Suçlayacak biri varsa, sadece o korkunç adamdır. Anladığım kadarıyla çatlağın teki,” diyerek keyifle meyveli kekinden bir ısırık daha aldı.

Wynn son derece karmaşık bir kurtuluş planı tasarlamıştı. Cuma günü öğleden sonra saat üç buçukta ofisten çıkacak ve K.O.’yu Blossom Sokağı ile Port Caddesi’nin kesiştiği köşeden alacaktı. İçeri girip babası tarafından görülme riskini göze alamadığı için, K.O. çantasını toplayıp onu kaldırım kenarında beklemeyi kabul etmişti.

K.O. anlaştıkları saatten çok önce hazırlanmıştı ve yola

çıkmaya hazırdı. Saat üçte telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakmadan kız kardeşi olduğunu biliyordu.

“Doktor Jeffries’in gerçekten bizim eve geleceğine inanmıyorum,” dedi hafif bir heyecan çılgılığı atarak. “Arkadaşlarımın nasıl kıskandıklarını tahmin edemezsin.”

“Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu,” diye hatırlattı K.O.

“Ne zaman burada olacağını kimse bilmiyor ama geleceğini birkaç yakın arkadaşına çıtlattım.”

“Zelda! Söz vermiştin.”

“Biliyorum, biliyorum. Kusura bakma fakat bunu içimde tutamazdım. Doktor Jeffries’in evime gelmesinin ne büyük bir onur olduğunu anlayamıyorsun.”

“Ama...”

“Endişelenme, bu hafta sonu olduğunu hiç kimse bilmiyor,” dedi Zelda.

“*Emin misin?*”

“Yemin ederim, tamam mı?”

Zelda’nın yakın arkadaşlarından bir düzinesi haber vermeden eve doluşursa felaket olurdu. Ne yazık ki, K.O.’nun ona inanmaktan başka seçeneği yoktu.

“Kızlar nasıl?” diye sordu, ikizlerin her zamanki yaramazlıklarına devam ettiklerini umarak. Zoe ve Zara’nın en uslu hallerine şahit olmak istemiyordu, o zaman bütün planları bozulurdu.

“İyiler. Şey, hemen hemen iyiler. Sağlık anlamında, ikisinde de kulak enfeksiyonu var.”

Ah, Tanrım. “Bunu daha önce söyleyebilirdin!” diye bağırdı K.O. Kafası yine aşırı faaliyete geçmişti. Kızlar hastaysa her şey boşa gidebilirdi. Wynn onların davranış bozukluklarını hastalığın etkilediğini söyleyebilirdi.

“Son iki haftadır antibiyotik alıyorlar,” dedi Zelda, onun düşüncelerini dağıtarak. “Doktor ilacı bitirmenin önemli olduğunu söyledi ve geriye sadece iki doz kaldı. Seni ve Doktor Jeffries’i bilgilendirmek için her şeyi yazdım, o yüzden endişelenecek bir şey yok.”

“İyi,” dedi K.O. rahatlayarak. “Bana söylemediğin başka bir şey var mı?”

Kız kardeşi bir süre sessiz kaldı. “Aklıma bir şey gelmiyor. Senin için bir yapılacaklar listesi hazırladım ve acil durumlar için telefon numaralarını yazdım. Biliyorsun, bunun için minnettardım.”

K.O. da ikizlerle vakit geçirebileceği için ona minnettardı ve bu deneyimi Wynn’le paylaşabileceği için en azından Özgür Çocuk Hareketi konusunun etrafında dolanıp durmaktan kurtulacaklardı.

“Bir yılbaşı ağacımız var,” diye mırıldandı Zelda, sanki karakterinin zayıf bir yönünü itiraf eder gibi. “Zach bir ağacımız olması gerektiğini söyledi ve pazartesi günü konuştuğumuzda Doktor Jeffries de beni vazgeçirmeye çalışmadı. O yüzden, her ne kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmesem de pes ettim.”

“Doğru karar vermişsin,” dedi K.O.

“Umarım.”

K.O. mikrodalga'nın üstündeki saate baktı ve Wynn'le buluşma saatinin geldiğini görünce şok oldu. "Aman Tanrım, gitmek zorundayım. Yarım saate kadar görüşürüz."

K.O. telefonu kapatıp uzun yünlü mantosunu, şapkasını ve eşarbını aceleyle üstüne geçirerek çantasını ve küçük valizini alıp hızla dışarı çıktı. Yoğun bir trafik vardı ve hava kararmaya başlamıştı. Kaldırım kenarında bekleyecek ve Wynn yanaştığında hemen arabaya atlayacaktı. Böylece kimsenin ruhu duymadan yola koyulmuş olacaktı.

Apartmandan dışarı adımını atar atmaz Max Jeffries'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Uzun bir yürüyüşten dönüyor-muş gibi yanakları kızarmıştı.

"Hey! Selam, Katherine," dedi neşeyle. "Bu soğuk havada nasılsın?"

"Aha..." K.O. çaktırmadan etrafına bakındı. "Bu akşam kız kardeşime gidiyorum," dedi, Max gözlerini küçük valizine dikince.

"Wynn de eve gelmeyecek."

"Tasadüfe bak," dedi K.O., sesinin ne kadar suçlu çıktığını fark ederek.

Max kıkırdadı. "İş gezisi olduğunu söyledi." K.O. başıyla onaylayarak yavaşça Blossom ve Port sokaklarının kesiştiği köşeye doğru yürümeye başladı. Her şeyi açığa vuracağından korkarak gözünü yoldan ayırmıyordu.

"Hızla iyileşiyorum," dedi Max sohbet havasında. "Birkaç zor gün geçirdim ama ağrılarım epey hafifledi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

“Evet, ben de. Yaşadığım sürece bir daha o çatlak kedici kadını görmek istemiyorum.”

K.O. anında arkadaşını savunmaya geçmeye hazırlandı ama sonra kendine engel oldu. “Bakıyorum hafızanız yerine gelmiş,” dedi, bir yandan Wynn’in gelip gelmediğine bakarak.

“Ah, evet. Bir-iki gün içinde yerine geldi. Bazen düşününce,” diye iç çekti, “keşke gelmeseydi diyorum çünkü koluma yapışan o hırçın kedi, gözümün önünden gitmiyor.”

K.O., Max’in sohbete devam etmesine bahane yaratmak için yarım yamalak gülümsedi.

“Hayatında hiç bu kadar çok kan görmüş müydün?” diye sordu Max gözle görülür bir coşkuyla.

“Şey, hayır,” diye mırıldandı K.O. Kanı durdurmak için kendi havlularını kullandığından ne kadar çok olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

“Oğlum sana abayı yakmış gibi görünüyor,” dedi Max.

K.O., Max’e kendi işine bakmasını söylememek için kendini zor tutuyordu ama bu yoruma tepkisiz kalamazdı. Tıpkı Martin’in oyuncak fareyi önüne attığı gibi, Max de önüne bu küçük yemi atmıştı. “Öyle mi? Sahi mi?”

Max başıyla onayladı.

“Benden söz ediyor mu?”

“Hımm. Söylediklerinden çok söylemedikleri önemli. Her zaman ciddi bir çocuktur. Gençken... şey, eminim şu anda bu konulara girecek vaktin yoktur.”

K.O. bir an Wynn’in arabasını gördüğünü sandı. “Yok... üzgünüm.”

“İnan bana, Wynn sana çok ilgi duyuyor.”

K.O. neredeyse sokakta zil takıp oynayacaktı. “Ben de öyle,” diye itiraf etti.

“Güzel, güzel,” dedi Max içtenlikle. “İçeri girsem iyi olacak. İyi bir hafta sonu dilerim.”

“Öyle umuyorum. Teşekkürler.” Wynn’in arabasına benziyordu. Zamanlaması mükemmeldi ya da mükemmele yakındı. Wynn kaldırımı yaklaştığında babasının içeri girmiş olacağını umuyordu.

Tam o sırada apartmanın ön kapısı açıldı ve dışarı çıkan LaVonne karşısında Wynn’in babasını görünce olduğu yerde donakaldı. Max de kıpırdamıyordu.

K.O., LaVonne’un gözlerini kısmasını izledi. Max’in yüzünü göremiyordu ama aynı öfkeyi paylaştığından emindi. Birbirlerinin yanından geçmemek için öylece dikiliyorlar, ileri bakmaktansa diğer her yöne bakıyorlardı. Ortam bu kadar içler acısı olmasaydı, kahkahalarla gülünecek bir durumdu.

K.O. artık kesinlikle Wynn’in arabası olduğunu görebiliyordu. Wynn onu görünce gülümsedi ve kaldırımı doğru yaklaşmaya başladı. Tam o anda LaVonne’u ve babasını fark etti, geri manevra yaparak tekrar trafiğe karıştı ve K.O.’nun yanından geçip gitti.

LaVonne ve Max artık birbirlerini süzüyorlardı. Hâlâ kıpırdamamışlardı; onlar kaldırımın ortasında dikilirken insanlar yanlarından geçip gidiyordu.

K.O. çaktırmadan kaybolmanın bir yolunu bulmalıydı. Tahminine göre Wynn sitenin çevresinden dolaşacaktı. Tek

yönlü yollar ve yoğun trafik düşünülürse Blossom Sokağı'na dönmesi on dakikayı bulurdu. Acele ederse onu Port Cadde-si'nde ya da Max'in ikisini birlikte göremeyeceği bir yan yolda yakalayabilirdi.

Geri çekilip valizini de yanında sürüklerken, "Benim gitmem gerek," dedi.

Diğerleri onu görmezden geldi.

"Hoşça kalın," dedi el sallayarak.

Bu hareketi de karşılık bulmayınca, "İkinizle de sonra görüşürüz," diyerek hızla yanlarından geçti ve kaldırımdan aşağı indi.

Hâlâ kimseden bir tepki yoktu.

K.O. arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Blossom Sokağı gözüne hiç bu kadar uzun görünmemişti. Köşeyi döndü, tekrar Wynn'in arabasını görene kadar Port'a doğru bir süre yürüdü ve onun dikkatini çekmek için sanki taksi çağırırımı gibi elini kaldırdı.

Wynn arabasını kaldırımın kenarına çekti ve uzanıp yolcu kapısını açtı. "Kıl payı kurtulduk," diye mırıldandı, K.O. kendini içeri atarken.

"Bir de bana sor," dedi K.O. başını iki yana sallayarak.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Wynn.

"Bilmiyorum ve samimi olmak gerekirse, buralarda oyalanıp öğrenmek de istemiyorum."

Wynn kıkırdadı. "Ben de öyle," dedi ve tekrar trafiğe karıştılar.

K.O.'nun büyük bir macera olacağını umduğu Z diyarına doğru yola koyuldular.

Bölüm 15

“Bu, Zoe,” dedi K.O., bir kolunu bacağına dolayan yeğenini göstererek. Yarım saat süren talimatın ardından, sonunda Zelda otelde Zach’le buluşmak üzere evden çıkabilmişti. Saçları atkuyruğu yapılmış ikizler, kot tulumları ve kırmızı puantiyeli gömlekleriyle minyatür heykeller gibi duruyorlardı. İkisi de Wynn’e baktı.

“Hayır, ben Zara’yım.”

K.O. gözlerini kıstı, çocuğa inanıp inanmamakta kararsızdı. İkizler gerçekten tıpatıp birbirine benziyorlardı ve insanları, özellikle ebeveynlerini kandırmaktan büyük zevk alıyorlardı.

“Zoe,” diye meydan okudu K.O. “Doğruyu söyle.”

“Ben acıktım.”

“Birazdan yemek vakti gelecek,” diye söz verdi K.O.

Zoe –K.O. onun Zoe olduğundan emindi– öfkeyle K.O.’ya baktı. “Şimdi açım. Şimdi yemek istiyorum.” İsteğini ayağını yere vurarak vurgulamaya çalışıyordu. İkizi ona katıldı;

onunla birlikte bağırarak aç olduğunu söylemeye başladı.

“Şimdi yemek istiyorum,” diye tutturdu Zara.

Wynn anlayışla gülümsedi. “Çocuklar programlı yemeye zorlanmamalı. Açsalar, saat kaç olursa olsun onları beslemek zorundayız.”

O ana kadar kızlar Wynn’i pek umursamamışlardı ama birdenbire en iyi arkadaşları oluverdi. İkisi birden, sanki onun teorilerini doğrulamaya çalışır gibi, en sevimli gülücükleriyle yanına gidip ona bakmaya başladılar.

“Yemekte ne istersiniz?” diye sordu Wynn, çömeliyor onlarla göz hizasına gelerek.

“Sosisli sandviç,” dedi Zoe. Zara onu onayladı. İki Yorkie, Zero ve Zorro da aynı fikirde olmalıydı ki yüksek sesle havlayarak mutfağın yolunu tuttular.

“Buzdolabına bir bakayım,” dedi K.O. Kısa süre önce-sine kadar Zelda kızlarını sosisli sandviçlerin yanına bile yaklaştırmazdı. Onların nitrat ve başka koruyucu maddelerle yüklü, değersiz tüketim malzemesi olduğunu düşünürdü. Ancak *Özgür Çocuk* kitabını okuyup dönüştükten sonra, artık hiçbir şey yasak değildi.

“Ben bakmana yardım ederim,” diyen Zara mutfağa girip buzdolabının kapağını açarak içine göz attı.

Dışlanmış olmak istemeyen Zoe de bir mutfak sandalyesi çekip üstüne çıktı ve buzlüğün kapağını açıp dondurulmuş yiyecekleri yere atmaya başladı. Zero ve Zorro havada uçuşan donuk bezelyelerin ve balıkların hedefi olmamak için kaçıştılar.

“Hiç sosis yok,” dedi K.O. birkaç dakika sonra. “Başka

bir şey seçelim.” Sonuçta saat daha dörttü ve kızlar şimdi yerlerse, K.O. ilerleyen saatlerde tekrar acıkacaklarını düşünüyordu.

“Ben sosis *istiyorum*,” diye haykırdı Zara.

“Ben de,” diye araya karıştı Zoe, sosis yemekten daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Wynn kapı aralığında duruyordu. “Ben hemen markete giderim.”

K.O. kulaklarına inanamıyordu. Onun, Zoe ve Zara’nın kaprisleri yüzünden koşuşturmasını istemiyordu ama itiraz etmeyecekti. İkizlerin istediği yemeği sağlamak için her çareye başvuracaksa, bunu yapmasına izin verecekti.

“Doktor Jeffries ne kadar iyi biri, değil mi?” diye sordu K.O., yeğenlerine.

Kızlar ne onu ne de Wynn’i umursadı.

K.O. paltosunu almak için antreye giden Wynn’i izledi. “Hemen dönerim,” dedi Wynn.

“Ben salata hazırlayayım ve...”

“Salata isteyip istemediklerine bırak kızlar karar versin,” diye araya girdi Wynn. “Fırsat verilirse, çocuklar kendilerine uygun dengeli bir beslenme seçebilir. Biz yetişkinler, onlar adına bunu yapmamalıyız.”

K.O. bir ara Blossom Sokağı’nda yeni açılan küçük kitapçıya gidip bir tane *Özgür Çocuk* almıştı. Önceki gece kitabı gözden geçirmişti; o yüzden bu tavsiyenin kitapta aynı sözcüklerle yer aldığını biliyordu. Aynı fikirde değildi ama bu akşam o ne derse onu yapacaktı. O yüzden hiç kolay ol-

masa da çenesini kapalı tutmayı tercih etti.

Kızlar başka şeyle meşgulken Wynn onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi ve çıktı.

En son görüşmelerinin üzerinden tam üç gün geçmişti. O kısa öpücük bile bütün vücuduna hoş bir ısı dalgasının yayılması için yeterli oldu. Kapıyı arkasından kapatıp yaslandı ve işte o zaman ikizlerin onu süzdüğünü fark etti. “Wynn’in dönmesini beklerken size bir masal okumamı ister misiniz?” diye sordu. Salata konusunu erteleyebilirdi.

Kızlar hevesle kabul edince üçü hep birlikte kanepeye oturdular. Kitaptan sadece birkaç sayfa okumuştı ki, Zoe ve Zara gevşeyip uyuyakaldılar. Zelda çıkmadan önce, Katherine’in geleceğini duyunca heyecanlanan ikizlerin saat beşten beri uyanık olduklarını söylemişti. Anlaşılan, artık gündüz uykusu da uyumuyorlardı. Bu da Wynn’in önerdiği bir şeydi. Ona göre, çocuklar uykuları geldiğinde uyurdu. Gündümlü uyku saatleri çocukların içsel saatlerini anlama yeteneğini köreltirdi. Zoe ve Zara’nın saatlerinin kurulu olduğu gayet açıktı ve K.O. bunun için çok mutluydu.

Sessizlik öylesine keyifliydi ki, K.O. arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Bununla beraber bu dinginlik fazla uzun sürmedi; Wynn on beş dakikaya kalmadan elinde sosis ve taze sandviçlerle dolu plastik poşetlerle marketten geri döndü. Eve girince köpekler çılgın gibi havlamaya başladı ve gürültü iki çocuğu da uyandırdı.

“İşte burada,” diye ilan etti Wynn, Olimpiyat altın madalyası kazanmış gibi.

Zara esnedi. “Ben artık aç değilim.”

“Ben de öyle,” diye ekledi Zoe.

Muhtemelen yapılacak en nazik hareket değildi ama K.O. zafer edasıyla gülümsedi.

Wynn hiç istifini bozmadan, “Sorun değil, bekleyebiliriz,” dedi. Kızlarla iyi anlaşıyor ve onlarla bir arada olmaktan hoşlanıyor gibi bir hali vardı. K.O. mutfaktaki masayı hazırlayıp ortalıktaki dağınıklığı toplarken, Wynn oturmuş çocuklarla konuşuyordu. Kızlar ona yılbaşı ağacını, şöminenin rafından sarkan çorapları ve salondaki yemek masasının üstündeki İsa’nın doğuş sahnesini gösterdiler.

K.O., Zoe’nin hayali atı Blackie’den söz ettiğini duydu. Altta kalmamak için Zara *kendi* hayali atının adının Brownie olduğunu söyledi. Wynn onları ciddiyetle dinledi ve hatta kanepede atlara yer açmak için kenara kaydı. Hiç bitmeyen istekleriyle kendisini kısa sürede tüketen kızların sorumluluğunu paylaştığı için K.O. ona minnettardı.

“Artık acıktım,” dedi Zoe yarım saat sonra.

“Sosisli sandviçleri hazırlamaya başlayayım,” diyen K.O. kendini de yemek için hazır hissediyordu.

“Ben krep istiyorum.”

“Şerbetli,” dedi Zara. Zoe başıyla onayladı.

K.O. önemli bir şey değilmiş gibi omuz silken Wynn’e baktı.

“Öyleyse krep,” diye kabul etti K.O. ve şeker oranını ayarlamayı Wynn’e bıraktı. Takip eden on dakika, hamuru karıştırıp krepleri pişirmekle geçti. İkizler üstüne çikolata

şerbeti, çilekli marmelat, muz ve granola* istediler. Aslında, sonuçta tadı K.O.'nun korktuğu kadar kötü olmamıştı.

Kızların, yemekten sonra, kız kardeşinin talimatı doğrultusunda ilaç içmesi gerekiyordu. Yemeği biten Zara ve Zoe sandalyelerinden aşağı indi ve K.O. onlardan tabaklarını eviyeye götürmelerini isteyince hiç tartışmadan, hatta şikâyet bile etmeden söyleneni yaptılar.

“İlaç zamanı,” diyen K.O. buzdolabından içi pembe antibiyotikle dolu iki küçük şişe çıkardı.

Kızlar çığlıklar atarak mutfakta koşturuyor, köpekler ayaklarının dibinde havlıyordu. Hareketsiz durmalarına imkân yok gibiydi.

“Kızlar,” dedi K.O. sert bir ifadeyle. “İlacınızı içtikten sonra istediğiniz kadar koşabilirsiniz.” Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki hangisinin kim olduğunu anlamak zordu.

Zara birden durup uysal bir biçimde ağzını açtı. Sıvıyı dikkatle ölçen K.O. kaşığı doldurup ufaklığın ağzına akıttı. Hemen ardından mutfak masasının etrafında yine çılgın gibi koşmaya başladılar.

“Zoe,” dedi K.O. elinde ikinci şişe ve temiz bir kaşıkla. Diğer yeğenine doğru dozu verebilmek için ortalığın biraz yatışmasını bekliyordu. “Sıra sende.”

İkizler ağzını açarak hemen önünde durduğunda K.O. ilacı kaşığa döktü ama tam içirecekken tereddüt etti. “Sen Zoe değilsin. Sen Zara’sın.”

“Ben Zoe’yim,” diye ısrar etti kız. Tıpatıp benzemelelerine karşın, kişiliklerinden onları çoğunlukla ayırabiliyordu.

* Tahıl, kuru meyve ve kabuklu yemişler karışımından oluşan kahvaltılık yemeği.(e.n.)

Zara daha güçlü ve baskındı. “Emin misin?” diye sordu K.O.

Küçük kız gayretle başını aşağı yukarı salladı. Emin olmayan K.O. gönülsüzce ilacı yeğenine verdi. Kızlar mutfakta birbirini kovalamaya devam ederken K.O. ile Wynn’in arasından geçip etraflarından dolanıyorlardı, köpekleri de deli gibi havlayarak onları izliyordu.

Wynn, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Boş kaşık hâlâ K.O.’nun elindeydi. “İçimde, aynı kıza iki doz ilaç vermişim gibi korkunç bir his var.”

“İkizlerin doğruyu söylediğinden emin olmalısın,” dedi Wynn. “Çocuklar içgüdüsel olarak ne zaman doğruyu söylemeleri gerektiğini bilirler.”

“Sahi mi?” K.O.’nun endişesi yatışmamıştı.

“Elbette. Kitapta yazıyor,” dedi Wynn, sanki Kutsal Kitap’tan alıntı yaparmış gibi.

“Blackie ve Brownie’yi beslemedin,” diye haykırdı Zara, K.O artan krepleri çöpe atarken.

Wynn, “O halde besleyelim,” dedikten sonra gidip soğuk krepleri aldı ve küçük parçalara bölmeye başladı. Artık lardan kapabilmek için Zero ve Zorro yerde zıplıyordu. Zoe ve Zara yerde oturmuş, hem köpekleri hem de hayali arkadaşlarını besliyorlardı.

Köpeklerin havlaması K.O.’nun başını ağrıtmıştı. “Televizyonu açmama ne dersiniz?” diye sordu. Kızların ve köpeklerin gürültüsünü bastırmak için bağırarak zorunda kalıyordu. İkizler bağırarak kabul ettiklerini söylerken ekrana Noel Baba’yı gösteren bir çizgi film geldi. Neşeli yaşlı adam

kahkahalarla kızığını doldururken kızlar gözünü kırpmadan onu izliyordu. Kız kardeşinin bu konuda ne düşündüğünü bilen K.O. çocukların bu mevsim Noel Baba'yı ilk kez gördüklerini düşündü ve kaşlarını çatarak durumu izleyen Wynn'e göz attı.

"Bakalım başka neler varmış," dedi çabucak.

"Ben Noel Baba'yı seyretmek istiyorum," diye bağırdı Zoe.

"Ben de," diye söylendi Zara.

Wynn kanepede ortalarına oturup kollarını onların minik omuzlarına attı. "Bu program Noel Baba adında bir tipleme hakkında," dedi ilgili bir ifadeyle.

Kızlar kendilerini programa öylesine kaptırmışlardı ki yetişkinlerin sohbetiyle dikkatleri kolayca dağılacak gibi değildi.

"Bazen anne ve babalar hayal kurmayı severler ve mak-satları yalan söylemek olmasa bile, çocuklarını aldatabilirler," diye devam etti.

Zoe bakışlarını kısaca televizyon ekranından ayırdı. "Yani Noel Baba gibi mi?"

Wynn gülümsedi. "Noel Baba gibi," dedi.

"Onun gerçek olmadığını biliyoruz," diye bilgi verdi Zoe, beş yaşın verdiği bilgelikle.

"Noel Baba, anne ve baba aslında," diye açıkladı Zara. "Bunu herkes bilir."

"Öyle mi?"

Kızların ikisi de başıyla onayladı.

Zoe'nin bakışları ciddileşti. "Annemle babamın Noel

Baba yüzünden kavga ettiğini duyduk. Onlara boş verin, demek istedik çünkü biz zaten biliyoruz.”

“Yine de ondan hediye almak hoşumuza gidiyor,” dedi Zara.

“Evet, Noel Baba’yı seviyorum,” diye ekledi Zoe.

“Ama o gerçek değil,” dedi Wynn, bütün ciddiyetiyle.

“Annem gerçek,” diye itiraz etti Zara. “Babam da öyle.”

“Evet, ama...” Wynn devamını getirmeye kararlı görünüyordu ancak K.O.’ya bakınca sustu. Gözlerini kaçırmadan önce bir süre bakiştılar.

K.O. sessizliğini koruyarak en iyisini yapmıştı ama anlaşılan Wynn bunun ne kadar zor olduğunu fark ederek hemen sesini kesmişti.

K.O. ilgisini tekrar ikizlere çevirdiğinde Zara’nın, Zoe’nin üstüne devrildiğini ve gözlerinin süzüldüğünü gördü. K.O. hafifçe küçük kızın omuzlarını silkti ama Zara karşılık vermedi. Hâlâ ikizlerden birine iki misli ilaç verme endişesi içinde olan K.O., Zoe’nin önünde çömeldi.

“Zoe,” diye sordu, sesindeki paniği belli etmemeye çalışarak. “İlacını içtin mi, yoksa ikisini de Zara mı yuttu?”

Zoe sırtı, eliyle ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

“Zoe,” dedi K.O. tekrar. “Bu önemli. İlaç söz konusu olduğunda oyun oynayamayız.” Çocukların gerektiğinde içgüdüsel olarak doğruyu söyleyeceğini savunan Wynn’in teorisi buraya kadardı.

“Zara tadını benden daha çok seviyor.”

“İlacını sen mi yoksa senin yerine Zara mı içti?” diye

sordu Wynn.

Zoe gülümsedi, söylemeyeceğini ifade eder gibi başını iki yana salladı.

Zara konuşmaya horlayarak katkıda bulundu.

“İlacı içtin mi, içmedin mi?” diye zorladı Wynn, neredeyse bağırarak.

Zoe’nin gözlerine yaşlar doldu, başını K.O.’nun kucağına gömerek Wynn’e cevap vermeyi reddetti.

“Bu şaka değil,” diye söylendi Wynn, ikizlere olan sabrı açıkça taşmaya başlamıştı.

“Zoe,” diye uyardı K.O. “Doktor Jeffries’i duydun. İlacını alıp almadığını bilmek bizim için önemli.”

Küçük kız başını kaldırdı, sonra yavaşça onayladı. “Tadı kötü ama hepsini yuttum.”

“Güzel.” K.O. birden rahatlamıştı. “Doğruyu söylediğin için teşekkür ederim.”

“Arkadaşını sevmiyorum,” dedi, Wynn’e dilini çıkarak. “Bağırıyor.”

“Bağırdım çünkü beni...” diye karşılık verdi Wynn. Salonun diğer ucuna yürüdü. K.O. onun artık sakin ve mantıklı olmadığını farkındaydı.

“Neden oyun oynamıyoruz?” diye öneride bulundu.

Zara yarı uykulu halde başını kanepenin kenarından kaldırdı. “Yaşlı Hizmetçi oynayabilir miyiz?” diye sordu esneyerek.

“Ben Şekerleme Dünyası oynamak istiyorum,” diye mırıldandı Zoe.

“Neden ikisini de oynamıyoruz?” diye sordu K.O. ve sonunda öyle yaptılar. Aslında hiç durmadan, iki saat boyunca oynadılar, televizyon seyrettiler ve sıcak çikolata içtiler.

“Artık banyo yapalım mı?” diye soran K.O., bunun kızları yoracağını ve yatmak isteyeceklerini umuyordu. Enerjilerini nereden aldığını bilmiyordu ama kendisi hızla tükeniyordu.

Oysa ikizlerin niyeti tamamen farklı bir şey yapmaktı ve hızla salondan dışarı çıktılar.

Wynn molaya ihtiyacı varmış gibi duruyordu, üstelik kızları henüz en azgın halleriyle görmemişti. Sonuçta, *Özgür Çocuk* sistemine yakışan iyi bir davranış biçimi sergiliyorlardı.

“Ben banyonun suyunu açacağım,” dedi K.O., Wynn kartları ve oyuncak parçalarını toplarken. Yalnız olsaydı, onları ikizlerin toplaması konusunda ısrar ederdi.

Kızlar odalarında meşgulken CD çalara sevdiği Yeni Yıl şarkılarından bir derleme koydu ve suyu açtı. Salona doğru bir göz attığında, Wynn’in kanepeye yığılarak bacaklarını uzattığını gördü.

“O kadar kötü değildi,” dedi Wynn, sanki teorilerinin işe yaradığı kanıtlanmış gibi. “İkizler uyur uyumaz, konuşabiliriz,” diye mırıldandı. “İkimiz hakkında...”

K.O. buna hazır değildi, onun ikizlerle daha çok vakit geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Wynn’e kitabında yazdıklarını hatırlatmayı onur meselesi haline getirmişti. “Çocukların ne zaman uykuya ihtiyaçları olduğunu kendilerinin

bileceğini ve yetişkinlerin onların programına güvenmeleri gerektiğini söyleyen sen değil miydin?”

Wynn tam onunla tartışmaya hazırlanıyordu ki birden sustu ve odanın diğer ucunu işaret etti. “Şu nedir?”

Çıplak bir köpek salona doğru ilerliyordu. Daha doğrusu tüysüz bir köpek.

“Zero? Zorro?” diye sordu K.O. “Of, aman Tanrım!” K.O. hemen banyoya koştu, Zara elinde Wynn’in elektrikli tıraş makinesiyle yerde oturuyordu, etrafı kahverengi ve siyah tüy öbekleriyle dolmuştu.

“Neler oldu?” diye haykırdı hemen peşinden giden Wynn. Kızların azimle işlerine devam ettiğini görünce ağzı bir karış açık kaldı. Yanında getirdiği banyo malzemelerini karıştırıp lavabonun yanındaki tezgâha saçmışlardı. K.O. “Silent Night”ın melodisinin tıraş makinesinin uğultusunu bastırdığını fark etti. “Ne yapıyorsunuz?”

“Saç kesimi,” diye açıkladı Zara. “Siz de ister misiniz?”

Bölüm 16

İki saat sonra, on buçukta, Zara ve Zoe yataklarında uykuya dalmışlardı. Yarım düzine masal okuyarak kızları uyutmak küçümsenecek bir başarı değildi. K.O. parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı kapadı. Wynn hemen önündeydi ve en az onun kadar yorgun olduğu belliydi.

Zero koridorda mahzun bakışlarla K.O.'yu süzüyordu. Zavallı köpek neredeyse tamamen tıraş edilmişti. Çıplak ve titreyerek K.O.'ya baktı. Zorro'nun tüylerinin yarısı hâlâ üstündeydi ama makineyi yeğeninin elinden alana kadar Yorkshire teriyerin sol tarafındaki tüyler gitmişti. Önceki kış Zelda minik köpek kazakları örmüştü. K.O. onları bulup Wynn'in yardımıyla üstlerine giydirdi. Hayvanlar fazla minnettar görünmeseler de en azından üşümeyeceklerdi.

K.O. kanepede Wynn'in yanına çökerken, köpekler ayağının dibine kıvrıldı. Derinlerden gelen bir iç çekişle K.O. gözlerini tavana dikti. Wynn garip biçimde sessizdi.

“Ben de yatacak kadar bitkinim,” dedi K.O. konuşacak enerjiyi bulduğunda.

“Kız kardeşin ve kayınbiraderin kaçta dönecekler?” diye sorarken, Wynn büyük çaba sarf ediyormuş gibiydi.

“Zelda yaklaşık üçte evde olacaklarını söyledi.”

“O kadar geç mi?”

K.O. sırtıtmaktan kendini alamadı. Tam umduğu gibiydi. Wynn ikizlerin yarattığı faciaya bizzat tanık olduğu için onunla *Özgür Çocuk* teorilerini tartışmak zorunda kalmayacaktı.

Doğrulan K.O. biraz müzik dinlemeyi önerdi.

“Bu onları rahatsız etmez, değil mi? diye sordu Wynn, K.O. yeni bir CD koymak için kalkarken. Anlaşılan kızları uyandıracak hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

“Umarım etmez.” K.O. iki yıl önce Zelda’ya verdiği Yeni Yıl CD’sini buldu ve CD çalara yerleştirdi. İçinde karışık pop yıldızlarının yorumları vardı. Wynn’e gülümseyerek sesi biraz kıstı. Salonu “Joy of the World” şarkısını söyleyen John Denver’ın yumuşak sesi doldurdu.

Wynn ayaklı lambayı söndürdü, böylece sadece çam ağacından gelen süslerin ışığı kaldı. Ortam neşeli, aynı zamanda huzur vericiydi.

Günlerdir ilk kez baş başa kalıyorlardı. Wynn’in babasıyla yaşanan olaylar ve ikizlerin sorumluluğu, şu anda K.O.’nun aklındaki son şeylerdi.

Wynn kolunu kanepenin arkasına attı, K.O. ona biraz daha sokularak başını omzuna yasladı. Şu anda ihtiyaçları

olan tek şey bir kadeh şarap ve ardından bir ya da iki öpücük. Müzik ve Noel ışıklarıyla birlikte salon romantik bir havaya bürünmüştü. Bunu Wynn de hissetmiş olmalıydı çünkü K.O.'yu döndürüp kollarıyla sardı. K.O.'nun gözleri kapanmaya başlamıştı, tam bir öpücük beklerken gözünün ucuyla bir hareket sezdi.

Birden soluğu kesildi.

Bir fare, yerde bir kemirgen koşuyordu.

Paniğe kapılan K.O. sıçrayarak Wynn'den uzaklaştı.

Wynn olduğu yerde dikildi. "Neler oluyor?"

"Bir fare." Farelerden nefret ederdi. "Orada," diye çılgık atarken, sesinin fazla çıkmaması için eliyle ağzını kapatıyor, yılbaşı ağacının altına kaçan kemirgeni işaret ediyordu.

Wynn ayağa fırladı. "Gördüm."

Anlaşılan Zero da görmüştü, çünkü havlayarak ağaca doğru koşmaya başladı. Onu Zorro izledi.

K.O. bacaklarını kanepenin üstüne alıp dizlerine sarıldı. Minicik bir fareden korkmak tamamen mantıksız ve basmakalıp bir davranıştı ama durum buydu. Mantığı ona farenin zararsız olduğunu söylediği halde, bu bilginin yardımcı olmu-yordu.

"Onu buradan çıkarmalısın," dedi artan bir panikle.

"Şimdi yakalayacağım," diyen Wynn, yılbaşı ağacının altına dalınca ağaç yere devrildi, üstündeki lambaların bir kısmı kırıldı ve süsler etrafa saçıldı. Köpekler kaçışarak saklanacak yer aradılar. Neyse ki ağaç hâlâ prize takılıydı ve lambaların bir kısmı ışık veriyordu.

Seyredecek gücü bulamayan K.O. gözlerini kapattı. Wynn'in fareyi yakalaması halinde ne yapacağını merak ediyordu. Kız kardeşinin salonunda hayvanı öldürme fikrine tahammül edemezdi.

"Sakin öldürme," diyerek gözlerini açtığında, Wynn'in dörtayak üstünde onu seyrettiğini gördü.

Fare hızla zemini boydan boya geçerek kanepenin, üstelik tam K.O.'nun oturduğu yerin altına saklandı.

Zero ve Zorro, çılgın gibi havlayarak hayvanın peşinden koştular.

K.O. acı bir feryatla kanepenin üstünde ayağa kalktı. Başka ne yapacağını bilemediğinden bir minderden diğerine zıplıyordu.

Zero burnunu sığdırabildiği kadar kanepenin altına sokmuştu, Zorro ise halının üstünde ileri geri koşturuyordu. K.O. ne kadar uğraşsa da hareketsiz durmayı başaramadı ve kanepenin üstünde zıplayarak utanç verici bir korkuyla bağırmaya başladı. Ayaklarının altında bir fare varken kızları uyandırıp uyandırmayacağı umrunda değildi. Bütün bildiği, kemirgenin kanepenin üstüne tırmanmış olma ihtimaliydi.

Bu düşünceyle kanepenin ortasından kolçağına ve oradan yere zıpladı. Zero ezilmekten kıl payı kurtuldu ama indiği yerde lambaya çarptı ve tam düşüp parçalanacakken son anda tutmayı başardı. Lambayı düzeltip düğmesini açınca içeriye sevindirici bir aydınlık doldu.

Bu arada Barry Manilow "The Twelve Days of Christmas"ı söylemeye devam ediyordu.

Hâlâ dörtayak üstünde duran Wynn halıdan kanepeye tırmanırken kanepenin arka üstü devrildi, Wynn sırtlığına tutunmayıp başarırken fare dışarı fırladı.

Hedefinin tam üstünde K.O. vardı.

K.O. çılgılık attı.

Zero havladı.

Zorro korkusuzca farenin peşinden koştu.

K.O. bir çılgılık daha atarak tamamen içgüdüsel bir hareketle Zelda'nın içine örgülerini koyduğu sepeti kaptı, içini boşaltarak farenin üstüne kapattı.

Wynn şaşkınlıkla bakarak doğruldu. "Onu yakaladın!"

İki köpek sepetin başında durmuş, kenarlarını koklarken Zero aynı zamanda halıyı tırmıklıyordu.

Zelda'nın yumakları ve şişleri ortalığa saçılmıştı ama bozulmamış görünüyorlardı. Nefes nefese kalan K.O. ne yapacağını bilmeden sepete bakıyordu. "Kahverengi bir kuyruğu var," dedi.

Wynn başıyla onayladı. "Ben de fark ettim."

"Daha önce hiç kahverengi kuyruklu bir fare görmemiştim."

"Bu bir kahverengi-kuyruklu Afrika faresi," dedi Wynn bilgiç bir tavırla. "Onlarla ilgili bir belgesel seyretmiştim."

"Afrika faresinin Birleşik Devletler'de ne işi var?" K.O. Hayvan Kontrol Merkezi'nin bundan haberi olup olmadığını merak etti.

Wynn tekrar başıyla onayladı. "Ben de bunu düşünüyordum."

“Şimdi ne yapacağız?” Wynn bu konularda daha bilgili görüldüğü için, K.O. cevabı ondan bekliyordu.

“Öldür gitsin,” dedi Wynn hiç vicdan azabı duymadan.

Anlaşılan Zero ve Zorro da aynı fikirdeydi çünkü, bu işi bize bırak, der gibi hırlayarak halıyı pençelemeye başlamışlardı.

“Asla!” diye karşı çıktı K.O. Wynn’in onu öldürmesine izin veremezdi. Teriyerlerin de. Fareden ödü patlasa da hiçbir canlının zarar görmesine katlanamazdı. “Bütün istediğim, şu kahverengi kuyruklu fareyi bir an önce buradan dışarı çıkarmak.” Zelda eve döndüğünde, K.O. bir haşere kontrol şirketini arayıp bütün evin araştırılmasını önerecekti. Evde başka fare varsa bile, K.O. bunu bilmek istemiyordu.

“Tamam,” diye mırıldandı Wynn. “Onu dışarı çıkarıp serbest bırakacağım.”

Bir gazete alıp köpeklerin yanına çömeldi. Santim santim ve büyük bir dikkatle gazeteyi sepetin altına sokmaya başladı. İş bittiğinde kalktı ve sepeti ön kapıya taşıdı. Zero ve Zorro onu izliyor, bacaklarına dolaşıp çılgın gibi havlıyorlardı.

K.O. hızla kapıyı, sonra sinekliği açtı. Ateş basmış yüzüne çarpan soğuk hava iyi geldi.

Wynn sundurmaya çıkarken K.O. köpeklerle arkada kalıp sinekliği kapadı. İkisi de şiddetle itiraz ediyor, Wynn’in hareketlerini izlerken patilerini sinekliğe yashıyorlardı.

Wynn kahverengi kuyruklu Afrika faresini bilinmeze doğru bırakırken K.O. arkasını dönerek kemirgene dışarıda

iyi bir hayat diledi.

“Gitti mi?” diye sordu, Wynn eve geri döndüğünde. Zero ve Zorro’yu küçük hayvanın peşinden koşmaması için zorlukla zapt ediyordu.

“Gitti ve ona dokunmam bile gerekmedi,” dedi Wynn. Sonra kapıyı kapadı.

K.O. ona gülümseyip, “Kahramanım,” diye fısıldadı.

Wynn dalga geçerek kaslarını gevşetirmiş gibi yaptı. “Başka bir emriniz var mı, sevgili Küçükhanım?”

Kollarını Wynn’in boynuna dolayan K.O. onu kapıya yasladı ve ıslak, ateşli bir öpücükle ödüllendirdi. Wynn onun beline sarıldı ve K.O.’yu yukarı kaldırarak ayaklarını yerden kesti.

“Sen benim kahramanımsın,” diye fısıldıyordu öpücüklerin arasında. “Beni o katil fareden kurtardın.”

“Kahverengi kuyruklu katil Afrika sıçanı.”

“Sıçan mıydı?”

“Küçük bir sıçan,” diye mırıldandı Wynn ve başka soru sormasına fırsat vermeden onu tekrar öpmeye başladı.

“Yavru bir sıçan mı?” Öyleyse, bunun anlamı etrafta ebeveynler ve belki de sayısız başka kardeşler olmasıydı. “Neden onun bir sıçan olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu, öpücüğe olan ilgisi dağılarak.

“Tombuldu. Belki sadece tombul bir fareydi.”

“Ya...”

“Hâlâ minnettar mısın?”

“Hem de çok, ama...”

Wynn onu tekrar öptü, sonra birden durdu ve bakışları salonda bir şeye kilitlendi.

Onun başka bir fare gördüğünden korkan K.O. gerildi. Ya da sıçan. Veya başka herhangi bir kemirgen.

Omzunun üstünden bakmak büyük cesaret isterdi ama K.O. yine de yaptı. Neyse ki Büyük Kahverengi Kuyruklu Fare Avı'nın ardından geriye kalan genel karmaşa, devrilmiş bir çam ağacı ve dağılmış mobilyalar dışında bir şey değildi.

“Akvaryumun suyu mavi,” dedi Wynn.

“Mavi mi?” K.O. kollarını indirip mutfakla salon arasındaki tezgâhın üstünde duran küçük balık akvaryumuna baktı. Gerçekten de suyu laciverte yakın bir maviydi.

Wynn oraya doğru yürüdü.

K.O. ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan kazağının kolunu yukarı sıyırıp elini suyun içine soktu. “Aynen düşündüğüm gibi,” diye homurdandı, suyun içinden altın bir dolmakalem çıkararak.

K.O. ikizleri Wynn'in tıraş makinesiyle bulduğunda, onun seyahat çantasını karıştırdıklarını fark etmişti.

“Bu bir altın dolmakalem,” dedi Wynn, üstünden sular damlayan kalemi yukarı kaldırarak. “Aslında, değerli bir altın dolmakalem.”

“Mavi mürekkepli,” diye ekledi K.O. Mürekkep akıtığına göre, o kadar da değerli olmadığını düşündü.

Kavanozu iki eliyle kavrayıp mutfığa götürdü ve evyenin içine koydu. İçindeki iki kırmızı balığı alıp geçici yuvalarına –içi temiz su dolu kahve fincanına– yerleştirdi ve

kavanoza tekrar su doldurdu.

Wynn onun arkasında volta atıyordu.

“Kitabında bu durumlarla ilgili bir şey yazıyor mu?” diye sormadan edemedi K.O.

Wynn öfkeyle ona baktı ve K.O. bu bakışlardan başka bir cevap vermeye niyeti olmadığını anladı.

“Katherine Teyze?” diye bağırdı ikizlerden biri. “Çabuk gel.” Küçük kızın sesindeki paniği K.O.’nun fark etmemesi imkânsızdı.

Wynn’le birlikte hızla ikizlerin odasına daldığında, ikisi de yüksek sesle ağlıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu K.O.

“Freddy gitmiş,” diye inledi Zoe.

“Freddy?” diye tekrarladı K.O. “Freddy kim?”

“Hamster’ımız,” diye açıkladı Zoe, eliyle K.O.’nun yeni fark ettiği duvardaki kafesi işaret ederek. “Kafesi nasıl açacağını keşfetmiş olmalı.”

K.O.’nun sırtı ürperdi. “Freddy kahverengi kuyruklu tombul bir şey miydi?” diye sordu kızlara.

İkizler başlarıyla onaylarken gözleri umutla doldu.

K.O., Wynn’e kaşlarını çatarak baktı. Demek kahverengi kuyruklu Afrika faresiydi.

Bölüm 17

Neyse ki, Wynn'in kurtardığı zavallı Freddy sundurmanın köşesinde titrerken bulundu. Kızlar hamster'larına kavuştukları için rahatlamışlardı ve ne Wynn ne de K.O., Freddy'nin ölümün kıyısından döndüğünden söz ettiler. İkizleri sakinleştirdikten sonra salonu toplamak K.O. ve Wynn'in bir saatini aldı. İşleri bittiğinde ikisi de yorgun ve huysuzdular.

Cumartesi sabahı Zoe kahvaltıda sosis yemek istedi. Wynn'in onaylayacağını bilen K.O. önceki akşam alınan sosisleri pişirdi, ancak bu ete alışık olmayan Zoe'nin midesi rahatsız oldu ve önündeki tabağa kustu. Zara ise kahvaltılık gevreğinin üstüne portakal suyu dökerek yemekte ısrar etti ve dediğini yaptı.

Sabahın kalan saatlerinde Wynn dalgın ve uzaktı. Çocuklar konusunda K.O.'ya yardımcı oluyordu ama konuşmaktan kaçınıyordu. Aslında, bir an önce Blossom Sokağı'na dönmeye can atar gibiydi. Öğleden sonra Zelda ve Zach döndüğünde, nasıl rahatladığı görülmeye değirdi. İkizler, K.O.

ve Wynn'e sarılıp vedalaştılar.

Wynn bagajları arabaya yüklerken K.O., Zelda'yla Noel tasarılarını konuşuyordu. Zelda ondan Noel Arifesi yemeği ve kilise ziyaretinde onlara katılmasını istedi ama Noel'de Zach'in ailesiyle birlikte olacaklardı. K.O. bunu önemsemedi. LaVonne'u evine yemeğe davet edebilirdi. Aynı grubun bir araya geldiğinde yaşanan faciaya rağmen, davetine Wynn ve babasını da ekleyebilirdi. Bir fırsat bulduğunda, bunu Wynn'le konuşacaktı.

Eve dönerlerken Wynn'in ağzını bıçak açmıyordu.

"Kızlar çok yaramazdı, değil mi?" diye sordu K.O. bir sohbet başlatmak umuduyla.

Wynn başıyla onayladı.

Zoe, hamster'ın kaybolduğunu söylediğinde Wynn'in yüzünün aldığı ifadeyi hatırlayan K.O. gülümsedi. Hatta Wynn'in sitem dolu sessizliğine rağmen yüksek sesle güldü. "Şu nadir bulunan kahverengi kuyruklu Afrika faresinden bir daha bahsetmeyeceğime söz veriyorum ama LaVonne'a anlatmak zorundayım."

"Nadir bulunduğunu hiç söylemedim."

"Ay, pardon. Söyledin sanmıştım." Şöyle bir bakmak Wynn'in eğlenmediğini söylemek için yeterliydi. "Hadi ama, Wynn," dedi, otobana çıkarlarken. "Biraz gülünç olduğunu itiraf etmelisin."

Wynn herhangi bir şey itiraf edecek havada değildi. "Mutlu musun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

“Düşünceni ispatladın, değil mi?”

Demek sorun buydu. “Çocukların davranış biçiminden söz ediyorsan evet, sanırım ispatladım.”

“Kız kardeşin kitabımı okuduktan sonra onların disiplinsiz haylazlara dönüştüğünü iddia ediyordun.”

“Şey...” Bu çok açık değil miydi? “Onlar ikiz,” dedi, gönül alıcı bir sesle. “Öyle olunca sürekli gözünün üstünde olması gerekiyor. Cuma akşamı olanlar senin çocuk yetiştirme teorilerinin etkisi olmaksızın da yaşanabilirdi. Zelda senin kitabını okusa da okumasa da Freddy kaçabilirdi.”

“Çok komik.”

“Komik olmaya çalışmıyordum. Samimi olmak gerekirse, çocuklar istedi diye sosis almak için markete koşmanın abartılı olduğunu düşünüyorum. Bu onlara her isteklerinin karşılanacağı duygusunu aşılır.”

“İzninle aynı düşüncede değilim. Onların istediği yemek için koşturmamın sebebi, sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri önemsediğimi göstermek için.”

“İki saat yerde oturup Yaşlı Hizmetçi oynamak da bunu gösterir,” diye sokuşturdu K.O.

“Uyumaya tam hazır olmadıkları halde, onları yatırmana izin verdim.”

“İzninle aynı düşüncede değilim,” dedi K.O., düşündüğünden daha sert bir tonda. “Zoe ve Zara banyodan çıktıklarında esniyorlardı. Yatmak isteyip istemediklerini sordum.”

“Sorduğun şey,” dedi sertçe, “yatmaya hazır olup olmadıklarıydı.”

“Ne fark var?”

“İkimizin de bitkin düştüğü iki saatlik masal süresi var.”

“Sen ne yapardın?” diye sordu K.O.

Wynn gözünü yoldan ayırmadı. “Yorgunluktan bitkin düşene kadar odalarında sessizce oynamalarına izin verirdim.”

Sessizce mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Wynn yalnız kaldıkları kısacık sürede Zoe ve Zara’nın seyahat çantasını talan ettiklerini tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Kişisel eşyalarını yaratıcı bir biçimde kullanmaları sayesinde, kırmızı balıkların artık mavi lekeleri vardı. İki Yorkie ise neredeyse çıplaktılar. Bunu tartışmaya hazırdı çünkü kızlar kendilerini özgür hissediyorlar ve onun çantasını karıştırmakta bir sakınca görmüyorlardı. Sınırların eksikliği, kafa karışıklığı ve yanlış yönlendirmeye sebep oluyordu.

“İkizler norm teşkil etmez,” diye karşılık verdi Wynn. “Birbirlerinin kötü huylarını tetikler.”

“Oysa Zelda senin kitabını okumadan önce gayet iyi huylu çocuklardı.”

“Bu doğru mu?” Ona inanmış gibi bir hali yoktu.

“Evet,” dedi çabucak. “Zoe ve Zara mutluydu, saygılıydı ve nazikti. Hatta daha ileri gidip ne kadar uyumlu oldukları söylenebilirdi. Oysa şimdi sürekli bir şeyler istiyorlar. Mantıksız, bencil ve geçimsizler.” Daha yeni başlıyordu. Derin bir nefes aldı. “Dahası, onlarla bir arada olmak eskiden büyük keyifken, şimdi son derece zevksiz. Bilmek istiyorsan, bu konuda seni ve kahrolası kitabını suçluyorum.” İşte söylemişti.

Çok sert bir sessizlik oldu.

“Sözünü sakınmıyorsun, değil mi?”

“Hayır...”

“Buna saygım var. Kesinlikle katılmasam da fikrini söyleme hakkına saygı duyuyorum.”

Arabadaki gerilim yüzlerce kat daha artmıştı.

“Hafta sonundan sonra hâlâ katılmıyor musun?” Bunu söylediğine inanamıyordu ama sonra adamın egosunun risk altında olduğunu düşündü.

“Seninle tartışmaya niyetim yok, Katherine.”

K.O.’nun da onunla tartışmaya niyeti yoktu. Yine de teorilerinin kâğıt üstünde iyi görünmekle beraber gerçek hayatta işe yaramadığına ikizlerin onu ikna edeceğini ummuştu.

Otobandan çıktıktan sonra Blossom Sokağı’na ve apartmanın otoparkına ulaşmalarına sadece birkaç sokak kalmıştı. Wynn kendine ayrılan bölüme çekip motoru kapadı.

İkisi de kıpırdamıyordu.

K.O. kapıyı açtığı anda her şeyin sona ereceğinden korkuyor ve ilişkilerinin böyle bitmesini istemiyordu. Hem de Noel’e sadece dokuz gün kala.

Bir kez daha şansını denedi. “Her konuda hemfikir olmadığımızı biliyorum...”

“Hayır, değiliz,” diye araya girdi Wynn. “Pek çok durumda bunun bir önemi yok ama işim, geçim kaynağım söz konusu olduğunda var. Teorilerimi kabul etmemekle kalmıyor, onların gülünç olduğunu düşünüyorsun.”

K.O. kendini savunmak için ağzını açmak üzereydi ki

onun haklı olduğunu fark etti. Kesinlikle haklı olduğunu düşünüyordu.

“Onlarla çelişir gibi görünen ipuçları yakaladın ve böylece alanımda yıllarımı vererek yaptığım araştırmayı dikkate bile almadın. İşin gerçeği, işime saygın yok.”

Kendini berbat hisseden K.O. başını öne eğdi.

“Uyuşmadığımız alanlar olacağını tahmin ediyordum, Katherine ama bu kadarı baş edebileceğimden fazla. Üzgünüm, ancak artık görüşmesek daha iyi olacak.”

Gerçekten böyle hissediyorsa, söyleyecek fazla bir şey kalmıyordu.

“Bana karşı dürüst davrandığın için teşekkür ederim,” diye devam etti Wynn. “Kusura bakma, Katherine. Bunun yürümesini ikimizin de istediğini biliyorum fakat çok farklıyız.”

K.O. gülümsemeye çalıştı. Onunla tartışmanın işe yarayacağını bilse, yapardı. Ancak çenesinin kasılma biçiminden, hiçbir mantıklı fikir yürütmenin şu anda ona ulaşamayacağını görebiliyordu. “Her şey için teşekkür ederim. Gerçekten. Bu Noel şimdiye kadar geçirdiğim en iyi Noel olacak.”

Wynn hüzünle ona gülümsedi.

“Sana sarılmamda bir sakınca var mı?” diye sordu K.O. “Vedalaşmak için?”

Wynn uzun bir süre ona baktı, sonra başını iki yana salladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldayarak arabanın kapısını açtı.

K.O. arabadan indiğinde, Wynn onun küçük valizini ba-

gajdan çıkarmıştı bile.

K.O. bekledi ama sonra onun kendisiyle birlikte asansöre gelmeye niyeti olmadığını fark etti. Anlaşılan, K.O.'yla beraberliğe daha fazla katlanamayacaktı.

Çantasıyla asansöre girip arkasına baktı. Kapı kapanmadan önce Wynn'in kederli bir halde arabasına yaslanmış durduğunu gördü. K.O. bu duyguyu biliyordu.

Ne kadar umut vaat eden bir ilişkiydi. Kendini hiçbir erkeğe bu kadar kaptırmamış, cazibesinden bu kadar etkilenmemişti. Keşke çenesini kapalı tutabilseydi ama hayır, asla, ne mümkün. Wynn'e kendi fikrini ispatlamak, onun hatalarını yüzüne vurmak zorundaydı. Hâlâ teorilerinin yanlış olduğuna inanıyordu, yani büyük bir kısmının... Ama aynı zamanda kendisini dar kafalı ve kaba hissediyordu.

Asansör birinci katta durdu, kapılar kayarak açıldı ve K.O. dışarı çıktı. Yaptığı ilk şey mektuplarını ve gazetelerini almak oldu. Gözü asansördeydi; Wynn'i tekrar görüp görmeceğini merak ediyordu. Tesadüfen karşılaşmaları kaçınılmazdı ve bu, K.O.'ya büyük acı verecekti.

Valizini açıp hiçbiri ilgisini çekmeyen postasını gözden geçirdikten sonra, LaVonne'la konuşmayı umarak koridorun karşısına geçti.

Kapıyı defalarca çaldığı halde LaVonne'dan ses çıkmadı. K.O. onun ev işleriyle meşgul olabileceğini düşündü.

Tam oradan uzaklaşıyordu ki, komşusu kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktı.

“LaVonne, benim.”

“Ah, selam.”

K.O., LaVonne’un neden onu hemen davet etmediğini merak ederek, “İçeri gelebilir miyim?” diye sordu. Daha önce hiç tereddüt ettiğini hatırlamıyordu.

“Şey... şu an pek uygun değil.”

“Ya.” Bu şaşırtıcı bir durumdu.

“Yarına ne dersin?” diye önerdi LaVonne.

“Elbette,” diye başıyla onayladı K.O. “Tom geldi mi?” diye sordu.

“Tom mu?”

“Kedin.”

“Of, tabii ya... Tom. Evet, bu sabah geldi.”

K.O. bunu duyduğuna sevinmişti. Gülümsemeye çalıştı. “O halde yarın görüşürüz.”

“Tamam,” dedi LaVonne. “Yarın.”

Koridorda yürümeye başlayan K.O. birden geri döndü. “Belki üzümlü gevreğinin tamamen yanıldığını bilmek istersin.”

“Anlayamadım?” diye sordu LaVonne, gözlerini kısarak.

“Muhtemelen kedi kumunu da yanlış okudun ama kum kabının içi kesinlikle aşk hayatımı tarif ediyor, buna şüphe yok.”

LaVonne kapıyı iki santim daha açtı. “Bana artık Wynn’le görüşmeyeceğini mi söylüyorsun?”

K.O. başıyla onayladı. “Anlaşılan Wynn’in benim için doğru adam olduğunu düşünerek ikimiz de yanılmışız.”

“Ama öyle,” dedi LaVonne güvenle.

“K.O. içini çekti. “Keşke olsaydı. Wynn’den gerçekten hoşlanıyorum. Kız kardeşimin okuduğu o saçma sapan kitabın yazarı olduğunu keşfettiğimde...” Ne söylediğinin farkına varan K.O. baştan aldı. “Kız kardeşimin okuduğu kitabı yazdığını keşfettiğimde, şüphelerim vardı.”

“Saçma sapan bir kitap o,” dedi LaVonne.

“Ona bu konuda ne hissettiğimi asla söylememeliydim.”

“Dürüst davrandın.”

“Evet, ama aynı zamanda kaba ve kırılcı.” Başını kederle iki yana salladı. “Çocuk yetiştirmekle ilgili her konuda karşıt görüşteyiz. Beni tekrar görmek istemiyor ve onu suçlamıyorum.”

LaVonne bir süre dikkatle onu süzdü.

“Ona âşık oluyorsun.”

“Hayır, olmuyorum,” diyerek duygularını küçümsemeye çalıştı ama komşusu haklıydı. Wynn, pek-nadir-olmayan kahverengi kuyruklu Afrika faresini yakalamak için yılbaşı ağacının altına daldığı anda K.O. bunu biliyordu. El sallayıp faytonu durdurarak onu bindirdiğinde ve bacaklarına diz örtüsünü sarıp kolunu omuzlarına attığında biliyordu.

“İnkâr etmeye çalışma,” dedi LaVonne. “Üzümlü gevrekte tam olarak ne gördüğümü bilmiyorum. Muhtemelen sadece üzüm ama yine de Wynn’in senin için doğru adam olduğunu biliyorum.”

“Keşke bu doğru olsaydı,” diyerek eve gitmek üzere döndü. “Ama değil.”

Kendi kapısını açarken LaVonne'un konuştuğunu duydu. Dönüp baktığında, onun evde birisiyle hararetli bir tartışmaya girdiğini fark etti. Ne yazık ki LaVonne kapının önünü kapadığı için K.O. içeride kim olduğunu göremiyordu.

“LaVonne?”

Kapı ardına kadar açıldı ve içeriden Max Jeffries çıktı. “Merhaba, Katherine,” diye onu selamladı, pişmiş kelle gibi sırtarak.

K.O. önce LaVonne’a sonra Wynn’in babasına baktı. En son duyduğunda, Max yaptıklarından dolayı LaVonne’u dava etmeyi düşünüyordu. Anlaşılan son yirmi dört saat içinde fikrini değiştirmişti.

“Max?” dedi kuşkulu bir ses tonuyla.

Max mahcup bir biçimde gülümseyerek kolunu LaVonne’un omzuna attı.

“Bak işte,” dedi LaVonne, yüzünde kırmızının her tonunu sergileyerek. “Benim psişik yeteneklerim sınırlı olabilir ama seninkiler tahmin ettiğinden daha fazla.”

Bölüm 18

K.O. bunalımdaydı. Apple Blossom Books'un onu yeni halkla ilişkiler uzmanı olarak işe alması bile keyfini yerine getirmemişti. Yeni Yıl'ın ertesi günü işe başlayacaktı ve heyecanlı olması gerekiyordu. Oysa sadece... Wynn olmayınca hiçbir duygu doğru gelmiyordu.

Noel arifesiydi ve yılın en mutlu günlerinden biri olmalıydı ama K.O.'nun canı yataktan çıkmak istemiyordu. O gün öğleden sonra kız kardeşi ve ailesi onu bekledikleri için bütün gün evde oturamazdı. Yapılacak işler, alınacak yiyecekler ve paketlenmesi gereken hediyeler vardı; harekete geçse iyi olacaktı. Mantosunu ve eldivenlerini giyip yüzüne bir tebessüm yerleştirerek evden dışarı çıktı. Hiç kimsenin kırık bir kalpten *mustarip olduğunu bilmesini istemiyordu.*

"Katherine," diye seslendi LaVonne, onu görür görmez. Lobideki posta kutusunun önünde, sanki saatlerdir K.O.'yu beklermiş gibi bir hali vardı. "Mutlu Yıllar!"

“Mutlu Yıllar,” diye karşılık verdi K.O. abartılı bir mutlulukla. Gülümsemeyi başardı ve omuzlarını dikleştirerek kapağı doğru yöneldi.

“Yılbaşı için bir planın var mı?” diye seslendi komşusu arkasından.

K.O.’nun ağzı gülümsemeye çalışmaktan acımişti. Başıyla onayladı. “Bu akşam Zelda, Zach ve kızlarla beraber olacağım, yılbaşı akşamını sakın bir biçimde tek başıma geçirmeyi düşünüyorum.” Kimseyi davet etmediğini söylemeye gerek yoktu ve LaVonne’u günlerdir görmemişti. Yarın kendisine yemek pişirecekti. Sabah ev işlerini hallettikten sonra kendine küçük –küçük– bir hindi almayı düşünüyordu. Noel günü surat asıp yalnız hissetmeyecekti.

“Yemeğe bana gel,” dedi LaVonne. “Sadece ben ve oğlanlar.”

K.O. tereddüt edince ekledi: “Tom, Phillip ve Martin seni gördüklerine sevinecekler. Hindi ve garnitürleri hazırlayacağım, bana katılırsan çok mutlu olurum.”

“Emin misin?”

“Elbette eminim!”

K.O.’nun arkadaşının davetini kabul etmesi uzun sürmedi. “O halde sevinirim. Ne getirmemi istersin?”

“Tatlı,” dedi LaVonne anında. “Yılbaşına özel leziz bir şey.”

“Tamam.” Saat konusunda anlaştılar ve K.O. günlerdir ilk

kez kendini biraz daha iyi hissederek ayrıldı. Tam kapıdan dışarı çıkmak üzereyken birden geri döndü.

“Max nasıl?” diye sordu, komşusuyla Wynn’in babasının arasının iyi olduğunu bilerek. Aslında ne kadar iyi olduğu belirsizdi. K.O., Noel’de Jeffrieslerin ne yaptığını önce merak etmiş, sonra üstüne vazife olmadığına karar vermişti. Yine de o gün öğleden sonra Max’i LaVonne’un evinde gördüğünde tabiri caizse şok olmuştu. Ertesi gün LaVonne’la yaptıkları kısa konuşma fazla aydınlatıcı olmamıştı ama belki yılbaşı akşamı arkadaşları o gün –ve şu anda– neler olduğunu anlatırdı.

Telaşlanan LaVonne bakışlarını indirip çoğunluğu Yeni Yıl kartlarından oluşan postayı karıştırır gibi yaptı. “Tamamen iyileşti ve...” diye fısıldadı, “Tom’dan özür diledi.”

Bunu duyunca ve LaVonne’un kızardığını görünce, K.O.’nun içini bir tür mutluluk kapladı. Anlaşılan, gelecek vaat eden bir beraberlik söz konusuydu. Oysa kendi ilişkisi kısa sürede fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Wynn’den gerçek anlamda hoşlanmıştı. Hoşlanmaktan da öte... Onu düşününce yüreğine birden bir ağrı saplandı. Dönüp baktığında, her şeyi farklı yapmış olmayı dilerdi. Arkadaşına sormadan duramadı. “Wynn’i gördün mü?”

LaVonne başıyla onayladı ama gözlerindeki bakış, K.O.’ya korktuğu her şeyi açıkça anlatıyordu.

“Hâlâ kızgın, değil mi?”

LaVonne hüzünle ona gülümsedi. “Her şeyin yoluna gire-

ceğinden eminim. Üzümlü gevrekte ne gördüğümü biliyorum.”
Gülmeye çalıştı.

“Tekrar görüştüğünüzde, ona de ki...” Duraksadı. “Şunu söylemeni istiyorum,” diye tekrar başladı, sonra vazgeçti. Wynn duygularını yeterince açık ifade etmişti. Bir daha görüşmezlerse iyi olacağını söylemişti ve bu konuda ciddiydi. Tek kelime etmeden geçen dokuz gün fikrini değiştirmedığını gösteriyordu. Eh, K.O.’nun da kendine göre bir gururu vardı.

“Ona ne söylememi istiyorsun?” diye sordu LaVonne.

“Hiçbir şey. Önemli değil.”

“Ona bir mektup yazabilirsin,” diye öneride bulundu LaVonne.

Kapıdan çıkarken, “Belki yazarım,” dedi ama yapmayacağına biliyordu. Bitmişti.

Blossom Sokağı’nı daha önce bu kadar canlı gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Köşede bir grup, ellerinde şarkı kitaplarıyla Yeni Yıl ilahileri söylüyor, müşterilerle hıncahınc dolu olan French Café’nin önündeki yaşlıca bir adam elindeki çanı çalarak bağış topluyordu. Dükkânın ne kadar kalabalık olduğunu gören K.O., Noel tatlisini bir an önce almanın iyi olacağına karar verdi, yoksa her şey tükenebilirdi.

İçeri girerken bağış kutusuna para attı ve uzun kuyruğa girip beklemeye başladı. Sonunda sıra ona geldiğinde, fırıncılardan birinin bankodakilere yardımcı olduğunu gördü. K.O., Alix Townsend’i tanıyordu; en azından ismiyle hitap edebile-

cek kadar çok konuşmuşlardı.

“Mutlu yıllar, K.O.,” dedi Alix.

“Sana da mutlu yıllar.” K.O. cam tezgâhın arkasındaki tatlıları gözden geçiriyordu. “Noel’i ifade eden bir şey istiyorum,” diye mırıldandı. Üstleri süslenmiş kurabiyeler çok hoş görünseler de tam olarak kafasındaki şey değildi. Kabaklı turta da olabilirdi ama bu, Noel’e özel bir şey değildi.

“Küçük bir Bûche de Noël’e ne dersin?” dedi Alix. “Geleceksel bir Fransız tatlısıdır, kahveli kremayla süslenip Noel kütüğü şekli verilmiş gösterişli bir pasta. Yaratıcısının özel tarifinden bizzat kendim hazırladım.”

“Bûche de Noël,” diye tekrarladı K.O. Kulağa harika geliyordu.

“Çok hızlı satılıyor,” dedi Alix.

“Satıldı,” dedi K.O., genç bir kadın buzdolabından pastayı almaya giderken. İşte o zaman K.O., Alix’in parmağındaki nişan yüzüğünü fark etti.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Alix, pembe kutuyu tezgâhın üstüne koyup rafyayla bağlarken.

“O pırlanta yeni, değil mi?”

Alix sırtıarak yüzük parmağına baktı. “Geçen hafta aldım. Jordan takmak için daha fazla bekleyemedi.”

“Kutlarım,” dedi K.O. “Düğün ne zaman?”

Alix gözlerini alamıyormuş gibi tekrar pırlanta yüzüğüne baktı. “Hazıranda.”

“Bu harika.”

“Susannah Nelson’la, yolun karşısındaki çiçekçinin sahi-
biyle konuşmaya başladım bile. Arkadaşım Jacqueline, resepsiyonun Şehir Kulübü’nde yapılması için ısrar ediyor. Bana kal-
sa, Jordan ve ben gizlice kaçıveririz ama ailesi buna asla izin
vermez.” Kaderine boyun eğmiş gibi omuz silkti. “Jordan’ı se-
viyorum, onun karısı olacağım sürece ne yapmak zorunda ol-
duğum umurumda değil.”

Son bir kez, “mutlu yıllar” diledikten sonra French Café’den
çıkarken, Alix’in sözleri K.O.’nun yüreğinde yankılanıyordu.
Alix Townsend’i çok iyi tanımazdı ama onu severdi. Yapmacık-
lıktan tamamen uzak birisiydi. Herhangi bir konu hakkındaki
duygularından hiç kimse şüphe etmezdi; aklından geçenleri yo-
ruma yer bırakmayacak kadar doğrudan ortaya koyardı.

K.O. bankaya giderken çiçekçi Susannah’nın Bahçesi’nin
önünden geçti. Dükkânın sahibi ve kocası dışarıda durmuş, ge-
çen herkese mutlu bir yıl diliyorlardı. K.O. geçerken, Susannah
ona üstünde parlak kırmızı meyveler olan kutsal bahar dalı he-
diye etti.

“Teşekkür ederim, bu çok hoş,” diyen K.O. dalı cebine tı-
kıştırdı. Çiçekçiyi ve sokağa getirdiği güzelliği seviyordu.

“Mahalle sakinlerimizin, gösterdikleri desteğe ne kadar
minnettar olduğumu ifade etmek istiyorum. Sadece eylülün
beri buradayım ve inanılmaz destek oldular.”

“İşte, bir fincan sıcak şarap.” Susannah’nın kocası, arka-

sındaki masada hazırlanmış plastik fincanlardan bir tane uzatıyordu. “Ben Joe,” dedi.

“Merhaba, Joe. Ben Katherine O’Connor.”

Susannah bir kolunu Joe’nun beline doladı ve K.O.’ya izlemesi acı veren bir hayranlıkla kocasına baktı. Kafasını nereye çevirse, mutlu ve âşık insanlar görüyordu. Boğazına bir yumru düğümlendi. Mutlu, kaygısız bir ifade takınmak giderek güçleşiyordu.

Tam o sırada Bir Yumak Mutluluk’un kapısı açıldı ve dışarı Lydia Goetz ve K.O.’nun kocası olduğunu düşündüğü bir adam çıktı. Yanlarında, oğulları olduğu çok belli olan bir çocuk vardı. K.O.’yu gören Lydia duraksadı.

Sokakta herkes Lydia’yı iyi tanırdı.

“Buraya gelmeyi mi düşünüyordun?” dedi ve kocasına bir göz attı. “Brad bugün erken kapatmak için beni ikna etti. Ablamı ise çoktan eve gönderdim. Yün ihtiyacın varsa memnuniyetle karşılayabilirim. Hatta daha sonra ödeyebilirsiniz.” Gecikmeden dolayı kocasının tepki göstermeyeceğinden emin olmak için tekrar ona baktı. “Birkaç dakikadan fazla sürmez. Elindeki işin tek bir yumak yüzünden yarım kalmasının ne demek olduğunu iyi bilirim.”

“Yo, yo, sorun değil,” dedi K.O. Örgü örmeye her zaman hevesi vardı ve LaVonne burada kursa başladığına göre, belki ona katılabilirdi.

“Mutlu yıllar!” diyen Lydia kocasının koluna girdi.

“Mutlu yıllar,” diye karşılık verdi K.O. Çift, önlerindeki oğlanla birlikte sokağın kalabalığına karıştı.

K.O. donakalmış bir halde öylece dikilmeye devam ediyor, boğazındaki yumru ise giderek büyüyordu. Bütün dünya âşıklerle doluydu ve o kendi elindekini kaçırmıştı. Wynn’in gitmesine açıkça itiraz bile etmeden izin vermişti. Aşklarına gerçekten inansaydı, Wynn olmadan da her şey yolunda gidiyor-muş gibi yapacağına mücadele ederdi. Çünkü hiçbir şey yolunda değildi. Aslında, son derece mutsuzdu ve bunu itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Hemen harekete geçmezse cesaretini kaybedeceğini düşünen K.O. hızla geri koşup apartmanına döndü. Asansöre ilerleyip düğmeye bastı ve beklemeye başladı.

Wynn’e ne söyleyeceğinden bile emin değildi. Buna onu gördüğü zaman karar verirdi. Onu görmek zorundaydı; bu şekilde tek bir dakika daha geçiremezdi. Korkunç bir hata yapmıştı, Wynn de öyle. Bu ilişkiyi kurtarmak için bir umut varsa, denemek zorundaydı.

Asansör Wynn’in süit dairesine çıkarken kalbi normalin iki misli hızda çarpıyordu. Oraya sadece bir kez, kısa bir süre için girmişti.

Kapının önüne ulaştığında sarhoş gibi başı dönüyordu ama bu onu zili çalmaktan ve sonsuz gibi gelen bir süre beklemekten alıkoymadı.

Ne yazık ki kapıyı açan Wynn değil, Max'ti.

“Katherine,” dedi, onu oğlunun kapısının önünde gördüğü için şaşırdığı çok açıktı. “İçeri gel.”

“Wynn müsait mi?” diye sordu nefes nefese. Sanki asansörle değil de merdivenlerden koşarak çıkmış gibiydi. Wynn’le hemen konuşmak artık zorunluluk haline gelmişti.

Antreye çıkan Wynn onu görünce kaşlarını çatı. “Katherine?” K.O., onun gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyordu.

“Mutlu yıllar,” dedi Max. Gitmeye niyetli görünmüyordu.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu K.O. “Özel olarak?” Wynn’in her şeyin konuşulduğunu söylemesinden korkarak çabucak ekledi: “Gerçekten sadece bir dakika sürer, sonra gideceğim.”

Wynn ne demek istediğini anlayıp gönülsüzce uzaklaşan babasına baktı.

K.O. bir elinde çantası, diğerinde pembe bir kutuyla orada dikilmeye devam ediyordu.

“French Café’de Alix’le konuşuyordum.”

“Alix mi?”

“Fırıncı kızlardan biri ve Lydia’nın arkadaşı. Lydia, Bir Yumak Mutluluk’un sahibi fakat bunlar önemli değil. Önemli olan Alix’in Yeni Yıl hediyesi olarak bir nişan yüzüğü alması. Son derece mutlu ve âşıktı, tıpkı Lydia gibi ve çiçekçi Susannah ve sokaktaki diğer bütün insanlar gibi. Her yerde Noel havası vardı ve birden kafama dank etti... Bu Noel’i aramızda olanları

olduğu gibi bırakarak geçiremezdim.” Soluk almak için durdu.

“Katherine, ben...”

“Lütfen, izin ver bitireyim, yoksa devam edecek cesareti bulabileceğimden emin değilim.”

Wynn devam etmesi için ona işaret etti.

“Çok üzgünüm, Wynn. Her şey için. Haklı olmak istediğim ve seni Zoe ve Zara’yla karşı karşıya getirdiğim için. Zelda senin kitabını okuduktan sonra davranış biçimleri değışti ve her konuda seninle aynı fikirde olmasam da...”

“Bu bir özür mü?” diye sordu Wynn, kaşlarını kaldırarak.

“Deniyorum. Bütün samimiyetimle deniyorum. Lütfen, duy beni.”

Wynn kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını başka yere çevirdi. Aslında, K.O.’nun arkasında bir yerlerde çok büyüleyici bir şeyler görmüş gibiydi.

Cesaretini kaybetme zamanı değildi. K.O. hızla konuşmaya devam etti. O kadar hızlı konuşuyordu ki sözcükler adeta birbirini kovalıyordu. “Temel olarak, çocuklar hakkında senden daha çok şey bildiğimi sanmamın büyük kabalık olduğunu söylemeye çalışıyorum. Haddini bilmezlik ve kendini beğenmişlikti. Senin ne kadar haksız ve kendimin... ne kadar haklı olduğunu ispatlamaya çalışıyordum. Oysa bütün bildiğim seni ne kadar özlediğim ve sen hayatımdan çıktığından beri ne kadar acı çektiğim.”

“Haddini bilmez ve kendini beğenmiş olan bendim,” dedi

Wynn. “Sen haklısın Katherine, neredeyse her konuda. Bırak yüzleşmeyi, bunu kabullenmek bile benim için çok zor oldu.”

“Of, Tanrı aşkına, ikiniz öpüşüp barışmayacak mısınız?” diye sordu, tekrar antreye gelen Max. Anlaşılan salona geri dönse de görünmeden her söyleneni dinliyordu. “Wynn, eğer bu kadının gitmesine izin verirsen, aptalın tekisin demektir. Sandığından daha aptal.”

“Ben... ben...” diye kekeledi Wynn.

“Haftalardır ona âşıksın.” Max, bunun son derece açık olduğunu belli etmek ister gibi başını iki yana salladı.

Wynn sert bir bakışla babasını susturdu.

“Beni seviyor musun?” diye sordu K.O. Sesi adeta çığlık gibi çıkmıştı. “Çünkü ben de seni seviyorum.”

Bu itirafın ardından Wynn’in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Katherine, geldiğin için minnettarım. Bununla beraber, bu ikimizin de üstünde düşünmesi gereken ciddi bir durum. Son derece önemli; kendimizi bu bayram havasının getirdiği duygulara kaptıramayız. Noel’den sonra konuşuruz, tamam mı?”

“Bunu yapamam,” diye haykırdı K.O.

“Aferin sana,” diyen Max, K.O.’yu yüreklendirmeye çalıştı. “LaVonne’u arayacağım. Bu, şampanya patlatmayı hak eden bir durum.”

“Neymiş o?” diye sordu Wynn.

“Biz,” diye açıkladı K.O. “Sen ve ben. Seni seviyorum

Wynn, seni tekrar görmeyecek olmanın düşüncesine bile katlanamıyorum. Beni paramparça ediyor. İkimiz hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Zaten ne hissettiğimi biliyorum ve babanın söyledikleri doğruysa, sen de benim hakkımda ne hissettiğini biliyorsun.”

“Neyse, benim düşünmeye ihtiyacım var,” diye ısrar etti Wynn. “Ne yapacağıma henüz karar vermedim çünkü artık teorilerine tamamen katılmadığım bir kitabın reklamını yapamam. Önce bununla başa çıkmalıyım.”

“Hayır,” dedi K.O. “Sevgi önce gelmeli.” Wynn’in gözlerinin içine baktı. “Aşk her şeyi değiştirir, Wynn.” Daha fazla dayanamayan K.O. çantasını ve kütük pastasını yere bırakıp kollarını ona doladı.

Wynn aşırı resmi ve gergindi ama sonra o da K.O.’ya sarıldı. “Her zaman bu kadar inatçı mısın?” diye sordu.

“Evet. Bazen bundan daha beter. Zelda’ya sor.”

Wynn onu öperken gerçekten kollarında olduğuna inanamıyormuş gibi iyice sıkıldı.

“Bu iş böyle halledilir,” dedi Max, arkalarından bir yerden.

Wynn ve K.O. onu umursamadı.

“Son birkaç gündür çekilmez olmuştu,” dedi Max. “Sanırım artık durum düzelecektir.”

Wynn öpücüklerine ara verip K.O.’nun gözlerinin içine baktı. “Muhtemelen hiçbir konuda anlaşılamayacağız.”

“Muhtemelen.”

“Ben de en az senin kadar inatçı olabilirim.”

“Bu tartışılır,” dedi K.O. gülerek.

Wynn sanki onu öpmeden durmaya tahammülü yokmuş gibi uzandı ve dudakları tekrar buluştu. Her öpücük biraz daha uzun sürüyor, giderek derinleşiyordu.

“Uzun süreli flörtlere inancım yok,” dedi Wynn, gözleri hâlâ kapalı.

“Benim de öyle,” dedi K.O. “Ayrıca çocuk istiyorum.”

Wynn tereddüt etti.

“Bütün sorulara aynı anda cevap bulmak zorunda değiliz, ne dersin, Doktor Jeffries?”

“Ya Noel Baba...”

K.O. onu öperek sözünü tamamlamasına engel olunca Wynn’in direnci kısa sürede kırıldı.

“Noel Baba’yı kızığın altından çıkarmayı öneriyorum,” diye fısıldadı Wynn, gözlerini hâlâ zorlukla açıyordu.

“Sahi mi?” Bu kadarı K.O.’nun umduğundan da fazlaydı.

“Sahi.”

Wynn olduğu sürece K.O., Noel Baba’sız kalmaya razıydı, ama Noel Baba ve Wynn ikilisi çok daha iyiydi.

“Ama kesinlikle hamster yok,” dedi Wynn sert bir ifadeyle.

“İsmi Freddy olanlardan,” diye ekledi K.O.

Wynn kıkırdadı. “İsmi ne olursa olsun.”

Zil çaldı, Max hızla kapıyı açmaya gitti ve ardından LaVonne'u içeri davet etti. K.O.'yu Wynn'in kollarında gören LaVonne, neşeyle ellerini çırpı. "Her şeyin yoluna gireceğini söylememiş miydim?" diye sordu Max'e.

"Gerçekten söyledin."

LaVonne başıyla onayladı. "Aslında gerçekten psişik güçlerim olabilir. Bunu yılbaşı çiçeğimin yapraklarında gün gibi açıkça gördüm," dedi. "Max aramadan önce, ikisi birlikte yere düşünüyordu."

K.O. kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Birkaç dakika öncesine kadar aşk hayatı neredeyse yok olmuştu. Oysa şimdi umut vardı. Kendisinin ve Wynn'in birbirlerinden öğrenecekleri, gerçek ya da uydurma olsun LaVonne'un kehanetlerinden çıkaracakları ve ayrı ayrı değil, birlikte büyütecekleri bir umut.

"Şampanya isteyen var mı?" diye sordu Max, şişeyi getirerek.

K.O. hâlâ Wynn'in kollarındaydı ve buna bir itirazı yoktu. "Sana iş vermek istiyorum," diye kulağına fısıldadı Wynn.

"İş mi?"

"Bu yıl Yeni Yıl mektubu yazmakta geç kaldım ve benim için bir tane yazman konusunda seni ikna edebilir miyim, diye düşünüyorum."

"Elbette. Müesseseden." Wynn'in kolları hâlâ belinde olduğu halde, K.O. arkaya eğilip onun yüzüne baktı. "Özellikle belirtmek istediğin bir şey var mı?"

“Şey, evet. Basılan ilk kitabımın elde ettiği başarıdan söz edebilirsin. İkinci baskısında ise çark edeceğimi yazabilirsin.” K.O.’ya göz kırptı. “Ya da, uzlaşıcı olduğumu söyleyebilirsin. Tercih senin.”

K.O. gülümsedi.

“Aileme ve arkadaşlarıma, *Mutlu Çocuk* adında yeni bir kitap üstünde çalıştığımı ve *Özgür Çocuk* ebeveynlik sistemi içinde uygun sınırlar yarattığımı haber verebilirsin.”

K.O., Wynn’in dizlerinin bağını çözen uzun bir öpücükle onu ödüllendirdi. Neyse ki, ikisi de birbirine sımsıkı sarılmıştı.

“Ayrıca ailede bir düğünün yakında olduğunu da yazabilirsin.”

“İki düğün,” dedi Max, şampanya kadehini LaVonne’un kadehiyle tokuştururken.

“İki mi?” diye sordu LaVonne mahcup bir tavırla.

Max başıyla onaylayıp kadehleri tekrar doldurdu.

“Kararsız başlayan tek aşk K.O. ve Wynn’in aşkı değildi. Anladığım kadarıyla, Tom’un sevgisini kazanabilirsem, sahibinkini peşinden gelecektir.”

“Ah, Max!”

“Yeni Yıl mektubunda yazmamı istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu K.O.

“Evet, çok şey var ama sanırım onları bir sonraki Yeni Yıl mektubuna bırakacağım ve ondan sonrakine.” K.O.’yu kendine çekip sımsıkı sarıldı.

K.O. onun kollarında ve hayatında olduğu için mutluydu. Bir sonraki sene Yeni Yıl mektuplarını ikisi adına yazacaklardı. Mektup ne kadar mutlu olduklarından söz edecekti ve her kelimesi doğru olacaktı.

–SON–

Kar Tanelerinin Bir Bildiği Var

DEBBIE MACOMBER

*Otuzlu yaşıdaysan Noel Baba yoktur
Beş yaşıdaysan vardır
Ama umut her yaşta seninledir*

Katherine O'Connor vaktinin çoğunu Blossom Sokağı'ndaki French Cafe'de başkaları için Yeni Yıl mektupları yazarak geçiren, bir taraftan da tamzamanlı iş arayan genç bir kadındır. Zamanla, mektup yazma işi onun için yeni bir kariyere dönüşmeye başlamıştır.

Çocuk Psikoloğu Wynn Jeffries de tıpkı Katherine gibi, aynı kafede vakit geçirmekten keyif almaktadır. Genç kadın onunla tanışmamıştır bile ama kitabında Yeni Yıl geleneklerinin çocukları kandıran saçmalıklardan ibaret olduğunu savunduğu için Wynn'den hoşlanmamaktadır. İkisinin yolları, devamlı gittikleri bu mekânda kesişir. İlk başlarda, anlaşılmadıkları konusunda anlaşırılar. Ancak onları yakınlılaştıran asıl sebep birbirine zıt iki insan oluşlarıdır. Henüz fark edememiş olsalar da bunu anladıklarında aşk çoktan kapılarını çalmış olacaktır. Tabii eğer âşık olmaktan korkmayıp o kapıyı açmaya cesaret edebilirlerse...

tl15

